VIRGINIE
GRIMALDI
MÂINE ÎNCEPE
O NOUĂ VIAȚĂ

VIRGINIE GRIMALDI

MÂINE ÎNCEPE O NOUĂ VIAŢĂ

Titlul original: *Il nous restera ça,* 2022

Traducere din franceză şi note de
ALEXANDRA IONEL
Editura Univers
2023

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2023

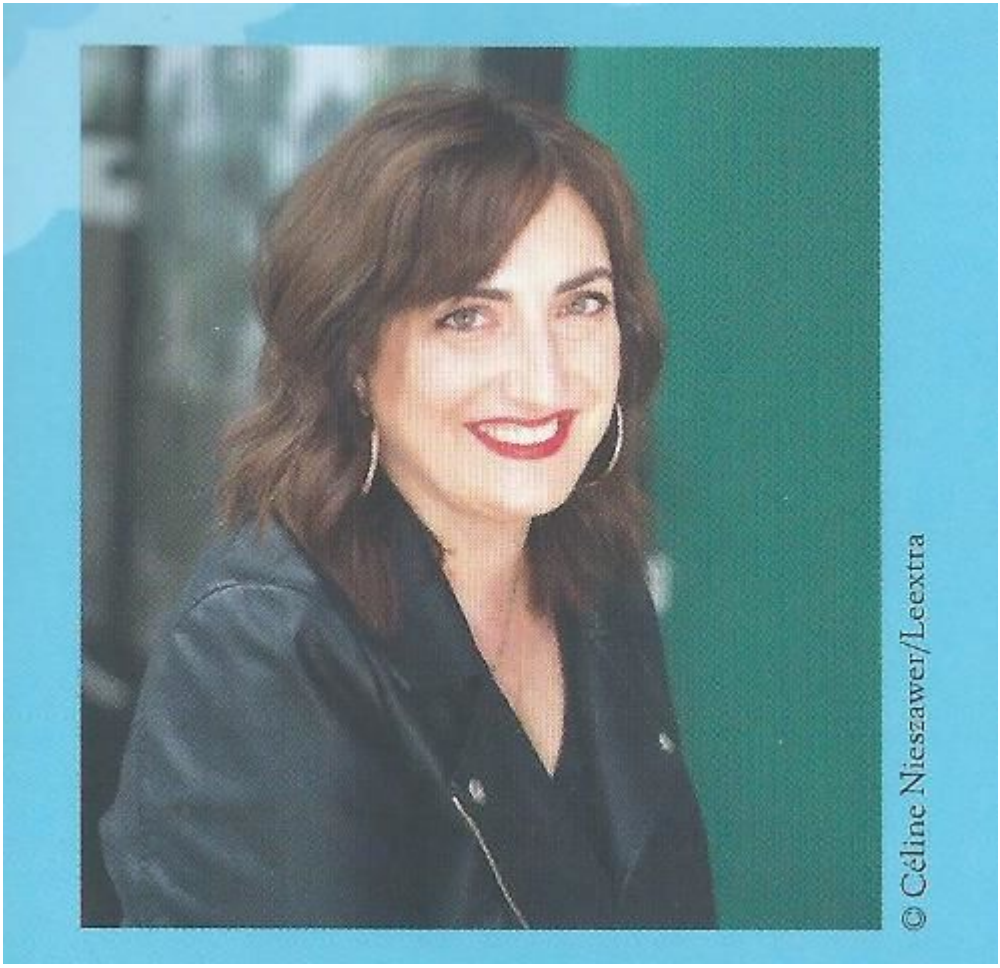

Primele romane ale scriitoarei franceze Virginie Grimaldi (n. 1977) au fost toate bestselleruri *(Prima zi din restul vieţii mele, O să-nţelegi când o să fii mai mare, Parfumul fericirii e mai puternic când plouă, Era şi timpul să aprind iar stelele* – considerată, în urma unui sondaj naţional realizat de France *2* la finalul anului 2022, cartea preferată a francezilor, *Când amintirile vor veni să danseze*).

În 2020 şi 2021, autoarea a ocupat locul 2 în Top 10 al romancierilor francezi care au vândut cele mai multe cărţi în Franţa.

Dragă cititoare, drag cititor,

Bun-venit la Jeanne, Iris şi Théo.
Sper că vă veţi simţi ca acasă.
Vă mulţumesc că mă citiţi!

Cu prietenie,
Virginie Grimaldi

Pentru Serena, Sophie şi Cynthia,
certitudinile mele.

Există-n orice lucru o fisură.
Prin care se strecoară lumina.

Leonard Cohen

Se pare că nu trebuie să-ţi fie frică de fericire.
Nu e decât o clipă care trece.

Romain Gary

Prolog

Jeanne

Acum trei luni

Era ziua cea mare. Jeanne nu dormise toată noaptea. Îşi aranjă cocul de care prinse voalul. Mâinile îi tremurau uşor, o încurcau. Ţinuse să se pregătească singură, în ciuda propunerilor stăruitoare ale tuturor de a-i da o mână de ajutor. Îşi dădea seama de importanţa acestui moment, unul de cotitură care se întipăreşte adânc în memorie şi rămâne acolo pe veci, aşa că dorea să i se dedice cu totul, fără să fie distrasă de cineva. Prin fereastră, soarele de iunie scălda parchetul de stejar din cameră. Băltoaca aceea aurie era locul ei preferat din apartament. Se ivea la sfârşitul dimineţii, când razele soarelui se strecurau printre hornurile clădirii din faţă. Lui Jeanne nu-i plăcea nimic mai mult decât să se aşeze acolo, cu picioarele nemişcate în căldura molcomă. Într-o zi, Pierre o surprinsese stând cu faţa la fereastră, cu ochii închişi şi braţele depărtate, năpădită de lumină. Goală puşcă. Îşi dorise să se ascundă între lamelele parchetului de ruşine ce-i era, dar Pierre izbucnise în râs:

— Mereu am visat să mă însor cu o suricată.

Era o cerere în căsătorie în doi peri, originală, aproape smintită. A patra de când se mutaseră împreună. Le refuzase pe toate celelalte, căci îşi iubea libertatea cu ardoare. Şi-acolo, în băltoaca de soare, cucerită de fantezia bărbatului care-o accepta pe a ei, spusese da.

Ceasul din salon bătu ora: era în întârziere. Jeanne aruncă încă o privire în oglindă şi ieşi din apartament.

Hotărâse să meargă pe jos până la biserică, care se afla la numai două străzi distanţă. Pe drum, mai multe priviri se aţintiră asupra ei, nişte capete se întoarseră. O tinerică o filmă cu telefonul. Ţinuta nu trecea neobservată. Jeanne nu văzu nimic, obsedată de un singur gând: peste câteva minute, avea să fie cu Pierre. El trebuia să fie deja acolo, în costumul lui gri, frumos, pe care-l alesese ea.

Piaţa din faţa bisericii era goală. Toată lumea era înăuntru. Jeanne îşi netezi rochia lungă încercând să-şi stăpânească tremurul. De-abia se ţinea pe picioare. Zâmbi forţat şi păşi dincolo de porţile de lemn.

Biserica era plină ochi. Băncile nu fuseseră suficiente, se adăugaseră scaune pe margini şi mai multe persoane stăteau în picioare. Toate privirile se îndreptară spre Jeanne, care nu le dădu atenţie. Păşind agale, străbătu nava bisericii fără să-l slăbească din ochi pe Pierre. Pentru o clipă, se întrebă dacă pieptul ei avea să poată îndura bătăile inimii. La orgă se cânta o piesă pe care n-o cunoştea, cu toate că alesese „Hallelujah", de Leonard Cohen. Preotul stătea în spatele altarului, cu mâinile împreunate în faţă.

Un gest venind din partea dreaptă îi atrase atenţia. Suzanne îi arăta un loc liber în prima bancă. Îi zâmbi şi se îndreptă spre bărbatul iubit.

Când ea ajunse în dreptul lui, orga se opri. Era o tăcere desăvârşită. Jeanne privi îndelung chipul lui Pierre. Genele lui lungi, bărbia rotundă, fruntea dreaptă. Nu se săturase niciodată de trăsăturile lui. Deveniseră peisajul, decorul ei. Ce-o să se facă fără ele? Preotul îşi drese vocea, slujba trebuia să înceapă. Ea îi surâse vag gândindu-se la părintele Maurice care-i cununase, în aceeaşi biserică, în urmă cu cincizeci de ani, apoi îşi ridică voalul negru, se

sprijini de sicriu ca să se aplece pentru un ultim sărut pe buzele soţului.

Théo

Acum două luni

Am găsit o maşină veche. Un tip a venit să întrebe dacă putem să punem anunţul la brutărie. Chiar atunci glasam eclerurile cu cafea.

I-a spus lui Nathalie:

— E urgent, am nevoie de lovele.

Ea a spus „nu”, nu suportă ca tejgheaua să fie înţesată cu hârtii, mereu îi alungă pe cei care vin să lase reclame sau anunţuri. Tipul era deja pe trotuar când l-am ajuns din urmă. Avea o mutră care-ţi inspira mai mult groază decât încredere, cu un ochi care clipea des şi cu mâini de mărimea unei rachete, dar, dacă el avea nevoie de lovele, eu aveam nevoie de-o troacă.

Avea să mă aştepte în parcare la ora închiderii. După preţ, mă gândeam la ce-i mai rău, dar era şi mai rău de-atât. Un model Peugeot 205 alb cu aripa spartă, iar restul vai de capu lui. Pe capotă şi pe portbagaj, înlocuise marca Peugeot cu cea de la Ferrari. Autocolante de toată frumuseţea acopereau complet geamul din spate. Am cerut să văd motorul, capota n-a vrut nicicum să se deschidă. A pornit, asta-i tot ce conta.

— Îţi dau o sută de euro pe ea, am spus.

— Trei sute, non negociabil, a răspuns.

— N-o să meargă cine ştie cât, nu merită trei sute.

Ochiul a clipit şi mai repede, poate că mă ameninţa în Morse.

— Am zis „non negociabil”, nu mă face să pierd vremea. O vrei sau nu?

Am inspectat încă o dată maşina, m-am uitat la scaune, erau în stare destul de bună.

— Două sute şi-un ecler cu cafea. Mai mult loc, frăţioare.

A plecat capul, am profitat de ocazie ca să mă uit la mâinile lui, da’ n-ar fi trebuit s-o fac. Cu o palmă, mă trimitea să-l vizitez pe Thomas Pesquet[1]. Mi-a întins o mână:

— În regulă. Ţine-ţi eclerul, îs la regim.

A tăiat talonul şi am completat actele de vânzare. A numărat banii de două ori şi i-a băgat în buzunarul interior al gecii. O treime din primul meu salariu. Înainte să plece, mi-a tras o palmă peste spate, mai că mi-a căzut mâna. Mi-am aruncat sacoşa pe bancheta din spate, am lipit semnul „A”, de începători, şi-am şters-o din loc.

Străzile Parisului sunt ticsite, motorul se opreşte la fiecare roşu de la semafor. Conduc pentru prima oară de când mi-am luat permisul. La Paris, circul cu metroul.

Mâine se-mplinesc două luni de când lucrez. La liceu, profii mă îndemnau să studiez. Da’ nu mai aveam de-ales. Cu CAP[2]-ul, câştig aproape jumătate din salariul minim pe economie. La patiserie mi-au spus că nu pot să m-aştept la un contract pe durată nedeterminată imediat după diplomă.

---

[1] *Thomas Pesquet* (n. 1978), astronaut francez.

[2] *Certificat d’aptitude professionnelle*, diplomă franceză profesională din ciclul secundar.

Dar, în domeniul ăsta, lucrul nu lipseşte. Sunt talentat: toată lumea se dădea în vânt după prăjiturile mele acolo unde locuiam înainte. Îmi cereau să le fac cu orice ocazie, şi nu mă lăsam rugat. Cu siguranţă le lipsesc.

Cineva din spate claxonează. În oglinda retrovizoare, un tip urlă la mine. Răsucesc cheia, apăs pe acceleraţie, maşina tuşeşte, încerc din nou şi reporneşte fix când se schimbă în galben. O iau din loc, făcându-i un semn tipului din oglinda retrovizoare. Îmi răspunde cu degetul mijlociu.

Ajung la Montreuil când se întunecă. Găsesc un loc de parcare pe strada Condorcet, în faţa unei căsuţe cu obloane albastre. Iau sacoşa şi scot sendvişul pe care mi l-a vândut Nathalie. Cu doi euro, fiindcă urma s-ajungă la gunoi. A pufăit când am întrebat-o dacă pot să-i plătesc mâine. E aşa de zgârcită, sută-n mie foloseşte hârtia igienică pe ambele părţi.

Începe să plouă, testez ştergătoarele, nu merg. Mi se rupe. N-am de gând să circul cu troaca asta. Mă instalez pe bancheta din spate, cu capul lipit de sacoşă şi mă acopăr cu paltonul. Îmi îndes căştile-n urechi şi dau drumul la ultima melodie a lui Grand Corps Malade[3]. Îmi aprind ţigara rulată pe care-o păstrez de azi-dimineaţă şi închid ochii. De mult nu m-am mai simţit aşa de bine. În seara asta, n-o să dorm în metrou. Pentru două sute de euro, mi-am dăruit un „acasă”.

---

[3] *Grand Corps Malade*, pseudonimul lui Fabien Marsaud (n. 1977), poet, compozitor, regizor şi cântăreţ francez de slam.

Iris

Acum o lună

La doi ani, am căzut de pe calul de lemn al unui carusel. Tata nu mă prinsese bine şi a fost zăpăcit de mama, care-i striga de pe bancă să mă ţină. Mi-am rupt încheietura mâinii, a trebuit să fiu operată şi cusută la loc. Mama s-a supărat pe tata, tata s-a supărat pe mama, eu m-am supărat pe cal. Era prima mea cicatrice.

La şase ani, ca să nu fiu mai prejos decât vărul meu, am dat totul într-o întrecere cu patine de stofă pe parchetul bunicii. Buza de jos mi s-a despicat în două fără intervenţia lui Moise. La spital, mi-au lipit bucăţile la loc cu scotch. Era a doua mea cicatrice.

La şapte ani, canişul portocaliu al vecinilor mei a şters-o cu o bucată din coapsa mea cu tot. Era a treia mea cicatrice.

La unsprezece ani, la ora de engleză, profa m-a ascultat, iar eu m-am chircit din cauza unei dureri groaznice. A crezut că e un subterfugiu ca să mă sară şi nu mi-a dat voie să merg la cabinetul medical. A doua zi dimineaţa, eram operată de apendicită şi, fiindcă s-a simţit vinovată, am devenit preferata ei. Era a patra mea cicatrice.

La şaptesprezece ani, mi-am scos o aluniţă de pe obraz. Ieşea în relief şi era urâtă, mi se părea că am un Choco Pops pe faţă. M-am pricopsit cu cinci injecţii pentru anestezie şi cu şase cusături. Era a cincea mea cicatrice.

La douăzeci şi doi de ani, într-o dimineaţă, m-am trezit cu o durere în zona coccisului, care mă silea să umblu de parc-aş fi avut înotătoare la picioare. La control, medicul a găsit un abces care trebuia operat de urgenţă. Anestezia a fost cu probleme, am crezut c-o să crăp, dar, când m-am trezit, tavanul m-a liniştit: nu eram în

paradis. Timp de trei săptămâni, am avut parte de un pansament gros plasat numai bine ca să-mi amortizeze şezutul. Era a şasea mea cicatrice.

La douăzeci şi şase de ani, când stăteam întinsă şi mă bronzam pe plajă, din cauza unei rafale de vânt, m-am trezit cu piciorul umbrelei de soare a vecinului meu de prosop în tibie. S-a tot scuzat şi a profitat de ocazie ca să mă invite la cină, dar am preferat să plec cu ambulanţa. Era a şaptea mea cicatrice.

La treizeci de ani, l-am întâlnit pe Jérémy. E a opta mea cicatrice.

SEPTEMBRIE

1

Jeanne

Jeanne puse blenderul în oala sub presiune şi se uită cum se descompune miezul legumelor.

Pierre şi cu ea şi-au ţesut obiceiurile preţ de cincizeci de ani. Ea se trezea prima, izgonită din somn de gândurile negre. Aşa se născuse, înzestrată cu o melancolie supărătoare, care aşternea un văl opac peste toate veştile bune şi clipele de bucurie. Uneori, fără niciun motiv perceptibil, simţea cum i se face un gol în stomac şi

cum o înghite abisul. Se obişnuise cu starea asta, aşa cum te obişnuieşti cu un zgomot de fond.

Se ridica încet din pat, îşi făcea un ceai şi se aşeza în cealaltă cameră, unde cosea până când se trezea şi Pierre. Şi-apoi, luau micul-dejun împreună, se pregăteau împreună şi ieşeau împreună ca să meargă la muncă separat. Seara, ea se întorcea după el, care trecuse pe la brutărie, ea pe la magazinul cu trufandale, şi găteau împreună, luau cina împreună, se uitau la un film sau la o emisiune împreună.

De trei luni încoace, Jeanne deşira, ochi după ochi, ţesătura zilelor. Pluralul devenise singular. Acelaşi decor, aceleaşi ore, şi totuşi totul suna a gol. Până şi melancolia se risipise, de parcă întreaga ei viaţă ar fi fost o pregătire pentru doliul cu care se confrunta. Era desensibilizată.

Când cineva sună la uşă, Boudine lătră. Poştaşul stătea în deschizătura uşii, cu o scrisoare recomandată în mână.

— O semnătură, doamnă Perrin?

Semnă în timp ce Boudine adulmeca nesăţioasă încălţările emisarului. Era o căţeluşă aparte pentru că imita la perfecţie grohăitul unui porc.

Jeanne nu deschise plicul, ştia ce era înăuntru. Acelaşi lucru ca-n celelalte două de dinainte. Nu răspunsese nici la ultima recomandată. Pierre era cel care gestiona conturile bancare. Era la curent, fiindcă el îi spusese, că situaţia lor financiară era şubredă de câteva luni.

Jeanne şi Pierre făceau parte din ceea ce se numeşte clasa de mijloc. Salariile le îngăduiseră să cumpere un apartament cu patru camere în arondismentul 17 în anul 1969 şi să trăiască decent, fără excese sau lipsuri semnificative. O dată pe an, îşi dăruiau o călătorie şi făceau donaţii mai multor asociaţii. Ieşirea la pensie le-a

frânat ritmul de viaţă, au călătorit mai aproape, au consumat mai puţin peşte şi mai puţină carne, iar Pierre s-a străduit să facă socotelile cu mai multă regularitate. Pensia de urmaş pe care-o primea în locul pensiei lui Pierre i-a adus contul pe roşu. Consilierul bancar, compătimitor, i-a sugerat totuşi să-şi vândă apartamentul. Exclus! Nu era apartamentul *ei,* ci apartamentul *lor.* Pierre încă mai locuia acolo, în mirosul de tutun pentru pipă care se îmbibase în pereţi, în uşa de la bucătărie pe care-o vopsise în verde într-o zi de primăvară, în silueta lui arcuită pe care ea încă o mai desluşea la fereastră.

Puse plicul pe comoda din antreu şi o lăsă pe Boudine să i se urce pe genunchi. Deschise televizorul şi alese un canal la întâmplare. Orice în locul liniştii. Pe ecran, un tânăr prezenta camerele unui apartament. O voce, fără îndoială cea a jurnalistului care făcuse reportajul, prezenta cifrele a ceea ce reprezenta un mod de locuire în plin avânt. O burtieră rezuma subiectul: „Conlocuirea, un loz câştigător".

2

Théo

Ca-n fiecare joi, mă trezeşte camionul gunoierilor. E ora şase. Îmi afund capul în perna pe care-am şterpelit-o de la Monop[4]. N-au văzut nimicuţa, am intrat cu stomacul plat şi am ieşit la doi paşi să nasc. N-am fost nesătul, am luat-o pe cea mai ieftină. N-aveam încotro, în prima noapte am dormit cu capul pe sacoşă, m-am

[4] *Monoprix*, lanţ francez de supermarketuri.

pricopsit c-un cârcel de toată minunea. Capu-mi era blocat în stânga, nu puteam să-l îndrept şi eram silit să umblu ca la balet, ai fi zis că-s din „Lacul lebedelor şchioape". Nu-s totuşi foarte gingaş la somn, sunt obişnuit să dorm pe unde apuc. În metrou era cel mai rău, nu din cauza pardoselii, ci a fricii. Odată, m-au înhăţat trei inşi ca să-mi şmanglească telefonu', am crezut că n-o scot la capăt. Mi-e mult mai bine în troaca mea.

Intru puţin pe reţelele de socializare, ca-n fiecare dimineaţă. Am un mesaj de la Gérard, da' nu-l deschid. Şi-atât. Repede m-au uitat.

Casa cu obloane albastre încă doarme, tare-mi place să-mi imaginez viaţa dinăuntru. La liceu, profii îmi reproşau că-s cu capu-n nori, îmi ziceau visătorul. Nu visez, evadez. Realitatea e închisoarea mea.

Dincolo de obloanele albastre, îmi imaginez că în camere e mochetă. Moale, din alea-n care ţi se-afundă picioarele, nu o chestie aspră cum aveam în camera mea. Miros de vanilie, lumânări aprinse. Muzică pe fundal, clasică sau ceva de genu' ăsta. Chei pe mobila de la intrare şi papuci dedesubt. O cană de cafea aburindă pe măsuţă. Mama pe canapea, încă-n pijama, citeşte pentru a cincea oară o carte de Romain Gary. Tatăl, la duş, fluieră. Fiul doarme încă, între o plapumă groasă şi o pernă care nu e furată. O pisică toarce pe burta stăpânului. Drace! Imaginaţia mea e un film de Crăciun.

Caut un motiv să mă scol şi să mă-mbrac. În fiecare seară, mă dezbrac înainte să mă cuibăresc la somn şi mă acopăr cu paltonul vechi pe care mi l-a dat Ahmed când am plecat. Îmi spăl hainele o dată la cinşpe zile la spălătoria comunitară a Crucii Roşii. Mă clătesc pe dinţi cu apa dintr-o ploscă, în rest mă spăl la o chiuvetă din brutărie în pauza de prânz. De două ori pe săptămână, fac un duş pe gratis la băile municipale şi profit de ocazie ca să mă

bărbieresc. Mereu am urât să fiu jegos, nu suport să put, ceea ce-mi lipseşte cel mai mult e un duş cald în fiecare zi. Asta, şi oameni pentru care să contez.

Sunt încă ameţit când mă orbeşte o lumină. Un pumn loveşte-n tablă şi-mi dau repede seama că-s poliţaii. Deschid portiera, manivelele de coborât geamurile au dispărut.

— Poliţia, actele vă rog!

Îmi vine să răspund „valea”, dar nu cred c-o să-i amuze.

Sunt doi, destul de simpatici, îmi spun că trebuie să plec. Am ajuns la doişpe amenzi în două luni: deşi mut în mod regulat maşina câteva locuri, tot nu-i de-ajuns.

— Nu puteţi rămâne aici.

Le explic că nu fac nimic rău, că vreau doar să stau în linişte, că iau linia 9 în fiecare dimineaţă ca să merg la lucru, că mă întorc seara ca să dorm, dar nu-i nimic de făcut, vor să mă car.

— De ce staţionaţi pe strada asta? mă întreabă cel mai tânăr dintre ei.

Ridic din umeri. Îşi continuă pologhia, mă ameninţă c-o să-mi ridice maşina, dar nu-i mai ascult. În spatele lor, la etajul întâi, se deschide un oblon albastru.

3

Iris

E al doisprezecelea apartament pe care-l văd. În stare şi mai proastă decât celelalte unsprezece, şi nici nu e nimic sigur. Agentul imobiliar nu catadicseşte să-şi deschidă gura, piaţa îi oferă totul de-a gata: suntem vreo douăzeci, îngrămădiţi pe palier şi pe scări, iar

dorinţa noastră din urmă e să ne scriem numele pe soneria scorojită. Chiria e indecentă, şi totuşi aud o tânără care se oferă să plătească mai mult. Un bărbos se supără zgomotos, ceilalţi, printre care şi eu, aleg să nu se scandalizeze ca să nu le fie respinsă cererea. Îi privesc pe furiş, încercând să evaluez după ţinută şi atitudine ce salariu au. Câţi dintre ei au un dosar mai bun decât al meu? Nouăsprezece, mai mult ca sigur.

De când sunt la Paris, mi-am topit economiile. Garsoniera pe care-o închiriez cu săptămâna e mai ieftină decât hotelul, dar nu pot s-o ţin mult timp în ritmul ăsta.

Agentul imobiliar închide uşa maghernitei băgând toate documentele în geantă:

— Vom studia documentele şi vă ţin la curent.

Fug pe scări lăsându-mi speranţele la etajul şase: n-o să mă sune. Nu lucrez cu normă întreagă, nimeni nu poate să fie garant pentru mine, îmi lipsesc câteva acte, nu ştiu ce mă împinge să merg să văd locuinţe. Am mai multe şanse să-l găsesc pe Xavier Dupont de Ligonnes[5] decât un apartament.

Mă opresc la băcănie să iau ceva pentru cină. Ca-n fiecare seară, o să mănânc în faţa ecranului.

Vecinul meu de palier deschide uşa când trec prin faţa lui. Cu toate că mă străduiesc să nu fac zgomot, omul ăsta are un auz la fel de puternic ca halena lui, iar asta nu-i puţin lucru.

— Cine eşti?

---

[5] *Xavier Pierre Marie Dupont de Ligonnes*, principalul suspect în asasinarea a cinci membri ai familiei sale (soţia şi cei patru copii), care a dispărut fără urmă de la acea dată.

— Am închiriat apartamentul pentru câteva zile, v-am mai văzut azi-dimineaţă.

— Ai ceva de băut?

— Trebuie să-mi fi rămas nişte suc de portocale.

Izbucneşte într-un râs răsunător.

— Crezi că-s poponar?

Evident, cheia e pe fundul genţii, răscolesc tot ce-i înăuntru, dar n-o găsesc. Vecinul nu-mi dă pace, aud cum se apropie.

— Da' nici de fumat n-ai nimic?

— Îmi pare rău, nu fumez.

— Ok, vecina mea-i o mironosiţă! strigă el înspre casa scării.

Ezit să-i spun că expresia „mironosiţă" nu se mai foloseşte din preistorie şi că astăzi e pasibilă de pedeapsa maximă, dar mă-ndoiesc că are umor.

În timp ce continuă cu sarcasmele, degetele mele ating în sfârşit metalul. Iau cheia, o răsucesc în broască şi-i închid vecinului uşa-n nas.

După ce-ajung la adăpost de privirea şi de auzul lui, îmi fac curaj, mă pun cu faţa la uşa închisă, ridic bărbia, îmi umflu pieptul şi şoptesc cea mai bună replică din dotare:

— Întoarce-te-n peşteră, Cro-Magnon.

4

Jeanne

— Am făcut socotelile şi situaţia nu-i strălucită.

Jeanne înclină stropitoarea şi udă moviliţa de dipladenia. Flori noi de un roz intens îmboboceau necontenit în ciuda vremii

mohorâte. Toamna bătea la uşă. Nu-i plăcuse niciodată perioada asta care punea capăt zilelor frumoase şi aşternea covorul roşu pentru anotimpul mort. Era prima oară când apropierea lunii octombrie n-o întrista. Petrecuse lunile iulie şi august într-o nepăsare totală şi nu încercase să ţină vara-n loc. De-acum, toate lunile erau la fel.

— Ştiu că-ţi vine să râzi, crezi că glumesc, dar n-am fost nicicând mai serioasă: am făcut socotelile. Orice-i posibil. Mi-a luat exact patru ore şi douăsprezece minute, iar verdictul e categoric: îmi lipsesc două sute de euro ca s-o scot la capăt până la sfârşitul lunii, reducând cheltuielile la strictul necesar.

Jeanne scoase o cârpă din geantă şi începu să cureţe lespezile. Încet, cu blândeţe, şterse literele gravate. „Profesorului nostru"; „Unchiului nostru preaiubit"; „Iubirii mele, pentru totdeauna". Ca-n fiecare zi, lăsă la urmă poza prinsă pe piatră. Îi mângâie fruntea, ochii, gura, chemând senzaţia pielii lui sub degete. Era totodată cel mai plăcut şi cel mai dureros moment. Cele câteva secunde cu el meritau deziluzia nemiloasă care urma.

— O să te bucuri nespus s-auzi asta, dar aveai dreptate. Ar fi trebuit să punem bani deoparte. Ai fost mereu mai prevăzător decât mine.

Luciditatea lui Jeanne în ce priveşte vremelnicia fiinţei umane avea un avantaj: era cu picioarele bine înfipte în prezent. Aborda ziua de mâine în zori, nu înainte. Când Pierre îi vorbea despre economii pentru bătrâneţe, i se părea că aude o limbă străină.

— Şi dacă mor înaintea ta? se îngrijora el adeseori. Salariul tău nu-i prea mare, pensia o să fie derizorie. Cum o să te descurci?

— Nici să nu te gândeşti, răspundea ea în mod inevitabil. Să-ţi aduc aminte că sunt cu trei luni mai mare decât tine?

Jeanne împături cârpa şi se aşează pe banca aflată la câţiva paşi. Boudine se întinse la picioarele ei. Vântul făcu să freamăte crengile unei sălcii plângătoare. Se întrebă dacă alegerea acestui copac într-un cimitir fusese ceva premeditat.

— Nu credeam că, într-o zi, n-o să mai fii aici, şopti ea.

Rămase acolo mult timp, povestindu-i lui Pierre tot ce putea să-i povestească. Epuiza subiectele, le lungea până ce le golea de tot de miez. Era obiceiul soţului ei să-şi încarce povestirile cu amănunte de care te puteai lipsi. De câte ori nu pierduse şirul în timp ce-i vorbea? Părinţii lui Jeanne o învăţaseră să-şi deschidă gura numai atunci când era absolut necesar. Şi iat-o, la şaptezeci şi patru de ani, povestindu-i unei pietre de mormânt emisiunea despre pericolele zahărului, la care se uitase în ajun. Ar fi recitat şi cartea de telefoane dacă asta i-ar fi oferit un pretext să rămână mai mult timp. Conversaţiile lor erau fără doar şi poate ceea ce-i lipsea cel mai mult. Îi plăcea în aceeaşi măsură să-i împărtăşească gândurile şi să dezbată cu el subiecte sociale. El era persoana care-o cunoştea cel mai bine, care o înţelegea cel mai bine. Îi anticipa reacţiile, îi ghicea stările de spirit. Când se uitau la un film şi o scenă o tulbura – se-ntâmpla adeseori când era vorba despre o naştere sau un bebeluş –, îl vedea, cu coada ochiului, pe Pierre întorcându-şi capul spre ea. Apoi, punându-şi mâna pe coapsa ei, îi arăta că înţelege şi că e lângă ea. Cum avea să îndure viaţa fără el?

Se lăsa seara când se ridică de pe bancă. Făcu cei câţiva metri care-o despărţeau de soţul ei şi puse mâna pe poza lui.

— Mă întorc mâine, dragostea mea. O să găsesc o soluţie.

Când se întoarse acasă, Jeanne luă corespondenţa. Primise o scrisoare, pe care o deschise mecanic după ce intră în apartament. Era un text imprimat pe o hârtie albă.

Iarna 1980

Pierre nu izbuteşte să aline suferinţa lui Jeanne. La treizeci şi şapte de ani, devine orfană. Mama ei a murit după ce s-a luptat cu cancerul vreme de doi ani interminabili. Tatăl i-a luat-o puţin înainte, răpus de o criză cardiacă în pragul vârstei de şaizeci de ani. La înmormântare, Jeanne şi sora ei, Louise, se ţin de mână ca-n copilărie. Viaţa lui Jeanne merge mai departe: în fiecare dimineaţă, se duce să lucreze la atelier, în fiecare seară se întoarce să-l regăsească pe Pierre al ei, dar suferinţa i-a şters zâmbetul gingaş. Pierre încearcă orice ca s-o înveselească. O duce la teatru, la cinema, în Ţara Bascilor, dar ea e de neconsolat. Într-o zi, îi vine o idee. Ideea lui are patru labe, un corp lung şi urechi clăpăuge. Dragostea la prima vedere cu *Jeanne e imediată şi reciprocă. Hotărăşte s-o boteze Boudine – Cârnăţica – şi zâmbeşte pentru prima oară de săptămâni bune.*

Jeanne nu se mai putea ţine pe picioare. Inima stătea să-i sară din piept. Se trânti pe canapea şi reciti scrisoarea de două ori. Nu era semnată. Pe plic, era lipită o etichetă cu numele şi adresa ei.

Conţinutul scrisorii era uluitor de exact – şi îngrijorător. Cine putuse să i-o trimită? Într-un fel sau altul, toţi cei care ştiau povestea nu mai făceau parte din viaţa ei.

Treaba asta o tulbură aşa de tare, că fu nevoită să se întindă puţin. În cele câteva secunde cât a durat lectura, trecutul se întorsese. Scena era de un realism cutremurător. Îl revăzu pe Pierre intrând pe uşă cu o căţeluşă-n braţe. Se întorsese târziu de la muncă, iar ea se îngrijorase. Moartea părinţilor o făcuse mai fragilă: se aştepta ca toţi cei pe care-i iubea să dispară. Pierre nu scosese niciun cuvinţel. Parcă s-ar fi temut de reacţia ei. Se aplecase

şi pusese animăluţul pe jos. Corpul ca un cârnat, dând din coadă, sunetul ghearelor pe parchet şi botul care adulmeca tot ce-i ieşea în cale îi spulberase micile ezitări. Pierre îi şoptise: „Un client voia să se despartă de ea. Mi-am spus c-o să aibă nevoie de iubire şi c-o să-i poţi da tu ce ţi-a mai rămas.” A fost una dintre clipele cele mai fericite pe care nu le mai trăise de multă vreme.

5

Théo

M-am înscris pe Tinder. Nu ştiu ce m-a apucat, mereu am zis că n-o să intru niciodată pe un site de întâlniri. Nu prea cred în dragoste, da-i ca şi cu Dumnezeu, sper că într-o zi mi se va dovedi că mă înşel.

Deci, eram în maşină şi-mi puneam întrebări ca-n fiecare seară, uitându-mă fix la plafon, de ce suntem aici, la ce bun să trăim dacă o să murim, de ce n-am nimerit într-altă familie, oare lumina frigiderului se stinge când închizi uşa, şi m-am simţit şi mai singur ca de obicei, deşi de obicei e deja maximumul.

La brutărie, Nathalie ascultă Radio Nostalgia, şi se numeşte aşa pe bună dreptate: toată ziua ascultăm oameni morţi care preamăresc viaţa. După-masă, era o emisiune despre site-urile de întâlniri şi o grămadă de oameni au sunat ca să spună c-au găsit marea iubire în felul ăsta. Sigur de-aia m-am înscris când m-a cuprins singurătatea în seara asta.

Am pus singura poză cu mine care-mi place, sunt cu spatele, mă uit la soarele care apune. Manon mi-a făcut-o, tocmai ajunseserăm

la Seignosse, săriserăm din autobuz şi alergaserăm spre plajă. Vedeam marea pentru prima dată.

După ce-am completat toate informaţiile, au început să se înşire pozele cu tipe. La început, e amuzant. Sunt cele care se afişează râzând sau făcând sport, cele care zâmbesc timid, cele care abuzează de filtre, cele care pozează cu pisica, cele care nu apar niciodată fără prietene, cele care-o fac pe melancolicele. Intru-n joc şi le pun câtorva o inimă verde, cam la întâmplare. Uneori, mor de râs, de exemplu cu „Marie", care are exact aceeaşi faţă şi aceeaşi expresie în toate pozele, e halucinant, ai zice c-a schimbat doar decorul şi ţinuta. Sau cu „Jenny65", care e clar moartă de beată pe o canapea, cu o sticlă-n gură, de parc-ar face reclamă pentru *Pat şi canapea*[6]*.* Dar, per ansamblu, îmi place aşa şi aşa. Mi se pare că mă uit pe un site de ţoale după şapca cea mai stilată. Poate pentru că nu-s un tip frumos şi ştiu că felul în care arăţi nu-i totul, poate pentru că Manon încă-mi bântuie mintea, nu ştiu, dă nu-mi pică bine. Mă simt şi mai singur când mă gândesc la toţi oamenii ăştia singuri de cealaltă parte a ecranului. Mă pregătesc să-nchid aplicaţia când îmi apare o notificare: am un *match.* O fată căreia i-am dat *like* mi-a dat şi ea *like.*

Deschid fereastra din curiozitate. Pseudonimul ei e „Bella", are nouăşpe ani. Poză în picioare pe nisip. Un mesaj mă înştiinţează că pot să comunic cu ea. Mă gândesc rapid. N-am mai făcut aşa ceva. Prima frază nu contează dacă n-o s-o văd niciodată, dar să ne imaginăm că-i femeia vieţii mele.

E mai rapidă decât mine:

---

[6] Aluzie la o imagine care ridiculizează persoanele în stare de ebrietate pe canapele.

— Salut, toată lumea-mi spune Bella, dar tu poţi să-mi spui imediat.

Nu ştiu dacă să râd sau să fug. Nu-mi dă răgaz să aleg:

— Scuze, sunt nouă, am văzut fraza asta pe Twitter, mi s-a părut amuzantă. Când am scris-o, mi-am dat seama că-i zero barat. Chiar te cheamă Naruto sau e un pseudo?

— E un personaj de manga.

— Ştiu... O las mai moale cu umorul.

Zâmbesc fără voia mea. Sunt specialist în glume fără haz, umorul meu e un tip ciudat la care te uiţi cu coada ochiului, îmi ridic gluga şi răspund: „Mă numesc Théo."

6

Iris

Ajung la fix la doamna Beaulieu. Deschid uşa şi îmi anunţ prezenţa cu voce tare, aşa cum m-a învăţat responsabila în ziua de formare.

— Bună ziua, sunt Iris!

Vocea doamnei Beaulieu mă întâmpină din salon:

— Tu eşti, târfuliţo?

E-n toane bune.

Patru dimineţi pe săptămână, petrec câte două ore cu doamna asta a cărei minte a luat-o razna. Îi pregătesc masa, o ajut să-şi pună lucrurile în ordine, fac puţină curăţenie, câteodată o scot la plimbare. O altă asistentă socială mă înlocuieşte după-amiaza, înainte să se întoarcă fiica ei seara. Doamna Beaulieu nu ne deosebeşte, e practic: avem toate aceeaşi poreclă.

Pe urmă, fug la domnul Hamadi, care nu-şi mai poate folosi picioarele de când a fost lovit de o maşină, apoi la Nadia, o femeie cu puţin mai în vârstă ca mine, măcinată de scleroza în plăci.

— E o slujbă obositoare, nu-i aşa? mă întreabă ea în timp ce calc o rochie.

— Nu mă plâng.

— Totuşi, trebuie să fie greu. Faci asta de multă vreme?

Apăs pe buton, fierul de călcat scuipă aburi, făcând să dispară întrebarea. Nu ştiu să mint, n-am ştiut niciodată. Dacă spun adevărul, va încerca să afle mai multe. Fiul ei de zece ani citeşte, stând pe burtă pe canapea. O ieşire de urgenţă perfectă.

— Ce citeşti?

— *Roşu şi negru,* răspunde fără să-şi ridice privirea.

Sesizez sarcasmul şi hotărăsc să-i intru în joc:

— După ce termini, îţi recomand Proust. E literatură uşoară, dar o să fii pregătit când o să te-apuci de *Tintin.*

Îşi înclină capul şi mă ţintuieşte cu privirea. Ceea ce-i citesc în ochi oscilează între neîncredere şi dispreţ. Îşi închide cartea, se ridică şi iese din salon. Apuc să zăresc coperta: chiar e vorba de romanul lui Stendhal. Maică-sa ridică din umeri:

— Ce bine că l-am văzut de când s-a născut, altfel aş crede c-a fost schimbat cu altul! La vârsta lui, citeam *Clubul celor cinci*[7]*.*

— La vârsta lui, îmi pieptănam păpuşa Barbie pentru întâlnirea cu Ken.

Izbucneşte-n râs înainte să se ridice în picioare cu ajutorul bastoanelor şi să iasă la rândul ei din încăpere.

---

[7] *The Famous Five*, serie de romane pentru copii şi adolescenţi publicată de Enid Blyton între 1942 şi 1963.

Când plec de la Nadia e cald încă. Locuieşte în arondismentul 17, am aproape o oră de mers pe jos ca să ajung la apartamentul închiriat. Trotuarele sunt aglomerate, e ora la care lumea se întoarce acasă, cu mai mult sau mai puţin avânt. Se pare că zece milioane de persoane locuiesc singure în Franţa. Mă uit la oamenii din jur întrebându-mă cine face parte din categoria asta. Oare cei care fac paşi mari trădează graba de-a se întoarce la cei dragi? Cei care merg agale încearcă să amâne întâlnirea cu ei înşişi? Am petrecut şase ore ţinând companie unor persoane izolate. Ce ironie! Mă opresc câteva clipe la o trecere de pietoni şi, când omuleţul se face verde, pornesc iar la drum păşind agale.

7

Jeanne

Jeanne nu mai intrase pe uşa celeilalte camere de trei luni. Era prima oară când nu cususe de atâta timp. Trase perdelele şi lăsă ziua să lumineze încăperea. Era ca şi cum s-ar fi reîntors într-un loc familiar după o absenţă îndelungată, se simţea totodată de-a casei şi străină. Se uită la maşina de cusut, la cea de surfilat, la pătratul de viscoză bej-deschis, mâzgălită cu cretă, îşi trecu degetul pe cutia de croitorie din lemn moştenită de la mama ei, mângâie materialele răsfirate pe raft, răsuci un mosor de aţă în palmă. Era ascunzătoarea, buncărul ei. Dacă, în urmă cu câteva luni, cineva ar fi întrebat-o la ce încăpere din apartament n-ar putea renunţa niciodată, ar fi răspuns fără şovăială: la cealaltă cameră. Şi totuşi, decizia era luată.

Îşi luă impermeabilul şi ieşi.

În buzunar, simţi sub degete pătratele de hârtie pe care scrisese anunţul. Îşi dăduse toată silinţa – de la o vreme încoace, scrisul ei devenise înghesuit şi neregulat, ca tulburat de furtuni. Cu siguranţă unul dintre efectele artrozei, care se manifesta mai mult în zilele cu ploaie. Înainte, se tot plângea din cauza asta. Era o frână, o piedică, un semn de declin al corpului. Începuse cu vederea, înainte să împlinească patruzeci şi cinci de ani. Într-o dimineaţă, se trezise în ceaţă, după ce închisese pleoapele uitându-se la chipul limpede al soţului ei. Se îngrijorase, sigur era ceva serios, vederea nu se strică aşa de repede, dar oftalmologul consultat de urgenţă o liniştise: la vârsta ei, în mod frecvent, scăderea acuităţii vizuale se petrecea brusc. Ideea de a purta ochelari o luase ca pe o alienare: trupul ei avea nevoie de accesorii ca să îndeplinească ceea ce până atunci făcea singur. De-atunci, acel sentiment sporise, în special odată cu înlocuirea mai multor dinţi cu coroane, reglarea colesterolului şi a tensiunii cu ajutorul unui tratament medicamentos, o proteză de şold şi purtarea regulată a unor orteze pentru a alina efectele artrozei. În urmă cu zece ani, descoperirea unei tumori la sânul drept transformase obsesiile ei în simple contrarietăţi. După vindecare, reapăruseră, încet, insidios, până ce ocupaseră din nou tot locul pe care-l aveau odinioară. Cu toate că-şi promisese să nu-şi mai bată capul cu ele, le întâmpinase cu bucurie: era semnul că existenţa ei o luase iar pe făgaşul cel bun, că viaţa ei îşi regăsise tihna. Fără îndoială că aşa avea să se şi întâmple peste ceva vreme, dar, pentru moment, Jeanne nu se gândea nici la artroză, nici la tensiune. Mintea ei contempla doar hăul adânc lăsat de Pierre. Cea mai mică vinişoară de sânge, cea mai mică celulă, fiecare milimetru de epidermă erau în alertă, încordate, pentru a face faţă suferinţei care năvălea peste ea. Toată fiinţa îi era cotropită de absenţă.

Vânzătorul de trufandale, care-o socotea pe Jeanne unul dintre clienţii cei mai fideli, acceptă ca ea să pună un anunţ lângă casă. Tutungereasa instalase un panou în acest scop, dar ţinuse să precizeze că puţine persoane se uitau la el. Băcanul o lăsă să-şi pună bileţelul lângă tejghea. Brutăreasa nu dori să-şi aglomereze ghişeul. Jeanne, care nu fusese niciodată insistentă, îi mulţumi femeii, îi ură o zi bună şi ieşi din magazin. Se pregătea să intre la coaforul vecin când simţi o mână pe umăr.

8

Théo

Nathalie mă întâmpină călduros când intru în brutărie, la şapte şi trei minute: „Iar ai întârziat!”

Nu răspund. Ea a întârziat în ziua-n care s-a împărţit amabilitatea. Singura chestie mai neplăcută decât ea-i beţişorul de lemn al doctorului în fundul gâtului. Dac-ar şti de ce-am întârziat, nu m-ar bate la cap pentru trei minute amărâte. Aseară, când am ajuns la Montreuil, maşina nu mai era acolo. Ascultasem de poliţai: o parcasem pe altă stradă, dar n-am fost atent, era pe jumătate pe o trecere de pietoni. Am sunat la depozitul de maşini ridicate, mi-au confirmat că e acolo şi că trebuie să merg la secţia de poliţie, unde o să-mi dea o hârtie ca s-o ridic. Aşa că m-am dus la secţie, dar au vrut să plătesc o grămadă de amenzi, pentru parcare, pentru că n-am inspecţia tehnică făcută, pentru că n-am asigurare, pentru roţile uzate, aparent arăt fix ca Banca Franţei. Am zis că merg după card şi m-am cărat. Am dormit în metrou, o oră sau două, nu mai sunt obişnuit, şi-n dimineaţa asta m-am dus la depozitul de maşini

ridicate să-mi iau lucrurile. I-am explicat tipului că toată viaţa mea e în maşină, dar n-a vrut s-asculte. Rezultatul: nu mai am nimic în afară de telefon, portofel şi hainele de pe mine.

Mă îmbrac pentru lucru şi mă duc la Philippe, maistrul meu, în camera frigorifică. În dimineaţa asta, începem cu foitajele. Philippe nu-i tare vorbăreţ, răspunde la întrebări mârâind sau gesticulând, dar, de-ndată ce vine vorba despre patiserie, se însufleţeşte şi nu-l mai poţi opri. Vorbeşte despre prăjituri de parc-ar fi vii; de altfel, odată l-am prins şoptindu-le chestii, mi-a explicat că o prăjitură făcută cu respect şi dragoste e întotdeauna mai bună decât celelalte. E un pic dus cu pluta, poate de-aia ţin mult la el.

Philippe ştie că foitajele nu-s preferatele mele, ratez marmorarea în mod sistematic, nu-s în stare să trag o linie dreaptă. Ai zice c-am două grame-n sânge. Deşi mă străduiesc, degeaba. Îmi aminteşte de învăţătorul meu din clasa a doua, care zicea că scriu ca un porc şi care nu mă lăsa să merg în pauză până ce nu recopiam literele. Ba chiar mergeam şi la o logopedă în fiecare miercuri, Laetitia, era cool, dar am fost nevoit să renunţ când m-am mutat. E adevărat că scriu urât, nici măcar eu nu reuşesc întotdeauna să-mi înţeleg scrisul, dar nu-i grav, în ziua de azi se scrie rar de mână. Până şi la centrul de formare avem voie să folosim calculatorul.

Philippe se uită la mine în timp ce torn ciocolata pe glazură, nu se-aude nici pâs, doar sucul de roşii e mai concentrat ca mine.

— Oamenii ăştia-s imposibili!

Nathalie a venit la noi în laborator. Nici eu, nici Philippe nu-i cerem amănunte, dar n-are nevoie de asta. Motivul enervării ei: o doamnă voia să lase un anunţ pe tejghea.

— Ce-i aici, brutărie sau panou de afişaj? Sunt plătită să vând pâine, nu să le ofer informaţii turiştilor sau să lipesc pliante. Dacă

vrea să dea o cameră în chirie, n-are decât să meargă la o agenţie imobiliară, ce naiba! Numai asta-mi mai...

N-aştept să-şi termine gargariseala, las baltă cornetul pentru ornat şi fug spre ieşire. O doamnă tocmai a ieşit pe uşa de sticlă, o ajung pe trotuar şi-i pun mâna pe umăr.

9

Iris

E aproape ora şaisprezece când îmi vibrează telefonul. N-am scos nasul afară, ca-n fiecare sâmbătă de când locuiesc aici. În afară de muncă şi de vizionat apartamente, ies numai la băcănie, la brutărie şi la spălătorie. Strânsă ghem pe canapeaua extensibilă, mă uit la un film cu o caracatiţă, întrebându-mă în ce clipă viaţa mea a devenit chiar mai puţin palpitantă decât cea a unei moluşte. Primirea mesajului e punctul culminant al zilei, la egalitate cu descoperirea numărului de bucăţele de căpşuni din iaurtul de la prânz.

„La mulţi ani, Iris! Treizeci şi trei de ani şi toţi dinţii!"

Mama nu-şi bate capul: fiecare mesaj de ziua mea e identic cu cel de dinainte, se schimbă doar cifra. Voi răspunde prin „Mulţumesc mult, pupici", ca la expeditorul celuilalt mesaj primit astăzi: SFR[8]. N-are nimeni altcineva noul meu număr de telefon.

În timp ce, pe ecran, caracatiţa se pregăteşte să devină mamă, amintirile nu-mi dau pace. Acum trei ani, în seara în care împlineam treizeci de ani, Jérémy a venit să mă ia de la muncă. M-

[8] *SFR (Société française de radio téléphone)*, operator francez de telecomunicaţii.

am mirat, se presupunea că e în delegaţie la Londra pentru două zile. Eram împreună de trei luni care păreau o veşnicie. Încă de la început, era evident că drumurile noastre se apropiaseră doar ca să devină unul. M-a legat la ochi şi m-a dus la maşină. Când am putut să văd din nou, eram la el acasă, în faţa tuturor celor care îmi erau apropiaţi şi care strigau „Surpriză!". Părinţii, fratele, mătuşa, verişorii, colegii şi gaşca mea de prietene dintotdeauna: Marie, Gaëlle şi Mel. Toate persoanele care contau în viaţa mea, adunate pentru mine, de el. Prietenii au cântat şi au dansat, mama mi-a dăruit brăţara pe care-o primise de la mama ei, iar privirea îndrăgostită a lui Jérémy mi-a însoţit fiecare mişcare. N-am primit niciodată un cadou mai frumos.

Telefonul vibrează din nou şi mă readuce la realitate. Am obrajii plânşi, a naibii caracatiţă care moare născând. Mă aştept să găsesc încă un mesaj de la mama sau o reclamă pentru un abonament, dar o notificare mă anunţă că mi-a scris proprietarul garsonierei.

Nu l-am văzut niciodată. Închirierea se face săptămânal printr-o aplicaţie, plătesc online, cheile erau într-o cutie cu cod când am sosit. Comunicăm rar, doar prin mesageria dedicată. Potrivit profilului, îl cheamă Gilles.

„Bz trebuie să-mi recuperez apartamentu', aţi plătit până duminică puteţi pleca luni o zi bună."

Îl citesc de mai multe ori, năucită. Avusesem grijă să-l întreb pe proprietar dacă apartamentul era disponibil pe termen mediu, răspunsese că da, adăugând că i-ar conveni să nu fie nevoit să reînnoiască în fiecare săptămână demersurile pentru alţi chiriaşi. Mă ridic ca să răspund şi dintr-odată nu mai am nimic în comun cu o moluscă:

„Bună ziua, Gilles, mă mir, mi-aţi spus că pot să rămân aici o perioadă. Sunt pe cale să găsesc o locuinţă, dar mai am nevoie de puţin timp. E posibil?”

Îi ia mai bine de-o oră să răspundă, timp în care mă holbez la ecran întrebându-mă dacă o să-şi schimbe părerea sau o să mă trezesc în stradă. Mesaj nou.

„Bz trebuie să-mi recuperez apartamentu’, aţi plătit până duminică puteţi pleca luni o zi bună.”

Aceeaşi frază, poate că n-a înţeles. Încă mai sper:

„Vă mulţumesc pentru răspuns, dar se poate să mai aşteptaţi puţin, vă rog? Să zicem o lună? Pot să vă plătesc tot în avans.” De data asta, reacţia nu se lasă aşteptată:

„Bz trebuie să-mi recuperez apartamentu’, aţi plătit până duminică puteţi pleca luni o zi bună.”

Insist pentru ultima oară, de formă:

„Aţi putea să-mi acordaţi o săptămână sau două, cât să găsesc o altă locuinţă? Chiar am nevoie...”

Aştept câteva minute, trei punctuleţe îmi arată că scrie un răspuns.

„Bz trebuie să-mi recuperez apartamentu’, aţi plătit până duminică puteţi pleca luni o zi bună.”

Înţepenesc pentru o clipă, dându-mi limpede seama că, peste două zile, n-o să mai am un acoperiş. Şi-apoi, degetele mele, fără să-i ceară voie minţii, scriu răspunsul:

„OK, o zi bună Gilles dubiosu’.”

Încremenesc pentru câteva minute, creierul meu încearcă din toate puterile să găsească o soluţie. N-am unde să mă duc. Nu cunosc pe nimeni la Paris, în afară de Mel, şi nu vreau să ştie că sunt aici. Poate c-o să mă întorc acasă. Mă gândesc din nou la seara

în care am împlinit treizeci de ani. Nu mi-am închipuit niciodată că, într-o bună zi, n-o să am pe nimeni şi nici unde să mă duc.

Mă ridic, îmi iau geaca, bascheţii şi fug pe scări. E ziua mea şi, cum n-am lumânări, am o poftă nebună de tort.

10

Jeanne

Tânărul purta un şorţ de bucătărie negru şi o bonetă pe cap. Vorbea repede, cu un uşor accent pe care Jeanne nu reuşea să-l desluşească. Toulouse? Bayonne? Cunoştea bine sud-vestul Franţei, Pierre şi cu ea fuseseră deseori în vacanţă acolo. Prefera Ţara Bascilor, cu munţii săi înverziţi, coasta maiestuoasă şi brânza inegalabilă. Jeanne ridică mâna:

— Tinere, vorbiţi mai rar, nu-nţeleg o iotă.

— Am auzit că aveţi o cameră de-nchiriat, eu îmi caut una, cât costă?

Jeanne nu anticipase situaţia. Scrisese anunţurile fără să aibă o idee clară despre suma pe care s-o ceară, fiind convinsă c-o să dureze să-şi găsească un chiriaş, dacă acest lucru o să se întâmple. Gândul ăsta chiar o liniştise. Cugetă câteva secunde şi conchise că suma care-i lipsea în fiecare lună era un preţ decent:

— Două sute de euro.

— O iau!

Jeanne se uită îndelung la chipul tânărului. Avea o privire blândă, care contrasta cu sprâncenele mereu încruntate. Îi inspira încredere, dar Pierre îi atrăgea adesea atenţia să nu fie naivă.

Ultima oară când deschisese cuiva uşa, se trezise cu o enciclopedie în zece volume în braţe.

Uşa brutăriei se deschise în sunetul clopoţelului. Dinăuntru ieşi o femeie brunetă, cu o cutie mică de carton în mână. Făcu câţiva paşi şi-apoi se opri să caute ceva în geantă.

— Câţi ani aveţi, tinere? întrebă Jeanne.

— Optişpe.

— Lucraţi aici?

— Da, sunt ucenic patiser.

— Am nevoie de garanţii. Puteţi să faceţi rost de ultimii trei fluturaşi de salariu şi de o recomandare de la proprietarul actual?

Băiatul şovăi, înainte să dea din cap. Jeanne scoase un anunţ din buzunar şi i-l întinse:

— E scris telefonul meu pe el, sunaţi-mă după ce aveţi actele.

Tânărul îi mulţumi, păru să facă stânga-mprejur, apoi se uită cu insistenţă în ochii lui Jeanne:

— Doamnă, chiar am nevoie de o locuinţă. Nici măcar nu ştiu unde e, dar sunt gata să străbat tot Parisul în fiecare zi ca să vin la lucru. Nu pot să plătesc un apartament, dar o cameră ar fi super. Nu câştig mult, dar sunt serios. Vă rog să-mi daţi o şansă.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, daţi în chirie o cameră?

Jeanne şi tânărul îşi întoarseră capul spre vocea care pusese întrebarea. Femeia brunetă care tocmai ieşise din brutărie o privea fix pe Jeanne şi zâmbea. Purta o geacă de jeans şi avea părul tuns bob, iar un pic de machiaj îi cursese uşor pe sub ochii verzi.

— Aşa e, răspunse Jeanne. Am o cameră liberă în apartament şi caut pe cineva care s-o ocupe.

— Şi ăla-s eu! adăugă tânărul pripit.

— Nu-i sigur, îl domoli Jeanne.

— În ce cartier? întrebă tânăra.

Jeanne îşi înalţă capul arătând o fereastră la etajul trei al unei clădiri aflate la vreo cincizeci de metri distanţă.

— O! exclamară în cor cei doi tineri.

— Doamnă, şi pe mine mă interesează, continuă femeia brunetă. Chiar mă interesează. Am nevoie foarte repede de o locuinţă. Am un salariu potrivit, sunt discretă şi de încredere. N-o să vă pară rău!

Jeanne şovăi pentru o clipă. Chipul băiatului se întunecase, pe când pe cel al femeii se vedea speranţă. Ezitând între simţul dreptăţii şi empatie, îi întinse un anunţ şi o pofti s-o sune de îndată ce va fi făcut rost de ultimii trei fluturaşi de salariu şi de o recomandare de la proprietarul actual.

— Voi studia cele două dosare, îi asigură ea.

— Am fost primu', ce mizerie, o trânti tânărul.

Tânăra dădu din cap:

— Îmi pare rău, chiar am nevoie de cameră.

— Nu-i problemă. Sunt obişnuit să fiu lucrat pe la spate.

Făcu stânga-mprejur şi intră în brutărie. Tânăra se scuză încă o dată, înainte să se îndepărteze la rândul ei. Jeanne se întoarse la magazinul de trufandale, la tutungerie şi la băcănie şi dădu jos anunţurile.

11

Théo

Sunt sictirit. Eram gata să falsific o adeverinţă de la proprietar, sunt sigur că mi-ar fi închiriat camera, dar a apărut dobitoaca ailaltă. N-am nicio şansă în faţa unui salariu adevărat. Am văzut

eu cum se uita baba la mine, îmi părea de încredere, m-aş fi simţit bine la ea. În plus, era chiar lângă muncă. Era prea frumos, ce-i frumos nu-i veci pentru mine. Şi m-am enervat şi am vorbit urât, deci a picat treaba. Mi s-a tot spus, da' degeaba, că mă enervez prea repede, ba chiar am fost la o droaie de psihi pentru asta. Unu' a zis că-s hiperactiv, toţi ceilalţi au tras concluzia că e din cauza „situaţiei". Mă distra când ziceau „situaţia" în loc să spună lucrurilor pe nume, de parcă vorbele o să-mi facă şi mai mult rău decât faptele.

Primul psihiatru la care am fost, cred c-aveam şase sau şapte ani, doctorul Leroux, mă punea să fac desene în timp ce se juca pe telefon. Apoi, am mers la doctorul Volant, era cool şi chiar părea că vrea să m-ajute, da' eu nu voiam să vorbesc. Îmi mai amintesc şi de doctorul Benjelloun, tipul cel mai deprimant din univers. În timpul şedinţei, îmi spunea întruna că lumea merge prost, că umanitatea e pierdută, că viaţa e inutilă fiindc-o să murim cu toţii. Plecam de acolo cu optimismul unei melodii a lui Adele. În adolescenţă, l-am avut pe doctorul Merny câţiva ani la rând. Fuma în timpul şedinţelor şi nu se pieptăna niciodată. Mă făcea să râd, cu toate că nu ştiam niciodată în ce toane o să fie: o dată era zâmbitor, o dată era îmbufnat. Într-o zi, stătea cu picioarele pe birou când am intrat în cabinet.

— Ştiţi de ce stau aşa? m-a întrebat.

— Nu.

— Fiindcă am un furuncul la fund.

Într-altă zi, l-am sunat în ultimul moment ca să anulez o programare. Eram răcit, aproape că n-aveam voce, şi el era prost-dispus. Mi-a spus că nu e la dispoziţia mea, că n-aveam decât să-l sun din nou când o să fiu gata să-mi respect angajamentele, şi nu ştiu ce m-a apucat, dar am început să urlu, doar că nu ieşea niciun

sunet, doar un scârţâit ridicol. A ascultat cum îi spuneam că-s sătul să-mi vorbească aşa, că nu-s un gunoi, că trebuie să mă respecte, şi-apoi mi-a explicat calm că-l pot căuta din nou când n-o să mai am vocea asta de jucărie pentru căţei. În cele din urmă, a ieşit la pensie, că poate altfel m-aş mai fi dus la el. Ultimul la care am fost trimis e doctorul Fabre, venea după mine în sala de aşteptare, se aşeza în fotoliu, se uita c-un ochi spre mine, îl închidea pe celălalt şi nu mai mişca toată şedinţa. Nicio geană. Tot timpul îmi pregăteam dinainte ce-aveam să-i povestesc, altfel era linişte totală. Uneori, mă strâmbam la el sau îi arătam degetul, dar rămânea ţeapăn. Reînvia numai după terminarea şedinţei. N-am plătit niciodată aşa de scump doar ca să mă uit la cineva cum doarme.

Îmi vibrează telefonul în buzunarul de la jeanşi. Mă închid la toaletă, lui Philippe nu-i place să stau pe telefon când lucrez. E Bella. Ne-am dat numerele de telefon după prima conversaţie şi am dezinstalat Tinder. A vrut să ne trimitem poze, dar prefer s-aştept. Totuşi, mi-a trimis una şi m-a luat prin surprindere. E o bombă în toată regula, are părul lung şi un corp wow. Dacă mă vede, dispare.

„Cucu bebe, mi-e dor de tine. Sunt la ora de engleză, profu' e prea *boring."*

De fiecare dată când îi citesc mesajele, simt ceva ciudat în stomac. De câteva zile încoace, mă gândesc la ea de mai multe ori pe zi. Mi-am promis că n-o să mă mai îndrăgostesc, doare prea tare când s-a zis cu amoru'. Totuşi, trebuie să-i spun că nu-mi place porecla asta. Mama-mi zicea aşa. Răspund rapid, o chestie jumate detaşat, jumate implicat, şi când pun telefonul la loc, simt anunţul cu camera împăturit pe fundul buzunarului. Mă grăbesc, înainte să vină Philippe după mine şi să dau înapoi.

„Doamnă, îmi pare rău că m-am ambalat mai devreme. Deşi nu pare, nu-s băiat rău. Vă promit c-o să plătesc în fiecare lună şi că n-o să vă deranjez. O să ascult muzică în căşti şi o să fumez afară. Aş putea să vă fac nişte produse de patiserie, sunt destul de talentat. În schimb, nu vreau să vă mint, nu pot să vă aduc o adeverinţă de la proprietarul actual pentru că proprietarul meu actual e metroul. Cu stimă, Théo Rouvier."

12

Iris

Toată viaţa mea încape într-o valiză. Jérémy mi-a dăruit-o, într-o vineri seară de decembrie. Se-ntâmpla la puţin timp după petrecerea de ziua mea, aflaserăm de boala tatei şi eram cu toţii în stare de şoc. Jérémy a venit să m-aştepte la muncă. Aveam un singur gând: să mă trântesc pe canapea cu o pungă de chipsuri şi un serial care să-mi solicite doar stratul superficial al creierului, dar când l-am văzut, mi-a trecut orice urmă de oboseală. El locuia în La Rochelle, eu la Bordeaux, ne întâlneam când puteam, în restul timpului ne era dor unul de celălalt. Nu m-a condus acasă la mine, a luat-o pe centură şi n-a răspuns nenumăratelor mele încercări de-a afla unde mergem. Înainte de el, am avut o relaţie de lungă durată cu un bărbat care, în materie de surprize, era la nivelul unui ou Kinder, aşa că mă lăsam purtată cu o plăcere nedisimulată.

— Dar n-am haine! am protestat eu când am ajuns la aeroport.

A scos din portbagaj o valiză verde, pe care-o cumpărase pentru acea ocazie:

— Am umplut-o, nu lipseşte nimic.

Am petrecut un weekend în afara timpului, o parantează fermecată, la Veneţia. Preţ de două zile, am uitat de holurile de spital şi de privirea tatei. Ne-am plimbat, mâncat, făcut dragoste, mâncat, făcut poze, mâncat, vizitat, mâncat, râs, mâncat, făcut dragoste, mâncat, povestit, mâncat.

În timpul zborului de întoarcere, când îi distrugeam falangele, mi-a întins o cutiuţă. Înăuntru era o cheie.

— Aş vrea să te muţi cu mine, a şoptit el.

M-a lovit drept în piept. Deja-l iubeam aşa de mult!

Am plecat din Bordeaux după şase luni. Am ţinut să rămân lângă tata până la capăt.

Mă opresc la etajul trei ca să-mi trag sufletul. Liftul blocului în care locuieşte Nadia e stricat, fix în ziua-n care car o valiză mai grea decât mine. Scopul e s-ajung la opt până nu fac muşchii lui Vin Diesel.

La patru, sunt depăşită de un domn care are aproximativ dublul vârstei mele, care sare treaptă după treaptă ca Mario Bros şi mă salută fără să pară că gâfâie câtuşi de puţin.

La cinci, mai am puţin şi abandonez valiza.

La şase, mai am puţin şi rămân fără plămâni.

La şapte, mă rog. Plămânii mei, ce-aţi luat foc, iertaţi-mi şi mie ţigările precum le iertaţi şi celor ce-au mai pufăit, şi nu mă duceţi în ispită, ci izbăviţi-mă de Marlboro. Amin.

La opt, când deschid uşa apartamentului Nadiei, răsuflu ca o roată spartă, dar zâmbesc precum cineva care a urcat pe Kilimandjaro.

Nadia e în bucătărie, face o *tajine.* Mirosul de sos cu prune uscate şi migdale îmi aminteşte imediat de prietena mea Gaëlle,

căreia-i plăcea să gătească felul ăsta de mâncare. Alung gândul înainte să mă las pradă nostalgiei.

— Vă mutaţi aici? mă întreabă Nadia văzându-mi valiza.

— Bineînţeles, nu v-am spus?

Râde şi se lasă în scaunul cu rotile.

— E o zi aiurea, mă înştiinţează ea. Picioarele nu vor să mă ţină mai mult de câteva minute.

— Mâine o să fie mai bine.

Îmi dau seama de zădărnicia frazei în timp ce-o rostesc. E tipic, deseori, pentru vorbele astea de îmbărbătare, al căror singur rost e să înşele neputinţa. N-am auzit niciodată de atâtea ori „asta-i viaţa" ca-n clipa în care eram faţă-n faţă cu moartea.

— Acum serios, insistă Nadia, ce-i cu valiza?

Sângele mi se urcă în obraji şi încep să mă bâlbâi prosteşte, ca de fiecare dată când mint. În timp ce fug spre dulapul cu produse de curăţenie, debitez un răspuns pe care-l pregătisem ca pe-o poezie învăţată pe de rost şi recitată într-a doua în faţa întregii clase. O poveste cu nişte haine pe care trebuie să i le dau înapoi unei prietene la care mă duc după muncă.

Aş fi preferat să fie adevărat. Când cobor din nou cele opt etaje, după două ore petrecute la Nadia, încă n-am idee unde-o să dorm.

La patru, fac un popas ca să verific mesajele de pe aplicaţia de închirieri. Am trimis vreo zece cereri unor proprietari şi nu mi-a răspuns niciunul.

La trei, mă opresc ca să caut alte apartamente şi să trimit alte cereri. Mario Bros coboară treptele alergând.

La doi, mă uit la preţurile hotelurilor, îmi verific contul şi-mi las răgaz un etaj ca să iau o hotărâre.

La unu, găsesc un hotel la un preţ acceptabil, dar comentariile dezvăluie o lipsă de igienă şi de confort scandaloase. „Singura stea

pe care-o poţi găsi aici e o steluţă de mare”, spune cineva. În situaţia mea, nu pot să fac pe dificila, aşa că rezerv o cameră.

Când ajung la parter, trimit un SMS.

„Bună ziua, doamnă, am ţinut să vă spun încă o dată că sunt interesată de camera de închiriat. Să ştiţi că, dacă n-aş fi fost într-o situaţie foarte delicată, n-aş fi întrerupt niciodată conversaţia dumneavoastră cu acel tânăr, care pare să aibă şi el cu adevărat nevoie de un acoperiş. Dacă n-aţi ales încă, aş înţelege dacă l-aţi prefera pe el. Cu stimă, Iris.”

OCTOMBRIE

13

Jeanne

Jeanne ajunse la cimitir la aceeaşi oră ca-n celelalte zile. Era o întâlnire la care ţinea să nu întârzie. De dimineaţă, se dusese la coafeză pentru întreţinerea vârfurilor. Avea părul lung şi-l prindea în coc atunci când ieşea. În fiecare anotimp, când luna era în creştere, îşi tăia câţiva centimetri ca să-l păstreze puternic.

Mireille, care-o coafa de mai bine de douăzeci de ani, o întreabă ce mai face Pierre, fiind îngrijorată că nu-l mai văzuse de multă vreme. Ca de fiecare dată când întrebarea asta-i străpungea

pieptul, Jeanne nu reuşi să spună că murise. „L-am pierdut”, răspunse, fiindcă era exact ceea ce simţea.

Banca de lângă mormântul lui Pierre era ocupată. O femeie era aşezată acolo, cu spatele drept, uitându-se-n gol. Nu-i răspunse la salut, dar Jeanne nu se supără: Pierre o aştepta. Puse mâna pe fotografia lui, o mângâie, apoi se aplecă la urechea lui şi-i şopti:

— Te caut pretutindeni, dragostea mea. În aşternuturile desfăcute, în aburii de la duş, în oglindă, în perdeaua care se mişcă, te caut în privirea lui Boudine, în zgomotul de paşi de pe scări, în cămăşile tale puse pe umeraşe. Te caut în amintirile mele, într-un program TV, într-o melodie, într-o voce care răsună, te caut în adierea vântului, în tunetul fulgerelor, în arşiţa soarelui. Te caut în sticluţa ta de parfum, în pasta ta de dinţi începută, în lista ta de cumpărături neterminată, în căsuţa vocală a telefonului tău, în filmuleţul din ultima noastră vacanţă, în pozele pe care nu le-am ordonat niciodată. Te caut la colţul străzilor, la trecerile de pietoni şi în parcuri, la umbra copacilor, pe terasele cafenelelor, la coada de la băcănie, te caut când sună telefonul, când cineva bate la uşă, când deschid căsuţa poştală. Te caut la douăsprezece şi trei noaptea, la şapte şi treizeci şi patru, la prânz, la şaptesprezece şi şaptesprezece, la douăzeci şi unu şi şase. Te caut în spatele meu, la gâtul meu, în mâinile mele, la pieptul meu. Te caut pretutindeni şi nu te găsesc. Te-am pierdut, dragostea mea.

Jeanne îşi şterse obrajii şi se întoarse spre bancă. Femeia dispăruse. Rupse frunzele uscate ale plantelor, le udă pe cele care aveau nevoie, curăţă lespezile şi, într-un sfârşit, se aşeză.

— Ţi-am promis c-o să găsesc o soluţie pentru apartament. M-am ţinut de cuvânt. Nu sunt sigură c-o să-ţi placă ideea, dar m-am gândit mult şi n-am de ales. Am dat în chirie cealaltă cameră. Nu

mai cos, nu mai am chef. Am dus toate materialele în beci şi Victor m-a ajutat să pun un pat şi o comodă. Pe chiriaşă o cheamă Iris, e asistentă socială şi mi se pare serioasă. Soseşte în seara asta.

Jeanne tăcu o clipă, uitându-se la fotografia soţului ei. Acesta nu răspunse, iar ea continuă:

— Nu sunt chiar împăcată, mi-am petrecut viaţa doar cu tine. Victor mi-a spus c-o să fie bine, c-o să mă simt mai puţin singură. Nu mă simt singură, mă simt fără tine.

Se opri din nou, de data asta ca să-şi înghită lacrimile pe cale s-o podidească. Îşi păstră celelalte gânduri pentru ea şi continuă cu bârfele pe care le auzise de la Mireille. Pierre era la fel de înnebunit după ele ca ea. Devenise un ritual, nu se întorcea niciodată de la coafor – unde mergea mai des decât Jeanne – fără să se pună la zi cu bârfele din cartier. Noul iubit al doamnei Minot, scandalul domnului Schmidt sau ultimele boacăne ale copiilor Liron îi făceau să râdă ca doi puştani.

Cerul se întunecase când Jeanne plecă de la soţul ei dându-i întâlnire a doua zi. Îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului, îi puse lesa lui Boudine şi o luă spre ieşire, cu umerii mai căzuţi decât de obicei. O apăsa vinovăţia de a nu-i fi spus tot adevărul.

O nouă scrisoare o aştepta în căsuţă. Se grăbi s-ajungă în apartament şi desfăcu plicul înainte să-şi dea jos impermeabilul.

Primăvara 1993

După ce-a văzut Ghost la cinema, Jeanne se duce la coafor ca să se tundă scurt ca Demi Moore. A ezitat mai multe săptămâni şi-n cele din urmă s-a hotărât spunându-şi că părul creşte *la loc. Nu i-a zis nimic lui Pierre, vrea să-i facă o surpriză. De când* o *ştie are părul lung şi brun. Jeanne merge rar la coafor, nu are unul*

anume. Alege un salon la întâmplare şi dă peste o coafeză care spune că tunsoarea lui Demi Moore e la modă, că o face adesea. La întoarcere, Jeanne se simte bine. Uşoară. Se simte Demi Moore. Pierre e acasă când ajunge. Are impresia că e o adolescentă, şovăind între nerăbdare şi teama primelor dăţi. E surprins. O priveşte insistent, îi cere să se întoarcă, aprinde lumina ca s-o vadă mai bine. La sfârşit, îi spune că e sublimă, că-i pune în valoare maxilarul ferm şi nasul drept. „Ştii la cine mă duci cu gândul?", întreabă el. Jeanne jubilează. Ştie că o va compara cu Demi Moore, n-are nicio îndoială, dar intră-n joc şi dă din cap. El zâmbeşte emoţionat, ca cineva care face un compliment minunat, şi răspunde: „Cu Mireille Mathieu[9]."

Jeanne uitase de întâmplarea asta. Se trezi râzând când se gândi din nou la ea, înainte să-şi dea seama că trebuia să se aşeze. I se muiau picioarele. Emoţia era la fel de puternică precum la prima scrisoare, poate şi mai şi. O aşteptase şi totodată se temuse. Nu avea niciun indiciu cu privire la expeditor, dar, pentru moment, nu era lucrul cel mai important. Preţ de câteva secunde, Jeanne fusese cufundată în lumea care nu mai exista.

14

Théo

Nu-mi vine să cred! Când bătrâna m-a sunat ca să-mi spună că-i OK cu camera, am crezut c-a greşit numărul. Ultima oară când am

[9] *Mireille Mathieu* (n. 1946), cunoscută cântăreaţă franceză.

avut noroc a fost la o tombolă organizată de asociaţia vânătorilor, acum doi sau trei ani. Hoinăream prin cartier cu Manon, Ahmed şi Gérard (care nu-i aşa bătrân ca prenumele lui), am trecut prin faţa sălii festive, i-am văzut pe toţi oamenii ăia uitându-se la lozuri cu numere de parcă-l căutau pe Charlie şi ne-a venit cheful. Am luat un singur loz pentru toţi patru, era al naibii de scump. Era ultima rundă, lozul cel mare. Ne lipsea doar un număr ca să avem lozul complet: 63. Chiar lângă noi, o femeie care-şi uitase sprâncenele acasă aştepta numărul 31. Avea vreo zece lozuri, chiar şi jetoane cu magnet, pe care le aduna cu un baston magnetic. Noi aveam o nimica toată, dar am câştigat. Când a ieşit 63, am sărit în sus de bucurie de parc-am fi luat Cupa Mondială, fugeam în toate părţile, pupam pe toată lumea, dar ne-am liniştit rapid când am aflat ce câştigaserăm. Să fi văzut moaca celorlalţi când ne-am întors acasă c-un porc viu, râd cu lacrimi de fiecare dată când îmi amintesc. A devenit mascota noastră, l-am botezat Bordeaux Chesnel. Mă mai gândesc la el uneori, când dau o raită prin amintiri, dar mă feresc pentru că mama spunea mereu că plânsul e pentru cei slabi.

Sun la interfon şi uşa se deschide. Înăuntru sunt căsuţe poştale şi o curticică cu plante şi tomberoane. Nu prea ştiu încotro să merg, un tip îşi scoate capul pe o fereastră de la parter şi mă întreabă dacă mă poate ajuta. Nici măcar nu ştiu cum o cheamă pe proprietară.

— Mă duc la o doamnă cu coc.

Trânteşte fereastra şi, după câteva secunde, iese pe o uşă roşie, cu o pisică în braţe. A fost super rapid, parcă s-ar fi teleportat. Îmi spune că-l cheamă Victor Giuliano şi că e portarul clădirii. Pare să ştie de sosirea mea.

— Doamna Perrin stă la trei, scara e pe-aici.

Îmi arată calea, îi mulţumesc şi o tulesc, dar mă prinde de braţ.

— Doamna-i o drăguţă, să ştiţi.

— OK.

Nu-mi dă drumul:

— Să nu-i faceţi rău.

— Ce? Doar nu vreţi să spuneţi că nu pot s-o sugrum în somn şi să-i mănânc creierii? Ce păcat!

Victor îmi dă drumul şi face un pas înapoi. Mă simt obligat să precizez că-i o glumă, că nu mi-a plăcut niciodată creierul şi el răspunde să fiu liniştit că s-a prins. Mă prefac că-l cred, deşi se uită ca o curcă care se-ntâlneşte c-un măcelar în ajunul Crăciunului.

Bătrânica deschide uşa când ajung la trei. Mă roagă s-aştept pe preş şi-mi pune în faţa picioarelor două dreptunghiuri mari de pâslă:

— Acum puteţi să intraţi.

Trec peste dreptunghiuri şi ajung într-un antreu mic. Nu mă lasă să merg mai departe:

— Luaţi tălpicii, vă rog!

— Ce să iau?

Ea arată cu degetul spre cele două bucăţi de material şi-mi explică faptul că sunt tălpici, pentru protejarea parchetului.

— Fie rămâneţi încălţat şi călcaţi pe ei, fie vă descălţaţi. E parchetul original, am grijă de el, dar se strică repede. Geantă n-aveţi?

Dau din cap că nu, îmi pun picioarele pe chestiile ei şi-o urmez spre noua mea cameră târşâind picior după picior. Sunt Théo Candeloro[10].

---

[10] Aluzie la *Philippe Candeloro* (n. 1972), celebru patinator artistic francez.

Camera e micuţă şi nu foarte luminoasă, dar o să mă descurc. Am un pat simplu, o comodă, un birou şi un covor alb, aparent făcut din păr de pe fundul lui Moş Crăciun. Alunec până la fereastră, care dă înspre curte.

— Vă las să vă instalaţi, îmi spune închizând uşa. O să vă arăt restul pe urmă.

În sfârşit singur! îmi arunc bascheţii şi mă trântesc pe pat. Nu pot să nu zâmbesc, cred c-arăt ca un tâmpit, dar, dacă azi nu zâmbesc, nu văd când. Sunt „acasă". Am un „acasă". Nu-mi vine să cred! Dac-aş avea mai mult spaţiu, aş face un triplu Lutz perfect. Eram convins că gagica de la brutărie mi-a şterpelit locul. Sigur e cu dosu-n sus, dar asta-i karma. A încercat să-mi ia faţa, nu i-a fost milă de mine, nici mie n-o să-mi fie de ea.

Iau telefonul ca să-i anunţ pe prieteni, dar mă răzgândesc în ultima clipă. Nu le-am mai dat niciun semn de când am plecat, n-o să-i necăjesc câtă vreme ei sunt încă acolo. Prefer să-i trimit un mesaj Bellei, nu mai ştiu nimic de ea de ieri. De obicei, ne scriem tot timpul, de îndată ce putem. Seara, când n-are nimic de făcut, putem sta ore întregi. Îl îngrijeşte pe tatăl ei bolnav, pe lângă cursurile de istoria artei şi de un job de chelneriţă. Avem o grămadă de lucruri în comun. Mi-a mărturisit chestii pe care nu le-a mai spus niciodată, aşa c-am început şi eu să vorbesc despre secretele mele. Am impresia că mă înţelege cu-adevărat. Ieri, i-am trimis o poză cu mine. Tot insista de ceva vreme. Nu mă simţeam în apele mele când am trimis mesajul, mă temeam c-o să mă găsească urât. Dar mi-a spus „te iubesc". Mi s-a înmuiat inima. N-am prea auzit aşa ceva deseori. Nu ştiam că te poţi ataşa de-o persoană pe care n-ai văzut-o niciodată.

„Bună, Bella, totul bine? Ghici de unde-ţi scriu <3"

În momentul în care-l trimit, aud soneria. După câteva minute, nişte voci. Deschid uşa şi scot capul, o femeie-şi pune picioarele pe tălpici. Când ridică privirea, o recunosc: e gagica de la brutărie, cu o valiză verde după ea.

15

Iris

Nu mai purtasem tălpici în casă din copilărie. Bunica ne punea să-i folosim după ce spăla pe jos. Mă jucam cu vărul meu de-a cine alunecă mai departe. Era cu doi ani mai mare decât mine şi avea mai multă siguranţă. În mine începea să mocnească simţul competiţiei, aşa că-mi dădeam toată silinţa ca să nu-l las să câştige. Într-atât încât am ajuns să iau în braţe colţul peretelui; m-am trezit cu buza despicată şi cu scotch ca s-o lipesc la loc şi n-am mai putut să mă uit la *Club Dorothée*[11] drept pedeapsă c-am sângerat pe parchetul proaspăt lustruit.

Când ridic capul, privirea mea o întâlneşte pe cea a tinerelului de la brutărie. Îi zâmbesc, el închide uşa.

— Am hotărât să vă iau pe amândoi, aveam două camere libere. Haideţi să v-o arăt pe a dumneavoastră. Apropo, mă cheamă Jeanne.

O urmez înspre capătul holului. Încăperea nu e foarte mare, dar are tot ce trebuie, inclusiv o plapumă pufoasă sub care-mi vine să mă cuibăresc încă de pe-acum. Jeanne mă lasă singură şi-mi

---

[11] *Club Dorothée*, cunoscută emisiune TV franceză pentru adolescenţi, difuzată pe TF1 între 1987 şi 1997.

propune să ne vedem peste zece minute ca să discutăm chestiuni legate de convieţuire. N-am nevoie decât de două ca să-mi golesc valiza. În ea e doar graba mea de a pleca, haine pentru câteva zile. Mintea îmi era prea înceţoşată ca să văd mai departe. Visez la un duş cald; în hotelul în care-am stat cinci nopţi curgea numai un firicel de apă căldicică. Mă uit la perdelele albe, pesemne făcute de mână, şi la tapetul cu nori, întrebându-mă dac-o s-ajung vreodată să mă simt cu-adevărat la mine acasă. E prima dată, de când am plecat din La Rochelle, când mă stabilesc undeva. Am adoptat tehnica „pas cu pas", înaintez pe orbecăite, fără să ştiu cum va fi ziua de mâine. E liniştitor să am un loc al meu, chiar dacă, după câte se pare, va trebui să-l părăsesc peste ceva timp.

În momentul în care deschid uşa a ceea ce mi se pare a fi salonul, sunt atacată cu brutalitate de un animal fioros. Fug până la primul loc de refugiu pe care-l văd şi mă trezesc în picioare pe o canapea de catifea verde, sub privirile înmărmurite ale lui Jeanne şi ale băiatului.

— Nu vă fie frică, micuţo, Boudine vrea doar să se joace.

— Nu ştiam c-aveţi un dulău.

Băiatul râde uşor:

— N-am văzut niciodată un pitbull aşa de vânjos.

— Boudine nu-i pitbull! protestează Jeanne luând căţeluşa în braţe. E un teckel pitic. Haide, draga mea, n-asculta ce spun.

Am dezvoltat o fobie faţă de câini în ziua-n care – cred c-aveam şapte ani – canişul portocaliu al vecinei părinţilor mei a intrat la noi în grădină şi mi-a luat coapsa drept un pui rotisat. Am încercat să mă desprind, mi-am scuturat piciorul în toate părţile, însă degeaba, câinele flutura ca un steag, dar nu-mi dădea drumul. Am urlat, tata a venit de îndată şi a reuşit să-l desprindă pe agresor. M-

am ales cu câteva copci şi cu o frică îngrozitoare de orice câine, indiferent de gabarit.

Am făcut terapie când Jérémy mi-a spus că doreşte să adopte un labrador, dar n-a fost de-ajuns. Îl dezamăgisem şi mi-o spunea adeseori.

Cu picioarele moi, cobor şi mă alătur noilor mei colocatari la o masă rotundă de lemn. Tânărul îmi arată canapeaua cu degetul.

— Aţi pierdut ceva.

Mă uit rapid la canapea, nimic. Mă ridic, mă uit mai îndeaproape, bag mâna printre perne, dar tot nimic.

— Nu înţeleg. Ce-am pierdut?

— Demnitatea, răspunde foarte serios.

Conlocuirea începe sub cele mai bune auspicii.

16

Jeanne

De când se prăpădise Pierre, Jeanne se învăţase să se culce devreme. Încercase, pe cât posibil, să-şi păstreze viaţa de zi cu zi neschimbată, dar anumite obiceiuri nu mai aveau nicio noimă. Cu Pierre, se uita la film până la sfârşit, pe urmă discutau despre el, îşi spuneau părerea, iar, câteodată, pornind de la o scenă familiară, depănau amintiri. Nu se mai uita la filme până la sfârşit. Nu mai reuşea să se lase prinsă nici de ecran, nici de o carte. Mintea-i rămânea la suprafaţă, plutea într-o altă ficţiune în care Pierre era personajul principal.

În seara în care sosiră chiriaşii, Jeanne se culcă şi mai devreme ca de obicei. Nu putu să scape de o senzaţie ciudată şi speră s-o

risipească adormind. De câteva săptămâni, se cufunda în somn ca într-un adăpost. Când somnul nu venea în mod firesc, îl chema cu ajutorul somniferelor prescrise de medic. Era singura modalitate pe care-o găsise ca să reducă la tăcere larma suferinţei, s-o pună în paranteză şi să-şi tragă răsuflarea ca să înfrunte următorul val de realitate.

Nu mai era acasă la ea. Iată la ce se gândise toată seara. Nişte necunoscuţi stăteau la masa ei – oricât de fermecători –, apartamentul şi, prin urmare, tot ce reprezenta îşi pierduse temeiul. Luase o hotărâre pripită, mânată de frica de-a nu-şi mai putea acoperi cheltuielile, fără să anticipeze urmările. Totul se petrecuse înainte să aibă timp să se gândească la faptul că treaba asta avea să se întâmple cu-adevărat. Oamenii ăştia aveau să bea din aceleaşi pahare ca Pierre, aveau să-şi pună capul pe aceleaşi feţe de pernă, mâinile pe aceleaşi clanţe. Tânăra se urcase deja pe canapea, exact în locul în care stătea el.

Jeanne îşi întinse braţul ca s-o mângâie pe Boudine, care luase locul lui Pierre în pat. Căţeluşa dădea din coadă. Nu putea da înapoi. Redactaseră un contract de închiriere. Băiatul îi mulţumi de vreo zece ori şi o văzu pe Iris abţinându-se să nu plângă în clipa în care semnă documentul. Pe urmă, făcură un soi de regulament, ca să locuiască în bună înţelegere. Era o premieră pentru toţi trei, venise fiecare cu propuneri pe care le votaseră. Astfel, se conveni că vizitatorii nu erau bineveniţi, că se va face curăţenie după un calendar ce urma să fie stabilit, că încăperile folosite vor fi aranjate şi curăţate de către fiecare utilizator, că n-aveau voie să facă gălăgie, că dormitoarele erau spaţii private în care nimeni, în afară de persoana care stătea acolo, n-avea voie să intre, că fiecăruia urma să i se aloce un raft în frigider şi în dulap, că nu vor lua masa împreună, că se va achita chiria în a cincea zi a lunii şi că somnul

tuturor trebuia să fie respectat. Regulile aveau să se schimbe pe parcurs, dar bazele erau stabilite.

La sfârşitul întâlnirii, Jeanne le propuse să ia cina împreună. Théo refuză, spunând că mâncase un sendviş înainte să plece de la brutărie. Iris acceptă şi cele două mâncară împreună supă de dovleac şi *quiche lorraine* pe care Jeanne le gătise gândindu-se că cei doi nu vor fi avut timp să meargă la cumpărături. Conversaţie banală, tânăra debarasă masa şi se duse în camera ei, împărtăşindu-i mai înainte lui Jeanne o dorinţă specială. „Mi-ar plăcea ca numele meu să nu apară pe interfon." Deşi se miră, Jeanne acceptă.

În cele din urmă, se cufundă într-un somn fără vise. La trei dimineaţa, fu trezită de un sunet, îşi luă papucii şi capotul şi deschise uşor uşa care dădea spre hol. Sunetul se înteţi. Jeanne se apropie, încercând să ocolească lamelele care scârţâiau, apoi îşi lipi urechea de uşa celei de-a treia camere. Acum sunetul era foarte limpede şi n-avea nicio îndoială de unde venea: Iris plângea.

17

Théo

Am ajuns mai devreme la muncă, iar Nathalie a făcut ochii aşa de mari, că i-am văzut creierul. Mi-a luat fix patru minute să vin de-acasă.

Acasă. De mult nu mai spusesem asta. Prima oară când am aterizat în centrul de plasament aveam cinci ani. Nu-mi amintesc mare lucru, doar că strânsesem aşa de tare pumnii, că-mi făcusem răni în palme cu unghiile şi că mama urla când m-au luat. Îmi

amintesc şi de piciorul pe care mi l-a tras Jason, o matahală căreia nu i-a convenit că nu i-am răspuns la salut. Şi de ghiozdănelul meu cu cap de koala.

Ieri, am semnat primul meu contract de închiriere. M-am simţit măreţ. Într-o zi, o să am o locuinţă doar a mea. N-am multe visuri, se duce naibii totul când se năruiesc. Da-n ăsta chiar cred. Vreau să răsucesc cheia în broasca *mea,* să deschid frigiderul *meu,* să *mă* aşez pe canapeaua *mea,* să pun muzica *mea* şi să-mi placă viaţa *mea.* Dacă-mi iau diploma profesională, aş vrea să lucrez într-un restaurant mare sau într-o ceainărie. Un loc unde oamenii mănâncă, ca să le văd feţele în secunda în care-mi gustă prăjiturile. Asta-mi place când gătesc pentru cineva. Clipa în care-l văd fericit.

Mă duc la Philippe în camera frigorifică. Nu e singur. Mi-o prezintă pe Leila, care o va ajuta pe Nathalie la vânzare. Habar n-aveam, dar aşa-i pe-aici, îi doare în cot de comunicare, care e doar un cuvânt ce rimează cu ofensare. Philippe mă trimite la prăjiturile la pahar şi rămâne cu tipa cea nouă. Telefonul îmi vibrează fără oprire. Pân la urmă, mă încui la toaletă. E Bella.

„Théo, am nevoie de tine."

„Théo e urgent!"

„Sunt în rahat!!!"

Sunt aşa de-ngrijorat, c-o sun direct. O să-i aud vocea pentru prima oară. În timp ce se formează apelul primesc un alt mesaj:

„Nu pot să răspund, sunt la spital." Închid şi o întreb ce s-a întâmplă.

„A avut un atac, e-n comă. Mi-e frică..."

Bella îmi vorbeşte deseori despre taică-său. Maică-sa a murit acum doi ani, nu-l mai are decât pe el. Mi-a spus de mai multe ori că n-o să-şi revină dacă o să-l piardă.

„Am nevoie de tine Théo."

„Vrei să vin?”

Cineva dă cu piciorul în uşă. Ştiu că-i Philippe. Ar trebui să ies, dar îmi răspunde Bella:

„Nu, nu acum. Mi s-a furat cardul azi-dimineaţă şi-mi cer o garanţie de două sute de euro ca să-l opereze pe tata. Ai putea să-mi faci un transfer PCS[12]?”

Mi se întoarce stomacul pe dos. O întreb ce-i ăla transfer PCS, dar cunosc deja răspunsul.

„Trebuie să mergi la o tutungerie, să ceri un cupon de două sute de euro, o să-ţi dea un cod şi trebuie doar să mi-l trimiţi.”

„OK, Bella. Mă ocup imediat.”

Philippe bate la uşă, mai tare. Îmi trebuie câteva minute ca să mă opresc din tremurat. Nu ştiu cum m-am lăsat păcălit. Deşi am auzit o grămadă de poveşti cu oameni care erau escrocaţi pe site-uri de întâlniri. Sunt un tâmpit. E de-ajuns să mi se arunce câteva firimituri de afecţiune, să mi se trântească un „te iubesc” şi neuronii mei o şi iau de bună. E punctul meu slab, mă înmoi când dau de dragoste. Sunt opusul unui penis, ce mai! De-aia m-a părăsit Manon: i se părea că-s prea de treabă. Când m-a cunoscut, făceam pe grozavu’ şi-mi plăcea să mă bat, asta a atras-o. Pe urmă, de îndată ce-am început să-i scriu slam-uri, să-i culeg buchete de flori şi să încerc să discut când îmi vorbea urât, nu i-a mai plăcut şi s-a tot dus cu o bucată din inima mea cu tot.

Cineva bate uşor la uşă. Ies şi Philippe mă aşteaptă în faţa uşii, cu braţele încrucişate:

— Păcat că nu te uşurezi de petrol, ai fi milionar.

---

[12] *PCS – Prepaid Cash Service Card*, card bancar preplătit.

Leila-şi pune mâna la gură ca să nu râdă şi, din prăvălie, Nathalie izbucneşte-n râs. Trec prin faţa lor fără să scot niciun cuvânt şi mă duc la blatul meu de lucru. Ducă-se toţi la naiba!

18

Iris

— Târfuliţo, tu eşti?

— Da, da, eu sunt!

Doamna Beaulieu se bucură că mă vede. În fiecare zi, de când mi-a mărturisit că-i place Scrabble, jucăm împreună. Date fiind tulburările ei cognitive, regulile s-au simplificat: punem ce cuvinte vrem, unde vrem. Mă mai întreabă ce înseamnă câte un termen şi mă străduiesc să găsesc o semnificaţie. Aşa se face că „ptiwob" e o floare tropicală de culoare portocalie, poţi să „muqi" în public când ţi-e cald, iar puiul de zebră se numeşte „zub".

Se uită la mine în timp ce fac curăţenie. La început, mi se părea că mă supraveghează, dar am înţeles că, de fapt, era ca un fel de spectacol. Sunt o balerină cu pămătuf. Are un soi de nelinişte obsesivă în ce priveşte lenjeria de corp. Din trei în trei minute, vrea să ştie dacă are destui chiloţi. O calmez: sunt puşi în dulap, pe al treilea raft. Dă din cap, liniştită, şi-apoi o ia de la capăt după trei minute. În puţinele dăţi în care am întâlnit-o, fiica ei mi-a vorbit despre o mamă activă şi puternică pe care boala i-a furat-o. „A luptat pentru drepturile femeilor, a îndrăznit să divorţeze, şi-a înfiinţat propria firmă şi a condus în jur de treizeci de persoane. A fost o mare doamnă. Nu accept s-o văd în halul ăsta."

Uneori, o strălucire de luciditate îi luminează cerul neguros. Ca astăzi, când mă ţintuieşte cu privirea în momentul în care pun cuvântul „govhnoox” peste un cuvânt care valorează triplu.

— Îţi place meseria ta?

Dau din cap şi mă pregătesc să schimb subiectul. Dar, amintindu-mi că va uita numaidecât, hotărăsc să-i fac o mărturisire:

— Meseria mea adevărată nu e cea de asistent social.

— Chiar aşa? Care-i meseria ta adevărată?

De mult n-am mai spus-o, nici nu mai sunt sigură că viaţa mea de dinainte a existat.

— Sunt kinetoterapeută. Lucram într-un cabinet cu o altă kinetoterapeută şi cu o osteopată.

Doamna Beaulieu se încruntă:

— Da’ de ce naiba nu mai profesezi?

— N-am mai putut să rămân acolo, am fost nevoită să caut o slujbă rapid. Ştiam că, în domeniul asistenţei sociale, firmele căutau adesea personal. Şi-apoi...

Mă opresc, temându-mă să nu merg prea departe, dar curiozitatea doamnei Beaulieu mă ia pe nepregătite:

— Da?

— Era prea riscant să păstrez aceeaşi meserie.

Mă priveşte fix pentru un timp. Îmi pare rău c-am vorbit, mă tem să vrea să afle mai multe. Am fugit aşa de departe de adevăr, încât m-ar durea să mă întorc. Schimbarea e subtilă, dar totuşi vizibilă. Privirea doamnei Beaulieu se pierde, pluteşte, de parc-ar trece prin mine. Nu se mai uită la mine, ci la lumea ei de dincolo. După câteva minute, mă întreabă ce înseamnă „govhnoox”.

Ziua mea de lucru se încheie devreme, apartamentul e gol când mă întorc. De o săptămână, de când locuiesc aici, am putut să observ obiceiurile celorlalţi: Jeanne nu e niciodată acasă înainte de ora optsprezece, iar Théo ajunge cam cu o oră mai târziu. Pitbuliţa nu e nici ea acasă, ceea ce nu-mi displace.

Umplu ceainicul şi pornesc aragazul. Deschid două dulapuri până să găsesc ceaiul. Bucătăria a rămas blocată în anii '90, cu lemnul ei alb şi mânerele albastre. Tot ce e la vedere e perfect aranjat, dar nu şi restul lucrurilor. În sertare, e un câmp de luptă. Tacâmurile sunt aruncate la grămadă, paste şi boabe de orez zac prin cutii goale, am găsit un pachet de făină mai vechi decât mine. „E haosul meu organizat", s-a apărat Jeanne când mi-a observat mirarea. Nu i-am mărturisit că sunt ca ea, de teamă să nu-şi dorească să mă înlocuiască cu o gospodină perfectă. Dac-ar şti! Sunt plătită să organizez, să curăţ şi să fac ordine pentru alţii, deşi nu sunt în stare să fac acelaşi lucru pentru mine. Sunt un pantofar în şlapi, un măcelar vegan, un frizer chel. Jérémy era opusul meu, îşi punea lucrurile în cutii etichetate şi aranjate în ordine alfabetică. Am terminat de turnat apa caldă într-o cană cu efigia lui William şi Kate când îmi sună telefonul.

— Eşti bine, draga mea?

— Bună, mamă.

— Eşti bine? insistă ea.

I se simte îngrijorarea în voce. Ştie. N-apuc să răspund.

— Iris, m-a sunat mama lui Jérémy. Spune c-ai dispărut de două luni. E din cauza nunţii?

19

Jeanne

Jeanne intră în clădire întrebându-se dacă-i o idee bună. Întotdeauna şi-a dorit să creadă că există o altă lume, o altă viaţă, spre deosebire de Pierre, un cartezian convins. Şi când bărbatul o sunase, văzuse un semn în asta.

Pe uşa neagră, o plăcuţă aurie anunţa culoarea.

„Bruno Kafka
Vocea celor absenţi”

Antreul fusese transformat în sală de aşteptare. Jeanne păşi pe covorul din prag şi se aşează pe un fotoliu din piele uzată.

În copilărie, fusese marcată de povestea unui vecin. Acesta le spunea tuturor că soţia lui şi cu el îşi promiseseră că primul care avea să moară i se va arăta supravieţuitorului într-un fel sau altul. Seara, după înmormântare, simţise clar prezenţa soţiei în cameră. Bătuse de trei ori în perete şi aşteptase. După câteva secunde, trei bătăi îi răspunseseră. Micuţei Jeanne, care îşi punea deja o groază de întrebări despre sensul vieţii şi al morţii, nu-i trebuise mai mult ca să se agaţe cu tărie de ideea că ceva-i aştepta pe oameni după marea trecere.

De-a lungul anilor, o încercase o îndoială, în ciuda mai multor perioade de doliu dureroase cărora nu le-ar fi stricat nişte certitudini. Dar îşi hrănea în continuare speranţele citind mărturii ale unor persoane care comunicaseră cu un apropiat răposat sau care fuseseră în pragul morţii.

Poate că domnul Kafka va fi alchimistul care va transforma speranţa în convingere.

Uşa se deschise şi un bărbat, mic de înălţime şi pleşuv, o întâmpină zâmbind:

— Doamna Perrin? Vă aşteptam.

Jeanne se ridică încercând să-şi stăpânească tremurul trupului. Purta bluza roşie care-i plăcea aşa de mult lui Pierre.

Intră într-o încăpere întunecoasă. Storurile erau trase şi singura lumină venea de la lumânări răsfirate ici şi colo. Domnul Kafka o pofti să ia loc pe un divan şi se aşează în faţa ei, de partea cealaltă a mesei rotunde.

— Doamnă Perrin, v-am contactat pentru că am un mesaj pentru dumneavoastră. Pe soţul dumneavoastră îl chema Pierre, nu-i aşa?

Jeanne încuviinţă în tăcere, căci avea un nod în gât şi nu putea să scoată un sunet. Bărbatul deschise un carneţel, luă un stilou şi continuă:

— Pierre doreşte să vă liniştească: e împăcat, senin.

Jeanne simţi cum o podidesc lacrimile. Izbuti să rostească o întrebare:

— Îl vedeţi?

— Desigur. E în picioare lângă dumneavoastră. Îi simţiţi mâna pe umăr?

Jeanne se concentră, dar nu simţi nimic.

— Da, răspunse ea.

— Îmi vorbeşte despre copiii dumneavoastră. Nu reuşesc să-mi dau seama câţi sunt. Doi, corect?

— N-am avut copii.

Bărbatul păru plictisit:

— Poate un animal? O pisică?

— O căţeluşă.

— Exact! Asta e! Comunicarea e puţin bruiată uneori, dar e o căţeluşă. Pierre e bucuros să vă ştie împreună. Vă roagă să nu vă îngrijoraţi, va fi acolo când o să mergeţi la el. Îl simt foarte senin.

Clarvăzătorul se opri pentru o clipă, pe urmă îşi scoase capacul de la stilou:

— Vreţi să-i puneţi întrebări? O să notez răspunsurile, de aceea sunt aici. După cum v-am spus la telefon, cele cinci simţuri ale mele sunt în slujba răposaţilor.

Jeanne primise răspunsul la întrebarea esenţială: într-o zi, o să meargă la Pierre al ei. Avea totuşi o întrebare pentru interlocutorul ei:

— Cum aţi făcut rost de numărul meu de telefon? Nu mă sună nimeni niciodată pe fix.

— Mi l-a dat soţul dumneavoastră când mi s-a arătat. V-am contactat la cererea lui. Alte întrebări?

— Vreau doar să ştiu dacă e bine.

— Puteţi dormi liniştită: e într-o formă grozavă. Pentru un mort, vreau să spun. Iertaţi-mă, pufni el în râs, am umor de clarvăzător!

Jeanne mai stătu puţin, apoi plăti cele două sute de euro cât costa şedinţa, numerar, aşa cum i se ceruse. Se ridică fără să ştie dacă-l crede sau nu. Bărbatul o însoţi la uşă şi, înainte s-o lase să plece, îi strecură încă o frază:

— Pierre vă mulţumeşte pentru bluza roşie.

20
Théo

E primul meu curs de karate. Am găsit un chimonou la mâna a doua şi, după muncă, am luat metroul spre Montreuil. În dimineaţa asta, am lăsat un bileţel în bucătărie ca s-o anunţ pe Jeanne că mă voi întoarce mai târziu. Nu ştiu de ce-am făcut-o, nu-şi face cu adevărat griji pentru noi, cu atât mai bine, mă temeam să nu fie genul care să controleze tot. Dar aseară m-am întors cu jumătate de oră mai târziu decât de obicei şi-am găsit-o lipită de vizorul uşii. Am avut impresia că e îngrijorată, dar poate că mi s-a părut.

Suntem vreo douăzeci în dojo, bătrâni, puşti, femei şi bărbaţi. Profu' e un tip pe la patruzeci de ani cu un corp care nu arată tare bine, dar are o privire cu care nu-ţi vine să te pui. Nu vorbeşte tare, dar pronunţă răspicat fiecare consoană. Parc-ar vorbi germană, da-n franceză. Mă pun între un băieţel şi o femeie roşcată. Încălzirea durează douăzeci de minute bune şi mă face să-mi pierd zece ani din speranţa de viaţă. Am impresia că sunt într-o tabără militară de antrenament, alergăm, ne târâm, sărim, obosim, sunt leoarcă. Pe urmă, trebuie să repetăm nişte mişcări numite *kihon,* pe urmă nişte extensii numite *kata.* Pare uşor la prima vedere, dar, în realitate, îşi merită denumirea. Sunt înzestrat cu patru membre care au hotărât să-i zică pa creierului meu. Corpul meu a fost livrat înainte de reglajele de coordonare. Sunt perfect capabil să fac o mişcare cu braţul stâng şi, eventual, pot să fac simultan aceeaşi mişcare cu braţul drept. Dar dacă mi se cere să fac două mişcări diferite şi, mai rău, dacă se adaugă şi picioarele, mă blochez. Eroare de sistem. Odată, am încercat să cânt la chitară, care-şi mai aminteşte şi-acum

de mine. Micuţul de lângă mine îmi dă sfaturi. Are centură verde şi e hiper-precis. Îţi face poftă să-i dai înainte.

Din cauza centrului de plasament şi a mutărilor, n-am putut niciodată să fac sport. Jucam fotbal cu prietenii, dar nu-mi prea plăcea, era doar aşa, ca să fac ceva. La gimnaziu, îmi plăcuse la nebunie handbalul, dar n-am putut niciodată să joc în echipă.

Mai sunt câteva minute, profu ne spune să alegem un partener ca să ne antrenăm. În mod firesc, mă întorc spre micuţul cu centură verde. E de-acord. Îl cheamă Sam şi are zece ani. Îşi bate joc de mine când încerc să-l ating, nu-mi prea place, dar prefer să nu spun nimic din respect pentru septul meu nazal. Şi-apoi, are dreptate, de fiecare dată când dau cu piciorul, îmi pierd echilibrul, parc-aş fi Van Damme într-o zi cu vânt.

Când mă întorc acasă, nu sunt în apele mele. Mă apucă uneori, aşa, din senin. Asta înseamnă că totul e în regulă. Când e de rău, trebuie să mă zbat, nu pot face pe mofturosul. Poate e din cauza femeii de mai devreme, pe care am întâlnit-o pe chei. Râdea tare, dansa, părea fericită, de parcă tocmai aflase o veste bună. Şi brusc s-a clătinat, a încercat să se agaţe de ceva în gol şi a căzut. Era întinsă pe spate, plângea şi râdea în acelaşi timp. Era moartă de beată. E un spectacol pe care-l cunosc mult prea bine.

Jeanne şi Iris se uită la o emisiune. Jeanne e pe canapea, Iris stă pe un scaun. Mă salută şi eu o tulesc în bucătărie. Sunt lihnit, trebuie c-am ars un milion de calorii la antrenament. Bileţelul pe care i l-am lăsat lui Jeanne e tot pe blatul de lucru. A scris ceva pe el.

„Au mai rămas o pulpă de pui şi morcovi la cuptor în frigider, trebuie doar să le reîncălzeşti."

Raftul meu e aproape gol, mai am o felie de şuncă şi nişte brânză gruyère. Deseori mănânc un sendviş la brutărie. Bag

farfuria în microunde, îmi torn un pahar de coca-cola şi, fără să mă gândesc, mă duc să mă aşez în salon lângă cele două colege de apartament.

21

Iris

Sala de aşteptare de la urgenţe e ticsită. Îmi aştept rândul de aproape o oră şi mai am de stat. Cazul meu nu e considerat prioritar, n-am răni sau dureri. Şi totuşi, am fost cât pe ce să mă-ntâlnesc cu sfântul Petru.

Totul s-a întâmplat din cauza lui Victor, portarul, care şi-a pus în minte să facă scările aidoma ideilor lui: strălucitoare. La şapte dimineaţa, adică la ora la care toată lumea o ia pe acolo (pe scări, nu pe la Victor).

Am ieşit din apartament odată cu Théo, care e mereu la fel de simpatic ca un control vaginal. De la prima treaptă, am simţit că n-o să ajung la parter în poziţie verticală. Piciorul mi-a alunecat fără să-mi ceară voie, restul corpului n-a apucat să primească informaţia şi s-a tot dus. Ai fi zis că sunt o figurină care se dezarticulează când apeşi pe ea. Sau un sufleu de brânză scos prea repede din cuptor, dar mărturisesc că prefer mai degrabă imaginea precedentă. Am încercat să mă prind de Théo, însă am reuşit doar să mă agăţ de mâneca lui, care m-a părăsit ca pe o fostă iubită sâcâitoare. Şi-apoi, am alunecat pe fund şi pe spate vreo zece trepte, cu încetinitorul, ca la cinema, ceea ce mi-a îngăduit să fac cunoştinţă cu fiecare os, muşchi, tendon al corpului. Am realizat o strânsă legătură în special cu coccisul. Când în sfârşit m-am oprit,

eram, după estimările mele confuze, într-o poziţie pe care-o vezi de regulă doar la spectacolele cu contorsionişti (ori în operele lui Picasso). Mi s-a părut că-mi aud colegul de apartament râzând, dar poate era doar perineul meu care plângea.

Théo m-a ajutat să mă ridic:

— Eşti bine? Nu ţi-ai rupt nimic?

După ce mi-am verificat membrele, am putut spune că fiecare părea a fi la locul care-i fusese alocat iniţial. M-am agăţat de braţul pe care mi-l întindea şi nu i-am mai dat drumul până la parter, unde m-a întrebat încă o dată dacă vreau să cheme ambulanţa.

— E în regulă, l-am asigurat.

De-ndată ce-a dispărut din câmpul meu vizual, am sunat la agenţia pentru care lucrez ca să anunţ că o să lipsesc, apoi m-am dus la urgenţe. Trebuia să verific că totul e *cu adevărat* în regulă.

Pe scaunele de plastic bej din faţa mea, un cuplu butonează un telefon, deşteptându-mi o amintire amorţită. Într-o seară, Jérémy m-a prins jucându-mă pe telefon. Principiul: să formezi cuvinte mai lungi sau mai scurte cu litere trase la sorţi. Mă înverşunasem, căzusem în patima jocurilor cu cuvinte de mică, atunci când părinţii mei îmi dăruiseră Dictarea fermecată[13] şi Boogle[14]. Mai apoi, petrecusem ore întregi mâzgălind grile cu cuvinte încrucişate. Jérémy m-a întrebat dacă poate să joace cu mine. Am încuviinţat cu dragă inimă, bucuroasă să-mi împărtăşesc pasiunea şi, recunosc, să-l uluiesc cu talentul meu. Am înşirat combinaţiile câştigătoare şi am ridicat scorul, în timp ce el găsea cu greu câteva cuvinte. Îmi

---

[13] *La Dictée magique*, joc electronic pentru învăţarea alfabetului şi a ortografiei.

[14] *Boogle*, joc în care participanţii trebuie să compună cât mai multe cuvinte din zaruri marcate cu litere într-un interval de timp limitat.

dădeam seama de asta şi-mi puneam în minte să încetinesc ritmul ca să-l las să participe, dar, de îndată ce mi se contura un termen, nu puteam să nu-l scriu pe ecran. Nu ajunseserăm la sfârşitul nivelului când Jérémy s-a ridicat fără să scoată un cuvânt. Am înţeles imediat că era vexat. M-am dus la el în cameră: se întinsese în pat. Am sărit lângă el făcând-o pe pisica, ca să-l înveselesc. Am insistat să se întoarcă. I-am promis că-i las timp să se gândească. Văzând că nu vorbeşte, mi-am cerut până şi scuze. Nu s-a clintit, stătea încruntat şi cu ochii închişi. Nu mi-a vorbit două zile. Mi s-a părut c-am fost încrezută, puerilă şi răutăcioasă. S-a întors seara de la serviciu ca înainte, de parcă cele două zile nici n-ar fi existat. N-a vorbit niciodată despre cele întâmplate. După o vreme, când am vrut să mă joc pe telefon, aplicaţia dispăruse.

— Doamna Iris Duhin?

Mă ridic şi-o urmez pe rezidentă în boxă. Mă roagă să mă dezbrac, să mă întind pe patul de consultaţie şi să-i spun de ce-am venit la urgenţe. I-am descris căzătura şi i-am mărturisit ce mă îngrijorează. Preţ de câteva minute îndelungi, mă mulţumesc să răspund întrebărilor înfrânându-mi nerăbdarea de a fi consultată; într-un sfârşit, medicul îmi dă cu gel pe pântec, pe care pune sonda. Sunetul unei inimi care bate pătrunde într-a mea. Fiinţa micuţă care creşte-n mine e încă acolo.

22

Jeanne

În fiecare dimineaţă, lui Jeanne îi lua tot mai mult timp să se ridice din pat. Orele care se scurgeau până seara i se păreau

obstacole de netrecut. Numai întâlnirea cotidiană cu Pierre reuşea s-o anime. Preţ de câteva ore, mecanismul inimii ei se punea din nou în mişcare. În restul timpului, era o carcasă goală. Sosirea lui Iris şi a lui Théo nu îmbunătăţise lucrurile. Prezenţa lor deranja absenţa care năpădise apartamentul. Aştepta ca ei să plece la muncă pentru a se ridica.

În dimineaţa asta, când a ieşit din cameră, Jeanne a avut surpriza neplăcută să dea peste Iris, stând în picioare în salon, cu o cană în mână. Tânăra părea că n-a auzit-o, uitându-se pierdută la o poză de la nunta lui Jeanne cu Pierre, de pe comodă.

— Nu lucraţi? a întrebat-o Jeanne.

Iris a tresărit.

— Doamna de care am grijă dimineaţa face nişte investigaţii la clinică. Începe la ora treisprezece la domnul Hamadi. Vreţi un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Îmi pare rău, Jeanne! Nu voiam să fiu indiscretă. Sunteţi foarte frumoşi în poza asta.

Jeanne a simţit cum i se pune un nod în gât. Ştia imaginea asta pe de rost, ca pe toate cele lipite în teancul de albume de pe noptiera ei. Petrecea o grămadă de timp încercând să-şi întipărească în minte chipul surâzător al soţului ei. Se chinuia să şteargă imaginea care le nimicise pe toate celelalte: cea a ultimei sale priviri, care ocupa tot, invada tot spaţiul. Devenise teama ei cea mai mare: că amintirile fericite nu se vor mai întoarce şi că-i rămâne doar ziua aceea de 15 iunie.

Era deosebit de frumos în dimineaţa aceea. Jeanne deschisese larg ferestrele şi-şi împlântase picioarele în băltoaca de lumină pe care soarele o desena pe parchet. La pick-upul pe care nu se înduraseră să-l înlocuiască cu un aparat modern, Brel cânta „La Chanson des vieux amants”, melodia ei preferată.

Et chaque meuble se souvient
Dans cette chambre sans berceau
Des éclats des vieilles tempêtes
Plus rien ne ressemblait à rien[15]

O valiză era deschisă pe pat, în parte goală. Peste câteva ore, Pierre şi cu ea aveau să plece în Puglia, nu trebuia s-o lungească. El ieşise să cumpere pâine ca să facă nişte sendvişuri. Ea părăsi cu părere de rău soarele şi se puse iarăşi să aleagă hainele pentru călătorie. De când erau la pensie, călătoreau cât mai mult cu putinţă. Niciodată departe, Pierre nu voia să ia avionul – oficial, din grijă faţă de planetă, de fapt dintr-o claustrofobie de neînvins. Se mulţumeau cu sejururi în Franţa şi în Europa şi la urma urmei vedeau neajunsul acesta ca pe o şansă, căci erau atât de încântaţi de descoperirile lor.

Finalement, finalement
Il nous fallut bien du talent
Pour être vieux sans être adultes[16]

De data asta, închiriaseră o rulotă. Încercaseră deja experienţa, în Scandinavia, cu un grup de rulotişti, şi se dovedise nemaipomenită. Libertatea pe care ţi-o dădea acest mijloc de

---

[15] „Şi fiecare mobilă-şi aminteşte/ În camera asta fără leagăn/ de fulgerele furtunilor de demult/ Nimic nu mai semăna cu nimic."

[16] „Şi pân la urmă, pân' la urmă, / Ne-a trebuit multă pricepere / Ca să fim bătrâni fără să fim adulţi".

transport era ceea ce căutau la o călătorie. Jeanne fu trezită din gânduri de nişte strigăte. Se apropie de fereastră ca să vadă de unde vin şi zări, la vreo cincizeci de metri distanţă, o mulţime adunată pe trotuar. Dincolo de mulţimea de gură-cască, desluşi un bărbat întins pe jos şi un altul care-i făcea masaj cardiac. Înţelese înainte să vadă şi o luă la fugă spre uşă.

Oh, mon amour
Mon doux, mon tendre, mon merveilleux amour
De l'aube claire jusqu'à la fin du jour
Je t'aime encore tu sais[17]

Pierre era inconştient când ajunse. Căzu în genunchi lângă el repetându-i numele ca-ntr-o rugăciune. O femeie, cu telefonul în mână, îi spuse că sunase la 112, că erau pe drum. După o vreme care i se păru interminabilă, Pierre deschise ochii. Tânărul se opri din masaj şi curioşii aplaudară. Jeanne umplu chipul soţului ei de sărutări şi lacrimi.

— Dragostea mea, mi-a fost aşa de frică!

— Mă doare capul, gâfâi el. Mă tem c-o să mor.

Privirea i se agăţa de cea a lui Jeanne. Privirea aceea pe care nu mai reuşea s-o uite, plină de groază şi de durere. Ultima lui privire.

Se stinsese pentru totdeauna după câteva secunde. În mintea lui Jeanne, urmarea e o nebuloasă. Sosirea ambulanţei, tentativele de reanimare, curioşii care se îndepărtează, corpul care e dus şi ea care rămâne singură pe trotuar, îngheţată sub soarele amiezii, cu o baghetă de pâine la picioare.

---

[17] „O, dragostea mea, / Dulce, tandră, minunată dragoste, / Din zorii limpezi până la sfârşitul zilei / Te iubesc şi-acum, să ştii".

Je t'aime encore, tu sais
Je t'aime[18]

Brusc, Jeanne trece prin faţa lui Iris, ia fotografia de pe comodă şi se întoarce în camera ei. Băltoaca de soare inundă parchetul. Jeanne păşeşte în ea, strângând poza la inimă, şi plânge în hohote.

23

Théo

Am mai văzut debandadă, da-n halul ăsta-i ceva nou. De fiecare dată când deschid un sertar, am impresia că au scotocit hoţii tot. N-ai zice că-i aşa când intri în apartament, pare ţiplă. Dar să nu care cumva să deschizi dulapul dacă nu vrei să-ţi spargi arcada c-un bol cu toarte. Nu ştiu cum se poate trăi în dezordine, pe mine mă ia cu ameţeli. În după-amiaza asta, Jeanne lipsea ca-n fiecare zi şi Iris era în camera ei, aşa că mi-am zis c-o să fac puţină ordine. Am scos toate lucrurile, le-am triat, le-am ordonat, le-am curăţat. Făceam acelaşi lucru la centru când erau toate împrăştiate. La început, toată lumea-şi bătea joc de mine, dar când a-nceput să plouă cu dinţi, s-au calmat. Aşa mergea treaba, am învăţat repede: fie te laşi mâncat, fie mănânci. Nu mă scotea din minţi nici dezordinea, nici faptul că-şi băteau joc de mine, ci că-mi aminteau de mama. La ea era o harababură... Odată, am auzit că avem un capital de soare şi, după ce-l atingem, trebuie să nu ne mai expunem ca să n-avem

[18] „Te iubesc şi-acum, să ştii / Te iubesc".

probleme de sănătate. Acasă la mama, am atins capitalul de dezordine. Erau chestii peste tot. Deschidea un pachet cu prăjituri şi-l arunca pe jos, lăsa farfuriile murdare să se adune, podeaua era lipicioasă, toaleta jegoasă. Uneori o mai apuca, dădea muzica la maximum, deschidea toate ferestrele şi făcea ordine. O făcea mai multe zile la rând, umplea zeci de saci de gunoi, freca mobila, se punea în patru labe ca să răzuiască petele de pe jos, spăla mormanele de rufe, iar eu alungam praful cu un pămătuf, bucuros nevoie mare să particip la curăţenia generală. De fiecare dată, credeam în ea de parc-ar fi fost prima oară. De fiecare dată, iluziile mele se loveau de viaţa adevărată.

— Ce faci? mă întreabă Iris intrând în bucătărie.

Vesela şi mâncarea sunt puse pe categorii şi am un burete în mână, dar se pare că are nevoie de subtitrări:

— Îmi epilez chiloţii, nu se vede?

Ridică din umeri. Nu reuşesc s-o înţeleg. Pare destul de simpatică pentru o gagică care ia teckelii drept pitbulli şi scara drept tobogan, dar nu uit c-a încercat să-mi dea ţeapă. Mai aveam puţin şi rămâneam în stradă din cauza ei. Nu mă pot stăpâni, de cum am ocazia, o împung.

Umple ceainicul şi se apropie de mine:

— Pot să te ajut?

— Aproape c-am terminat.

— Vrei un ceai?

— Nu-mi place.

Deschide o cutie cu ceai şi râde uşor:

— Va trebui să le spui alor tăi să se uite peste normele de politeţe.

Simt cum îmi fierbe sângele în vine, ca de fiecare dată când cineva-mi zgândăreşte coarda sensibilă. Mă ridic şi mă uit drept în ochii ei:

— Să nu spui ceva de părinţii mei!

Mă calmez imediat ce văd reacţia lui Iris. Se dă înapoi şi-şi pune mâinile în faţă ca un scut. Îi tremură buzele. Şopteşte că a fost o glumă, că n-a vrut să mă rănească şi se-ntoarce în camera ei lăsând ceainicul să şuiere. Mă simt ca un tâmpit. N-am vrut s-o sperii, nu mi se pare c-am fost agresiv, dar ea aşa a simţit. Sigur am vorbit prea tare. Am o voce groasă, mi s-a spus adeseori. Poate că asta a speriat-o. Termin de aranjat farfuriile pe poliţă şi închid dulapul la loc.

Iris deschide imediat ce bat la uşă. Din camera ei se aude muzică, cu siguranţă o chestie pentru babaci de care habar n-am. Îi întind o cană aburindă:

— Ţi-am adus ceaiul. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Mulţumesc, eşti drăguţ. Mie-mi pare rău pentru gluma proastă.

Nu mai ştiu ce să zic, aşa c-o întreb primul lucru care mi se năzare:

— Ce faci?

Şi răspunsul ei vine inevitabil:

— Îmi rad mustaţa, nu se vede?

24
Iris

Închid uşa abţinându-mă să nu râd. N-am îndrăznit să-i spun lui Théo, dar ceaiul lui nu se poate bea. A aruncat în apă frunzele la grămadă în loc să le pună în infuzor. E prima dată după o lună când nu e nesuferit cu mine, prefer să nu beau ceai decât să stric farmecul.

Îmi sună telefonul în clipa în care mă pregătesc să ies. E mama, ca-n fiecare zi de când a aflat c-am plecat. Nu răspund. Neliniştea ei permanentă e molipsitoare. De-asta nu i-am spus nimic: angoasa e animalul de companie al mamei, mai ales după moartea tatei. Când e vorba de fratele meu sau de mine, devine cu uşurinţă obsesie. Se calmase de când locuiam cu Jérémy. Era bărbatul liniştitor, ocrotitor şi binevoitor pe care-l visa pentru singura ei fiică. În ciuda temerilor mele, nici măcar nu i-a purtat pică fiindcă m-a dus departe. Eram pe mâini bune şi ea putea dormi liniştită.

Ultima dată când am vorbit, mi-a povestit că Jérémy a fost s-o vadă. Nici măcar nu i-a spus el că am plecat, ci mama lui. „E aşa de curtenitor, n-a vrut să-mi fac griji, mi-a spus. Nu l-am recunoscut, a-mbătrânit cu zece ani. Mi-ai cerut să nu-i dau noul tău număr de telefon, te-am ascultat, dar ţi se face milă dacă-l vezi, puişor. Ar trebui măcar să-i dai de veste, e mort de nelinişte."

Mi l-am imaginat pe Jérémy şi mi s-a strâns inima. E foarte sensibil, are o înclinaţie naturală să ia totul personal. M-am gândit din nou la momentul în care o remarcă răuvoitoare din partea patronului său l-a făcut să zacă un weekend întreg.. La nevoia lui constantă de a fi liniştit. M-am simţit vinovată că l-am supus

acestei stări de nesiguranţă sufocante. Şi-apoi, mi-am amintit de una dintre situaţiile provocate de nesiguranţa asta afectivă.

Ne mutaserăm împreună. După luni de căutări şi multe iluzii pierdute, găsisem un cabinet care căuta un kinetoterapeut pentru a-l înlocui pe cel care ieşea la pensie. Echipa – o altă kinetoterapeută şi o osteopată – era exclusiv feminină, atu considerabil pentru Jérémy, care privise cu nelinişte angajarea mea într-un cabinet gestionat de un bărbat tânăr şi fermecător (care se răzgândise în ultima clipă). Începusem de aproape o săptămână, mă familiarizam cu pacienţii şi cu colegele mele, amândouă foarte amabile. Jérémy era extrem de atent la emoţiile mele şi era copleşitor de tandru. Ştia că plecasem din Bordeaux cu părere de rău, că aveau să-mi lipsească familia şi prietenii. Îi propusesem să vină la mine, dar poziţia de administrator de patrimoniu la o bancă mare nu era una la care să renunţi cu uşurinţă. Cu plimbări pe bicicletă prin oraşul vechi şi apusuri la ocean, ştiuse să mă convingă că viaţa în La Rochelle avea să fie plăcută. Şi aşa şi era, chiar mai mult decât îmi închipuisem. Cerul meu era de un albastru intens, fără nici cel mai mic nor la orizont.

În dimineaţa aia, nu trebuia să lucrez. Aveam prima programare la ora paisprezece. Dar Coralie, cealaltă kinetoterapeută de la cabinet, a avut ceva neprevăzut şi m-a implorat s-o înlocuiesc pentru câteva ore. Jérémy lucra de acasă pentru că maşina era la mecanic. Am întârziat puţin, am ţâşnit din maşină şi m-am îndreptat spre cabinet. Un zgomot metalic mi-a tăiat avântul. M-am întors din drum, fiind convinsă că venea din maşina mea. M-am învârtit în jurul ei şi începeam să cred că am halucinaţii când m-am gândit să deschid portbagajul. Jérémy era înăuntru, culcat pe-o parte, cu telefonul aprins în mână. Am înţepenit, eram în stare de şoc, în timp ce el îmi explica faptul că a crezut că mint, că nu era

vina lui, că privirea mea nu era sinceră, că trebuia să-i spun tot, că mai fusese trădat şi că nu voia ca acest lucru să se repete. Am petrecut ziua întrebându-mă cum să mă port. Seara, şi-a cerut scuze şi mi-a promis că n-o să se repete. Mi-a vorbit de fosta lui iubită, care-l înşelase cu prietenul lui cel mai bun, a plâns. L-am compătimit sincer şi am iertat.

Şterg mesajul de la mama fără să-l ascult. Trebuie să mă apăr, să *ne* apăr. De ieri, simt mişcări în pântec. Ca nişte clăbuci care se sparg. La început m-am gândit că e de la varza umplută a lui Jeanne, dar cred că e bebeluşul.

NOIEMBRIE

25

Jeanne

Era prima dată când Jeanne asista la atâta forfotă în cimitir. În faţa grilajului, un florar vindea ghivece cu crizanteme. Jeanne ridică din umeri. Pentru ea, fiecare zi era 1 noiembrie.

— Îmi pare rău c-am întârziat, am fost pe la sora mea, îi şopti ea lui Pierre mângâindu-i fotografia de pe marmură.

— Nu pare să fie supărat, a răspuns o voce de femeie.

Jeanne se uită de unde vine vocea şi o văzu pe femeia de data trecută stând pe bancă. Se făcu că n-aude gluma aceea nepoliticoasă şi-şi continuă monologul:

— N-am mai trecut pe la Louise de mult timp, astăzi s-a ivit ocazia. I-am promis c-o să mă duc din nou curând. E aproape de-aici, e practic. Ştii că se-mplinesc exact trei săptămâni de când Théo şi Iris locuiesc la noi? Ei bine, închipuie-ţi că încep să mă obişnuiesc cu prezenţa lor. Nu-mi mai e aşa de nesuferită. Îi văd puţin, se-nchid deseori în camerele lor, dar uneori îmi place compania lor. Boudine e de aceeaşi părere cu mine, e încântată s-o terorizeze pe Iris.

Căţeluşa a reacţionat la numele ei dând din coadă. Jeanne scoase o foaie de hârtie din buzunarul paltonului şi o parcurse cu privirea, înainte să continue:

— Am pornit căldura. Noaptea trecută, temperatura a coborât la opt grade. Iarna o să fie friguroasă. Cepele au mai multe rânduri de coajă, n-ai cum să te înşeli. Apropo, ieri am făcut prima supă de ceapă de anul ăsta. Îţi plăcea aşa de mult... Lui Iris i s-a părut bună, dar băiatul n-a vrut să se atingă de ea. Deşi i-am propus să adauge nişte brânză răzuită, a spus că urăşte ceapa. De vreo patru sau cinci zile încoace, luăm cina împreună. Ca să fiu cât se poate de exactă, luăm cina unii lângă ceilalţi în faţa televizorului. S-a întâmplat firesc, în prima seară pur şi simplu am uitat că nu mai suntem doi la masă şi am pregătit un pui întreg, cum obişnuim să-l gătim tu şi cu mine, cu supă de legume şi morcovi la cuptor. În a doua seară, n-am uitat că nu mai eşti aici, dar totuşi am făcut o omletă cu ciuperci prea copioasă pentru mine. Aseară, Théo a adus desertul, eclere cu ciocolată pe care le-a făcut el. Ţi-am zis că lucrează la brutăria de unde cumpărai pâine? Nu le puteau vinde, pentru că nu ieşise bine glazura, dar asta nu ne-a împiedicat să ne desfătăm.

Jeanne tăcu preţ de câteva secunde şi-apoi scoase din nou hârtia din buzunar. De-o vreme încoace, profita de drum ca să-şi noteze subiectele de conversaţie pe care avea de gând să le discute cu Pierre. Nu-i mai veneau la fel de firesc ca la-nceput, ca şi cum izvorul ar fi secat. În cincizeci de ani de căsnicie, nu i se făcuse niciodată lehamite să-i vorbească lui Pierre. Când era mai tânără, îşi făcea griji la gândul de a-şi împărţi viaţa şi, prin urmare, şi majoritatea discuţiilor cu una şi aceeaşi persoană. Lehamitea şi repetiţia i se păreau inevitabile, până într-acolo încât să pună sub semnul întrebării interesul pentru căsătorie. Întâlnirea cu Pierre nu-i risipise îndoielile dintr-odată, dar, încetul cu încetul, dorinţa de a-şi petrece viaţa cu acel bărbat le făcuse să treacă pe planul doi.

Jeanne se pregătea să înceapă subiectul noii iubite a domnului Duval, de la etajul doi, când femeia de pe bancă s-a băgat din nou în vorbă.

— A murit de multă vreme?

De-astă dată, Jeanne îşi luă răgazul s-o fixeze pe inoportună. Era puţin mai în vârstă decât ea, avea părul blond şi scurt peste care purta o pălărie de fetru neagră. Îi zâmbea sincer.

— Cine sunteţi? o întrebă Jeanne.

— Simone Mignot. Soţul meu şi al dumneavoastră sunt vecini de mormânt. Vin în fiecare zi de cincisprezece ani şi sunt încântată să am şi altă companie decât pe cea a soţului meu drag care, s-o spunem pe-aia dreaptă, nu-i prea vorbăreţ.

Conversaţia i se păru atât de nepotrivită, încât Jeanne nu se putu abţine să nu râdă uşor. Îi păru numaidecât rău, îngrijorată de gândul că-şi încurajase interlocutoarea. Nu venea aici ca să stea la taclale, ci ca să-şi petreacă timpul cu Pierre. Simone asta părea tare amabilă, dar nu-i ardea de flecărelile ei. Pentru ca intenţiile sale să fie fără echivoc, îi întoarse cu ostentaţie spatele şi-şi continuă

monologul în şoaptă. Nimic nu trebuia să strice singurul moment zilnic de fericire.

26

Théo

Philippe sare pe mine de cum deschid uşa. Până ce-mi iau şorţul, debitează deja mai multe cuvinte decât de când lucrez aici. Mi-e greu să-l urmăresc, sunt încă adormit. Mă concentrez ca să-nţeleg ce-mi spune şi, când reuşesc, îmi pare rău că m-am concentrat. Dac-aş fi putut alege, aş fi preferat să am capul în fund.

— E un concurs nou, care-l recompensează pe cel mai bun ucenic patiser parizian. Te-am înscris, prima selecţie are loc peste două luni, ai timp să te antrenezi. O să afli în ce constă proba în ultima clipă, dar bag mâna-n foc c-o să fie tehnică, aşa că până atunci o să lucrăm la asta. În această dimineaţă, începem cu prăjiturile *saint-honoré*[19].

Aştept să termine ca să-l anunţ că n-are decât s-o facă fără mine.

— E primul meu an, n-am nici cinci luni de când lucrez aici, o să mă facă praf. Nici vorbă!

Nathalie nu poate să nu-şi dea cu părerea.

— Dacă porneşti cu gânduri defetiste, sigur o să pierzi. Hai, ne-ar putea face reclamă bună!

— Chiar am moacă de panou de afişaj?

---

[19] *Saint-honoré*, produs de patiserie francez compus din aluat de ecleruri, frişcă bătută, cremă de vanilie cu bezea şi glasaj de caramel.

Leila, care stă fix în spatele lui Nathalie, râde încet. Nathalie pufăie. N-am văzut niciodată pe cineva care să pufăie atâta. Ai fi zis că-i un fund după ce-a mâncat *cassoulet*[20]. Philippe încearcă să mă convingă. Pare să se ţină tare, nu l-am mai văzut niciodată aşa de însufleţit. Mă bat la cap şi le iese: până la urmă, accept să particip la concursul lor. Şi toată lumea îşi reia treburile ca şi cum nu mi-ar fi pus pe umeri o tonă de trac.

Am mai participat la un concurs. Aveam şase ani. Mama se lăsase de băut de trei-patru luni, îşi găsise de lucru, nu uita niciodată să vină să mă vadă, iar pedagogii îmi spuneau că-n curând voi putea să mă întorc să locuiesc cu ea. Eram fericit. Era un concurs de cântece organizat de şcoală şi, cum cântam cel mai puţin fals din clasă, am fost ales s-o reprezint. Profii şi ceilalţi elevi votau, iar cel care avea cele mai multe voturi câştiga premiul pentru clasă. Aveam ceva emoţii, mai ales că mama promisese c-o să fie acolo. Pedagogii şi ceilalţi copii de la centru erau în public. Din culise, mă uitam întruna prin sală ca să văd dacă mama a ajuns, dar nimic. Eram dezamăgit, dar nu prea aveam vreme să mă gândesc. Corinne, învăţătoarea mea, mă punea să repet melodia pe care-o alesese pentru mine. Era „Savoir aimer", de Florent Pagny. Încă-mi amintesc versurile. Mi-a venit rândul, am intrat în scenă, m-am uitat în public şi am văzut-o. Stătea în primul rând. Mi-am dat seama imediat că băuse. Mă prindeam de la primele semne, devenisem un test de alcoolemie, nici nu trebuia să sufle. Am început să cânt. S-a ridicat aplaudând şi fluierând. Am încercat să nu mă uit la ea, dar s-a clătinat până la scenă şi a căzut lată

[20] *Cassoulet*, specialitate culinară din Languedoc cu fasole uscată şi carne.

încercând să urce. Am început să mă smiorcăi şi-am luat-o la fugă. În materie de amintiri de la concursuri, poţi avea altele mai bune.

Fac gogoşele şi cremă diplomat o oră întreagă şi ies în curticică să fumez o ţigară. Mi se întâmplă rar, în primul rând pentru că nu le prea place să facem pauze, dar mai ales pentru că tutunul costă o avere, fac economie. Acum am nevoie de o ţigară.

— Pot să-ţi fur una? mă întreabă Leila venind lângă mine.

E prima oară când îmi vorbeşte. Între orarul ei part-time şi zilele pe care le petrec la centrul de formare, nu s-a prea ivit ocazia.

Îi rulez o ţigară:

— Apreciaz-o, costă mai mult decât un şirag de diamante.

Ce bou! O să creadă că-s un zgârciob.

Zâmbeşte:

— Atunci poate c-o s-o port la gât.

O privesc cu colţul ochiului în timp ce şi-o aprinde. Nu fusesem niciodată atent la pata maronie de pe albul ochiului ei. Are gene lungi şi negre. Doi dinţi care se încalecă. Unghiile roase. Are părul mereu prins, din motive de igienă. Îmi întorc privirea când se uită la mine. Apuc doar s-o văd cum roşeşte. Rămân până la ultimul fum, nu scoatem niciun cuvânt. E foarte ciudat pentru că, în cele câteva minute, mi se pare c-am fost aproape de ea.

27
Iris

Ziua mi s-a părut interminabilă. Nu mai numărasem niciodată atâta minutele de la orele de fizică din gimnaziu. Pe prof îl chema domnul Ramort[21] şi i se potrivea de minune.

Micul meu locatar mă stoarce de energie şi-mi înteţeşte emoţiile. Îmi doresc un singur lucru: să mă întorc acasă şi să fac duş, după un popas la Monoprix ca să cumpăr cremă de castane. Mi-e o poftă nebună de câteva zile.

Şovăi între diferite sortimente (cu vanilie, cu bucăţi, la borcan sau la tub) când aud o voce familiară. Inima îşi dă seama înaintea mea şi îmi saltă-n piept. E acolo, chiar lângă mine, nici nu trebuie s-o privesc ca să ştiu că e ea. Mel. Prietena mea cea mai veche.

Aveam şase ani când părinţii mei s-au mutat într-un mic complex rezidenţial cu cinci case. A noastră se învecina prin garaj. În timp ce urcau mobilierul, am mers să cercetez grădina. Pe-atunci mi se părea uriaşă. Încă nu era gard, aşa că m-am trezit cu o fetiţă pe terenul nostru. M-am apropiat de ea, cu braţele încrucişate şi încruntată, ca să ştie cu cine are de-a face. Mi-a zâmbit cu toată gura şi mi-a spus că o cheamă Mélanie. Lumile noastre s-au contopit, mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa între casa ei şi a mea, iar, mai târziu, la Marie şi Gaëlle, ale căror case au mărit complexul. N-am mai văzut-o de mai bine de un an.

După plecarea mea în La Rochelle, Mel, Marie, Gaëlle şi cu mine reuşiserăm să păstrăm legătura. Aveam un g; rup WhatsApp unde

---

[21] *Ramort (Rat mort),* şobolan mort în traducere literală.

ne scriam în fiecare zi. Mă întorceam rar la Bordeaux, în ciuda promisiunilor pe care le făcusem la plecare, fiindcă lui Jérémy îi plăcea să organizeze weekenduri pentru îndrăgostiţi. Prietenele mele înţelegeau. La început. O primă remarcă acidă a venit după un sejur anulat la Bordeaux. Se întâmpla a doua oară, prima oară lui Jérémy îi înţepenise spatele, a doua oară trebuise să onoreze o întâlnire de serviciu de ultim moment. Marie a subînţeles că Jérémy o făcea dinadins. Am crezut că glumeşte, dar vorbea serios şi celelalte două n-o contraziceau. Mi-a picat prost, m-a durut că prietenele mele puteau crede ceva rău despre cel pe care-l iubeam. Altă dată, au venit ele. Au închiriat o casă la doi kilometri de noi, cu parteneri şi copii cu tot. Jérémy a mâncat o stridie stricată în prima seară şi şi-a petrecut weekendul între pat şi toaletă.

— Vrei să rămân cu tine? i-am propus.

— Nu vreau să stai fără prietenele tale, a răspuns.

Eram uşurată. Îmi lipseau, mă bucuram că pot să stau cu ele. Am plecat pentru două ore. Când m-am întors, era în agonie. Cu ligheanul – gol – pe burtă, cu părul lipit de frunte, gemea la fiecare răsuflare. Am încercat să fac o glumă ca să-l înveselesc:

— Depărtaţi picioarele, domnule, să văd ce dilataţie aveţi.

N-a râs, dar m-a rugat să merg să-i caut un medicament la baie. A adăugat că ar fi preferat să se ducă el, dar că nu era în stare şi că, prin urmare, a suferit ca un martir aşteptând să mă întorc. Am anunţat că nu mai merg la întâlnirea plănuită în seara respectivă. Când Marie a propus să ne vedem la noi acasă, el mi-a răspuns că prietenele mele sunt egoiste şi nu merită o persoană atât de generoasă ca mine.

După câteva zile, Gaëlle a scris un mesaj lung pe WhatsApp. Îmi împărtăşea îndoielile ei cu privire la comportamentul lui Jérémy, care i se părea dominator. Celelalte două i-au dat dreptate. Toate

credeau că încerca să mă îndepărteze de apropiaţi. În zadar li-l descriam pe acel Jérémy pe care nu-l cunoşteau, bărbatul atent, sensibil şi generos cu care trăiam, ele nu se lăsau cu una, cu două. „Te iubim şi ştim că eşti mai sensibilă de când a murit tatăl tău, n-ar trebui să profite de asta."

Mesajele pe WhatsApp s-au rărit. M-am temut c-o să le pierd. Am organizat un weekend acasă la mama şi Jérémy a acceptat cu entuziasm. Eram nerăbdătoare ca ele să-şi dea seama de asta. Cina de sâmbătă seara a avut loc la Mel. În mijlocul unor cutii de carton înainte de marea plecare la Paris, unde obţinuse un post de avocat. Găsise nişte poze vechi, la care ne-am uitat strâmbându-ne de râs. Ieşeau la iveală amintirile, orele de sport, lookurile gotice din liceu, petrecerea costumată din clasa a doişpea, festivitatea mea de absolvire, campingul la Noirmoutier, schiatul, o seară în pijamale acasă la Marie...

Jérémy se uita în altă parte. Am încercat să-i atrag atenţia, dar părea că nu mă aude. Mel i-a dat albumul şi el l-a aruncat pe mijlocul mesei. Toată lumea a tăcut. Mă uitam la el fără să înţeleg ce l-ar fi putut supăra. Nu-l văzusem niciodată în halul ăsta, cu fălcile încleştate şi cu privirea turbată.

— Sunt doar nişte poze vechi, a spus Mel. Nu sunt foşti iubiţi în ele, dacă de-asta te temi.

— Viaţa ei de dinainte nu mă interesează, a răspuns rece Jérémy.

Marie mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o pe sub masă.

— De ce faci asta? am şoptit. Ne distrăm, nu facem nimic rău!

Şi-a dat scaunul înapoi şi s-a ridicat brusc:

— Haide, vino, plecăm!

Marie mi-a strâns şi mai tare mâna. Mel mi-a zâmbit:

— Poţi să rămâi, Iris.

— Suntem aici, a adăugat Gaëlle.

Jérémy s-a îndreptat spre ieşire:

— Faci ce vrei, Iris. Eu mă-ntorc acasă. Nu suport lipsa de respect.

Am încercat încă o dată să-l opresc, dar ştiam deja rezultatul. Şi atunci, le-am cerut prietenelor mele iertare în şoaptă, m-am ridicat şi l-am urmat pe Jérémy.

Săptămâni la rând, am încercat să le explic reacţia lui Jérémy – şi pe a mea. Marie a răspuns scurt. Gaëlle a trimis un emoticon. Mel a tăcut mâlc.

Îmi întorc capul, Mel e acolo, cu un pachet de pâine prăjită în mână, lângă soţul ei Loïc. El mă vede primul. Înmărmuresc, dar el pare bucuros. Îmi zâmbeşte şi-i dă un ghiont lui Mel, care-i urmăreşte privirea şi se uită la mine. Îi citesc în ochi surprinderea, bucuria, un pic, stânjeneala, mult. Uşurată, înaintez spre ea şi dau s-o îmbrăţişez, aşa cum obişnuiam să ne salutăm. Dar nu mai suntem pe vremea când aveam obiceiuri. Înainte s-apuc să ajung la ea, Mel ia un borcan cu dulceaţă, face stânga-mprejur şi se îndepărtează fără să scoată un cuvânt.

28

Jeanne

Jeanne mai primi o scrisoare. Când o luă în mână, plicul i se păru mai gros decât de obicei. Deschizându-l, înţelese de ce: scrisoarea era însoţită de o fotografie decupată dintr-un ziar. Când o recunoscu, mâinile începură să-i tremure numaidecât.

Iarna 1997

La Paris ninge. Se întâmplă rar, dar împarte oraşul în două tabere: cei care se bucură şi cei care sunt nemulţumiţi. Jeanne şi Pierre fac parte din prima categorie. Decorul imaculat le dă impresia că sunt în călătorie la ei acasă. Încălţaţi cu cizme cumpărate special pentru ocazie, se duc la Montmartre unde, pare-se, nişte persoane au improvizat o staţiune de schi. Spectacolul e nemaipomenit: copiii alunecă pe saci de gunoi, pe când cei mai curajoşi şi-au adus schiurile. Pierre îi propune lui Jeanne să încerce să se dea cu sania, ea se împotriveşte cu îndârjire. „Niciodată. Avem cincizeci de ani, nu douăzeci, ţin să-ţi amintesc!" După câteva minute, aceeaşi Jeanne, stând între picioarele soţului ei pe un sac de gunoi alunecând cu repeziciune, chiuie de bucurie.

Când Iris se întoarse acasă, o găsi pe Jeanne dormind pe canapea. Sforăia încet, cu Boudine tolănită lângă ea. Căţeluşa sări s-o întâmpine, trezind-o pe stăpână care împături scrisoarea rămasă în mână şi-o prinse în cordonul rochiei.

— Sunteţi bine? spuse Iris îngrijorată.

— Am fost doar puţin obosită, acum sunt mai bine, o asigură Jeanne ridicându-se. Vreţi ceva de băut? Trebuie să mai am nişte Suze, Martini sau vin de Porto. Când aveam ocazia, mie şi lui Pierre ne plăcea să bem un păhărel.

— O să beau suc de portocale, mulţumesc.

Se duse să-şi agaţe paltonul la intrare, după care adăugă încetişor:

— Nu vreau să par indiscretă, dar nici nu vreau să credeţi că nu-mi pasă de dumneavoastră. Pierre a fost soţul dumneavoastră?

— Da, oftă Jeanne.

— Nu mai e de mult timp?

— De patru luni.

— O! E recent... Îmi pare rău!

— E o veşnicie.

Jeanne puse două pahare pe masă.

— Nu reuşesc să accept că nu mai e pe lumea asta. Expresia asta e plină de înţeles atunci când ai de-a face cu ea. „Nu mai e pe lumea asta". Chiar de l-aş căuta peste tot, aş răscoli cerul şi pământul, aş străbate planeta, tot nu l-aş găsi. Nu mai e în aceeaşi lume cu mine.

Îi tremură vocea. Se aşează lângă Iris şi bău o gură de Suze.

— Dumneavoastră aţi întâlnit deja dragostea? o întrebă.

Tânăra îşi plecă privirea.

— Nu ştiu. Aşa credeam, dar nu mai sunt sigură.

Un clinchet de chei întrerupse conversaţia. Uşa se deschise şi Théo intră în apartament. Păru mirat găsindu-le pe cele două colocatare stând la masă la un pahar şi le salută de departe.

— Vreţi să beţi ceva? îi propuse Jeanne. Un suc de portocale, de rodie? Poate am şi sirop de mentă...

— Să ştiţi că am optişpe ani! se amuză tânărul. Pot să vă arăt cartea de identitate.

Jeanne zâmbi:

— Sunteţi copil, dar, fiindcă aşa ziceţi, am vin de Porto, Suze şi Martini.

— OK, am aterizat în secolul trecut... Bere n-aveţi?

Dat fiind că nu-l tentau băuturile propuse, Jeanne îi servi un pahar de alcool de pere şi puse nişte biscuiţi săraţi pe o farfurie şi măsline într-un bol. Théo îşi bău paharul strâmbându-se. Iris făcu dovleac gratinat pe care-l mâncară împreună. Tânărul vorbi de pasiunea lui pentru patiserie, tânăra povesti întâmplări despre persoanele de care se ocupa. Televizorul rămase stins. Jeanne o

scoase pe Boudine puţin mai târziu decât de obicei, uşor ameţită de cele două pahare de Suze şi de viaţa care luase loc la masa ei. Înainte să închidă uşa, se întoarse spre Iris şi Théo, care debarasau masa:

— Ce-aţi zice să ne tutuim?

29

Théo

O dată pe lună, intru pe poarta cea mare. Nu-mi place nici de-o parte, nici de cealaltă. Nu-mi place să vin şi cu atât mai puţin să plec.

A trebuit să iau trenul, era mai simplu când locuiam în apropiere. Am adormit, am fost cât pe ce să ratez staţia. Sunt frânt, mă culc super târziu din cauza concursului. Mă antrenez în fiecare seară acasă. Cele două n-au nimic de comentat, ba chiar Iris a mâncat de două ori din prăjitura *opera*[22].

Tipa de la recepţie nici nu mă bagă-n seamă, oricine poate să intre aici. Oricum, cine-ar veni dacă n-ar fi obligat s-o facă?

Respir adânc înainte să deschid uşa. Aşa fac mereu, de parcă s-ar schimba ceva. Câştig câteva secunde, ce-i drept.

Mama e în salon. Au pus-o în fotoliu. Îi ridic capul care atârnă într-o parte. E o idioţenie, da' de fiecare dată când deschid nenorocita asta de uşă, sper c-o să-mi zâmbească. Şi totuşi, doctorii

---

[22] *Opera*, produs de patiserie franţuzească constând din straturi de pandişpan cu migdale însiropat cu cafea, cremă de unt cu cafea, cremă de ciocolată şi glazură de ciocolată.

au fost clari: zero şanse să-şi revină. E trupul mamei mele, dar ea nu mai e cu-adevărat înăuntru. Nici nu-s sigur că-mi simte prezenţa.

Ei îmi spun c-a avut noroc, ar fi putut să moară. N-aş zice că-i un noroc să devii legumă la patruzeci şi trei de ani. Singurul noroc din toată povestea e că n-a omorât pe nimeni din maşina din faţă. Au trecut cinci ani şi încă nu mă-mpac cu gândul.

Mă aşez pe pat şi-mi scot telefonul, dar navighez prin gândurile mele. Nu pot să nu-mi imaginez cum ar fi fost viaţa noastră dacă mama n-ar fi fost alcoolică. Am avut câteva mostre, atunci când s-a lăsat. M-am şi întors să locuiesc cu ea de două ori, era sigură pe ea, gata cu tâmpeniile. Şi-o credeam până-n pânzele albe. Nu mai era aceeaşi. Ne distram, cânta şi dansa tot timpul, îi plăcea la nebunie să gătească, mai ales să facă prăjituri, mă ducea să construim căsuţe în pădure sau la plajă, deşi erau la trei ore distanţă. O durea-n cot că lipsesc de la şcoală, spunea că viaţa nu se-nvaţă stând jos. Deseori dormea cu mine, uneori pentru că-i ceream eu, alteori pentru c-avea ea chef. Îmi scria bileţele pe care le lipea peste tot prin apartament, ca să-mi spună că mă iubeşte, că-s cel mai grozav dintre băieţei, că-s soarele ei. Le-am păstrat, sunt în maşina ridicată. Şi-apoi, dintr-odată, din senin, fără niciun motiv aparent, se apuca din nou de băut. Şi nu aşa, un pic. Bea de cu dragă dimineaţă, până ce nu mai umbla drept, nu mai putea articula. Bea direct din sticlă. La început, bea pe-ascuns, pe urmă în salon, în camera mea, pe stradă. Rămânea fără slujbă. Nu mai făcea de mâncare, nu mai cânta, nu mai dansa. Mergea la benzinărie în toiul nopţii ca să cumpere de băut. Voia să mă lase acasă, dar o imploram să mă ia cu ea. Îmi era prea frică să nu se omoare pe drum. Îndreptam volanul când o luam câş. Uita să mă ducă la şcoală. Uita să mă ia cu ea când pleca în weekend cu prietenii. Ne

mutam, dar se găseau oricum vecini care o denunţau în cele din urmă. Când apăreau cei de la Protecţia Copilului, eu negam.

Dac-aş fi fost acolo, aş fi îndreptat volanul. Ceea ce mă doare cel mai tare e că n-o să mai existe o ultimă şansă.

Rămân toată după-amiaza, reclădind în minte lumea noastră. E acelaşi ritual de fiecare dată când plec. O pup pe obraz, îi spun că nu i-am purtat niciodată pică, că boala asta nenorocită nu e vina ei, citesc textul prins pe perete, pe care i l-au găsit în portofel după accident şi-i promit c-o să mă-ntorc curând.

Ies pe poarta cea mare. Nu-mi place, nici de-o parte, nici de cealaltă. Nu-mi place să vin şi cu atât mai puţin să plec.

30

Iris

Când intru la doamna Beaulieu, mă mir că nu simt întâmpinată cu adorabila mea poreclă. Salonul e gol, vocea fiicei sale mă roagă să vin în cameră. O găsesc umplând o geantă cu nişte haine şi obiecte de toaletă.

— Mama tocmai a plecat cu ambulanţa. Îmi pare rău, Iris, în toată zăpăceala asta nu m-am gândit să sun la agenţie ca să te anunţe. Ai venit degeaba. Mă duc la ea.

— Ce s-a întâmplat?

E agitată, îi tremură mâinile şi are obrajii plânşi.

— Luam micul-dejun, am văzut că i se strâmbă gura şi că ce spune n-are nicio noimă, cuvintele ieşeau aiurea. Am sunat la ambulanţă, au ajuns repede. Cred că e un AVC, o să-i facă toate investigaţiile.

Cuvintele par zadarnice în aceste împrejurări, dar ştiu, fiindcă am trăit aşa ceva, că fiecare e un pansament minuscul pe rană. Am primit nenumărate mesaje de susţinere după moartea tatei. Câteva rânduri, uneori câteva pagini, un e-mail, SMS-uri, de la oameni mai mult sau mai puţin apropiaţi. Le-am citit, recitit, iar şi iar, adăpându-mă cu iubirea pe care-o aduceau. De-atunci, sunt convinsă că, în clipele când suferă, inima primeşte iubirea ca un animal, aproape brutal. O atrage, pune stăpânire pe ea şi se hrăneşte din ea. O transcende. Orice altceva e fără importanţă. E tot ce contează. Cuvintele, zâmbetele, mângâierile, ceilalţi.

Şi-atunci, îi spun că sunt alături de ea şi că sper c-o să fie bine. Că mama ei este o femeie uimitoare care m-a făcut adeseori să râd şi m-a emoţionat uneori. Că îmi face mare plăcere s-o cunosc. Că sper s-o revăd curând şi s-o aud spunându-mi „târfuliţă”. Şi ea râde şi plânge în acelaşi timp.

După ce pleacă, rămân să fac puţină ordine şi să debarasez masa de la micul-dejun întrerupt. Îmi aduc aminte de ce mi-a spus formatoarea de la agenţia de îngrijire a persoanelor în privinţa profesiei de asistent social. Pătrundem în intimitatea oamenilor, uneori devenim singura lor legătură umană, iar câteodată ne ataşăm în mod inevitabil.

Las un bileţel pe masă ca să-i urez bun-venit doamnei Beaulieu şi ies din apartament gândindu-mă la toţi pacienţii pe care i-am lăsat în urmă în La Rochelle.

N-am ales întâmplător meseria de kinetoterapeut. Voiam să-i repar pe oameni. Poate că vocaţia asta s-a născut la vârsta la care demontam braţele păpuşilor mele Barbie sau când bunica mă ruga să-i masez spatele, în orice caz nu-mi amintesc să fi vrut să fac altceva. Am avut noroc să găsesc de lucru încă de la sfârşitul studiilor. Împlinirea unui vis presupune în mod inevitabil riscul

unei decepţii. Şi totuşi, din primul minut al primei zilei, am ştiut că fac exact lucrul pentru care eram făcută. M-am specializat rapid în tulburările motorii la copil. Mulţumirea sufletească îmi venea de la reeducările acelea musculare, neurologice şi respiratorii. N-am mai profesat de aproape cinci luni. Mergând la doamna Beaulieu, la domnul Hamadi, la Nadia şi la ceilalţi, am sentimentul că repar în continuare oameni, şi totuşi meseria mea îmi lipseşte. Îmi lipsesc pacienţii mei. De câteva zile, mă uit peste ofertele de muncă, câteva ar putea să mi se potrivească, dar mă feresc să le dau curs. Peste ceva mai mult de două luni, voi fi în concediu de maternitate, şi poate c-o să încerc după. Poate că după nu o să mă mai tem c-o să sune la toate cabinetele ca să mă găsească.

31

Jeanne

Jeanne era contrariată: Simone Mignot era deja pe bancă. O salută din vârful buzelor, având grijă să nu-i facă onoarea unei priviri. Întârziase din cauză că autobuzul făcuse o pană, n-avea de gând să piardă nicio secundă în plus din timpul pe care-l avea la dispoziţie cu Pierre. Dar vai, soţia vecinului nu părea să fie de aceeaşi părere.

— Aţi văzut ce vreme minunată?

Jeanne, care ţinea să nu se dezică de buna ei creştere, dădu un răspuns cât se poate de neutru, rugându-se la ceruri să fie suficient ca să potolească pofta de flecăreală a agresoarei sale.

— Bună, dragostea mea, şopti ea în aşa fel încât să nu fie auzită. Îmi pare rău că am întârziat, am crezut că n-o să ajung în veci. Mai

aveam puţin şi veneam desculţă, dar mi-am luat pantofii cu toculeţ astăzi şi ştii că mi-e greu să umblu mult cu ei.

— De-asta eu port numai pantofi plaţi, interveni Simone. Dar se pare că nu-i recomandat pentru spate, aşa că nu ştiu ce-i mai bine.

Jeanne se făcu că n-o aude, scoase lista de conversaţii din buzunar, aruncă o privire şi continuă:

— În dimineaţa asta am băut cafeaua cu Victor. N-am mai făcut-o de mult. A aranjat frumos terasa, sunt sigură că i-ar fi plăcut mamei lui. Deşi, dacă mă gândesc bine, poate c-ar fi prea sobră pentru ea. Îi plăceau culorile şi brizbrizurile.

— Mie uneia îmi place albul. Mi se pare că nu-i nimic mai elegant ca pereţii albi, de care să fie agăţate câteva rame. Ideal, alb-negru. Nurorii mele îi place tot ce străluceşte, mai că orbesc de fiecare dată când mă duc la ei în vizită. Merg pentru nepoţi, dac-ar trebui s-aştept să vină ei la mine, aş deveni mumie. Aveţi nepoţi?

Agasarea depăşi politeţea. Jeanne se întoarse spre Simone:

— Doamnă, nu vedeţi că vorbesc cu soţul meu? Aţi putea fi amabilă să nu vă băgaţi în conversaţia noastră?

— O, îmi pare rău! bolborosi femeia cu pălărie. N-am ocazia să vorbesc prea des, aşa că, atunci când se iveşte, uit de buna-creştere.

Jeanne se întoarse la discuţia cu soţul ei, dar treaba era deja compromisă. Părinţii ei o crescuseră ca să-i respecte pe ceilalţi, chiar şi plătind preţul respectului de sine. Ca să nu mai punem la socoteală empatia ei excesivă, care uneori însemna să facă abstracţie de propriile emoţii. De puţine ori îşi exprimase dorinţele şi, de fiecare dată, o cuprinsese un puternic sentiment de vinovăţie. I se făcu milă de Simone, văzând-o singură pe banca ei, repezită de o necunoscută. Îi explică lui Pierre situaţia cât de încet cu putinţă şi se duse să se aşeze lângă ea, urmată de Boudine.

Simone nu făcu mofturi şi acceptă cu dragă inimă urechea care i se oferea.

Soţul ei, Roland, era mort de cincisprezece ani. Îi lipsea ca-n prima zi, aşa cum îţi lipseşte un membru. Trăia cu sentimentul stăruitor că pierduse ceva şi venea să-l caute aici.

— De cincisprezece ani, n-am ratat nici măcar o zi! insistă ea. Chiar şi-atunci când mi-au făcut fibroscopia, voiau să mă ţină peste zi, dar am semnat fişa de externare ca să plec. Nu-mi pare rău, aşa sunt fericită. Aşa mai e puţin cu mine, înţelegeţi?

Jeanne înţelegea, chiar prea bine. Vizitele la Pierre erau singura ei raţiune de a mai trăi.

Simone era mai simpatică decât s-ar putea crede la prima vedere. Jeanne se bucură de discuţia cu ea, dar se întoarse repejor la soţul ei.

Simone plecase când Jeanne ieşi din cimitir. Ajunse la staţia de autobuz în momentul în care se închideau uşile. Şoferul o observă în ultima clipă şi-i dădu voie să urce. Cu Boudine tolănită la picioarele ei, se uită la clădiri, la pietoni, la maşini, la faţadele buticurilor. Unele instalaseră deja decoraţiunile de Crăciun. Totul trecea aşa de repede.

Când se întoarse acasă, îi găsi pe Théo şi Iris în bucătărie. Tânărul adusese material ca să se antreneze.

— O să vă fac o prăjitură *saint-honoré!* anunţă el mândru.

Jeanne zâmbi, pretextă o nevoie urgentă şi se închise la baie. Se aşează în faţa oglinzii şi se privi îndelung. Nu apărea nimic, nu se vedea nimic. Şi totuşi, Simone exprimase în cuvinte ceea ce simţea şi ea. De patru luni încoace, îi lipsea un membru.

32

Théo

Nu sunt sigur că-s făcut pentru karate şi cu atât mai puţin că el, karatele, e făcut pentru mine. De fiecare dată când trecem la modul luptă, fac în aşa fel încât să nimeresc cu Sam, puştiul de zece ani. Dar pesemne că proful a mirosit şmecheria, aşa că m-a pus faţă în faţă cu Laurent, un tip cu două capete mai înalt decât mine şi cu umeri pe care pot să fac şpagatul. Îi mai lipsesc doar nişte bare de protecţie ca să treacă drept o maşină 4×4. Nu-i om, e o schelă. Un dulap cu picioare şi braţe. Da' un dulap mare, da, gen dressingul lui Beyoncé. Când se proţăpeşte în faţa mea, ezit să-l întreb dacă ar trebui să-i strâng mâna sau să-l trag de mâner, dar mă prind rapid că nu-i aici ca să glumească.

La sfârşitul orei, înţeleg de ce ne pun să purtăm apărători. Dacă n-aş fi avut cochilia, aş fi avut două jumări în chiloţi. În timp ce-mi iau bascheţii încercând să nu gem, îl surprind pe Sam zâmbind.

— Tu râzi de mine, aşa-i?

Râde:

— Un pic, sincer să fiu.

E întuneric şi frig când ajungem afară. Toată lumea se împrăştie, portierele se trântesc şi motoarele pornesc. Sam îmi spune la revedere şi se duce să-şi ia bicicleta legată lângă sală. O iau spre metrou ca să mă întorc acasă, dar îl văd chinuindu-se.

— La naiba, adunătură de lichele, mi-au dezumflat roţile!

Mă abţin să-i spun că vorbeşte urât, la vârsta lui nu eram un exemplu de politeţe. La centru, trebuie s-arăţi că eşti mare şi tare, mai ales atunci când eşti mic şi slab. Trebuie să faci tărăboi şi să-ţi marchezi teritoriul. Nu trebuie să arăţi nicio slăbiciune, altfel se

găsesc unii care să te înfulece. Înjurăturile şi scatoalcele sunt ca nişte epoleţi. Îţi conferă statura pe care n-o ai. La zece ani, împărţeam înjurături şi pumni aşteptând să fiu îndeajuns de mare ca să n-am nevoie de ele.

— Nu pot veni părinţii tăi după tine?

— Nu, dar nu locuiesc departe, o să împing bicla până acasă, nu-i capăt de lume.

— Te însoţesc.

— N-are rost.

— Eşti un puşti, e noapte, nu te las să te întorci singur pe jos.

Vorbeşte tot drumul. De sora lui mai mică de trei ani, care-i nostimă da' nu când îi şterpeleşte jucăriile. De Minecraft, jocul lui preferat, dar taică-său nu vrea să joace în timpul săptămânii. De Charlot, pisica lui, care doarme cu el de când era micuţ. De Marius, prietenul lui, care a adus ţigări la şcoală. De cât de nerăbdător e să intre într-a cincea. De karate, care-i place la nebunie, deşi îi plăcea şi să danseze hip-hop. De bicicleta pe care i-au furat-o de două ori. De-abia îşi trage răsuflarea, vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte, cu vocea care oscilează între sunetele ascuţite şi cele răguşite, şovăie între copilărie şi adolescenţă. Mă distrează, cu felul lui de a vorbi. Bagă o grămadă de expresii de bătrâni în fraze copilăreşti, presărate cu înjurături.

„Pe Marius îl cunosc de la grădiniţă, e prietenul meu cel mai bun. Uneori, mă scoate din pepeni, dar îl iert tot timpul, ştiu s-o iau mai domol."

Sau:

„Totuşi, mi se-apleacă să se lege lumea de bicla mea, e cam greu de admis!"

Nu pot să nu râd, ceea ce-l întărâtă.

Ne ia mai mult de zece minute s-ajungem, micuţul vorbea cu siguranţă de cât făcea cu bicicleta. Scoate un mănunchi de chei din geantă şi-mi mulţumeşte că l-am condus. Aştept să închidă uşa în urma lui ca să fac cale-ntoarsă şi să iau metroul. Tastez un mesaj pe telefon pe care li-l trimit lui Jeanne şi lui Iris: „O s-ajung puţin mai târziu, nu vă faceţi griji."

33

Iris

Doamna Beaulieu a murit. AVC-ul a putut fi stabilizat, dar, peste trei zile, al doilea n-a iertat-o. Directoarea agenţiei mi-a dat vestea şi m-a liniştit: urma să mă trimită la altcineva în locul ei, o doamnă în vârstă care suferea de Parkinson. Stânjenită, am evitat subiectul. În mod vădit, doamna Beaulieu reprezenta o parte non neglijabilă din salariul meu, dar după vestea că a murit, nu asta era prima mea grijă. Puţin mai târziu, fiica ei îmi trimitea un mesaj pentru a-mi mulţumi c-am fost alături de mama ei. Am răspuns în câteva rânduri de o banalitate covârşitoare, fără să-ndrăznesc să-i spun cât eram de tristă, cât de mult ştiam că suferă.

Nadia e în pat când ajung la ea acasă. Fiul ei stă lângă ea, citind *În căutarea timpului pierdut.*

— Nu s-a dus la şcoală, mi-l arată ea. A văzut că sunt slăbită şi n-a vrut să mă lase singură.

— Citeşte Proust la zece ani, cred că poate să lipsească de la şcoală o zi sau două. A venit doctorul?

— Da, în dimineaţa asta. E un nou puseu al sclerozei în plăci. Nu mă mai duc picioarele, sunt silită să folosesc scaunul cu rotile.

Mi-e lehamite, mi-am cumpărat de curând o rochiţă şi n-o s-apuc s-o port niciodată.

— Pot să vă ajut!

Râde:

— E prea scurtă, când o să stau jos, o să mi se vadă toate părţile intime. Şi n-o să fiu în stare s-o dau jos singură. Sunt silită să port tunici comode şi uşor de îmbrăcat, dar care mă fac să semăn cu o babă.

— Scuză-mă, mamă, dar nu mai eşti tocmai tinerică, intervine Léo.

— Mulţumesc, dragul meu! N-am decât treizeci şi şase de ani, ştii?

— Asta zic, răspunde micuţul încercând să nu zâmbească.

Nadia mă uimeşte prin acceptarea bolii şi prin tărie. Nu sare peste oprelişti, le nimiceşte. Îmi aminteşte de copiii de care mă ocupam la cabinetul din La Rochelle, de bucuria lor de a trăi în ciuda tuturor încercărilor, chiar şi-n ciuda bolii. Nu de puţine ori mă întorceam acasă epuizată psihic din cauza nedreptăţilor Mamei Natură. Jérémy mă asculta, mă îmbărbăta şi-mi repeta cât de admirabilă era meseria mea. Îşi făcea griji, ba chiar se întreba dacă eram îndeajuns de puternică, credea că riscam să mă resimt. Îmi amintesc în special de o seară, când îi mărturisisem că eram tristă după pronosticul sumbru pe care-l primise micuţul Lucas de şase ani. Jérémy mă strânsese tare în braţe şi mă mângâiase pe cap:

— Draga mea, ai multe calităţi, dar eşti prea sensibilă ca să faci meseria asta. Crezi că micuţul Lucas nu ţi-a simţit durerea? Crezi că-l ajuţi? Îmi pare rău dacă sunt puţin brutal, dar trebuie să-ţi spună cineva. Nu eşti făcută pentru asta şi faci mai mult rău decât bine.

Făcuse să slăbească o parte din mine pe care-o credeam de neclintit. Nu-mi pusesem niciodată sub semnul întrebării vocaţia, profesionalismul şi utilitatea. Îndoiala mă rodea în nenumărate domenii, dar nicicând în privinţa asta. Şi totuşi, cuvintele lui Jérémy îmi zdruncinaseră certitudinile. Ce-i mai rău e c-am preferat să cred că are dreptate decât să mă gândesc că poate voia să mă rănească.

— Doctorul crede că, de data asta, n-o să-mi revin, îmi spune Nadia în timp ce-o ajut să se ridice din pat. Sunt sortită unei vieţi cu patru roţi!

— De vis! exclamă fiul ei. Urăsc să umblu, ce noroc ai!

Nadia izbucneşte-n râs şi Léo vine să se cuibărească în braţele ei. La fel ca ea, şi el stăpâneşte ironia ca o armă tăioasă. Mă uit la amândoi, cu siguranţă la fel de încercaţi şi unul, şi celălalt de acest nou atac al bolii, îi văd cum fac eforturi enorme ca să nu cadă pradă resemnării, depăşind mână-n mână greutăţile şi având grijă să nu-l tragă pe celălalt în propriile frământări. Admir tabloul mamei cu fiul ei şi-mi spun că totul e posibil. Nadia mi-a mărturisit odată că tatăl lui Léo se evaporase în timpul sarcinii. L-a găsit, a insistat să-şi recunoască fiul, convinsă fiind că frica-l va priva de o mare fericire. S-a lăsat convins, dar a dispărut iar când copilul avea trei luni, ca să nu mai dea niciun semn de viaţă.

O să am un copil singură. Ca multe alte femei înaintea mea. O să fim fericiţi. Promit.

DECEMBRIE

34

Jeanne

Lui Jeanne i-a fost mereu frică de păianjeni, mai ales atunci când semănau leit cu nişte crabi. Şi când zări animalul pe peretele din salon, înlemni şi scoase un ţipăt de care până şi o capră ar fi fost mândră.

Iris ajunse fugind şi fu cât pe ce să se împiedice de Boudine. Se opri drept cu faţa la dihanie.

— Ce-i chestia asta?

— Cred că-i un păianjen, răspunse Jeanne.

— Da-i uriaşă!

— Nu zău?! Nu ştiu cum o să ieşim din buclucul ăsta. Poţi să iei mătura?

— Pot s-o iau, dar nici vorbă s-o folosesc la chestia asta. Nu ţi se pare că face pe şmechera? O să sară pe mine. Nu mă duc.

Théo apăru şi el fugind. Fluieră în semn de admiraţie când descoperi ditamai păianjenul. Uşurată, Jeanne văzu în el salvatorul:

— Théo! Poţi să ne scapi de chestia asta?

— Sigur, răspunse tânărul. Aveţi un aruncător de flăcări?

— Ba bine că nu.

— Atunci n-am ce-i face.

Iris se uita cu îndoială la Théo:

— Ţi-e frică de păianjeni?

— Vorbeşti prostii, nu mi-e frică. Atâta doar că n-am încredere în chestiile care au mai multe labe ca mine.

— Théo, poţi să te duci după aspirator? îl imploră Jeanne.

— E în bucătărie, nu?

— Da, lângă frigider.

— Ca să mă duc după el, trebuie să intru pe uşa aia. În caz că n-aţi observat, păienjenocul e chiar deasupra.

Iris scoase un râset nervos, care se prefăcu în rânjet când păianjenul se îndreptă spre colţul peretelui.

— Dumnezeule mare! ţipă Jeanne, în timp ce Théo făcea dârz trei paşi în spate.

Iris se hotărî să meargă după portar. Până s-ajungă el, gângania apucase să traverseze salonul. Victor îi găsi pe Jeanne şi pe Théo împietriţi în cealaltă parte a încăperii, cu ochii aţintiţi asupra formei negricioase.

— Dacă-mi iau ochii de pe el, gemu Jeanne, o să fugă ş-o să fim nevoiţi să trăim cu gândul că poate dihania e în pat cu noi.

În uralele publicului, portarul închise păianjenul într-o cutie transparentă. Apoi, le spuse că avea să-i dea drumul afară ca să nu-l omoare.

— La nu mai puţin de trei sute de kilometri de aici, Victor! porunci Jeanne.

— Desigur, răspunse el. Mă întreb dacă să-i iau bilet de tren.

Se întoarse după zece minute ca să primească mulţumirile nemăsurate ale celor trei colocatari – şi să ciocnească în cinstea dispariţiei intrusului.

— Se pare că vă merge bine, spuse terminând paharul. Vreau să zic, viaţa în trei pare că e-n ordine?

Iris încuviinţă:

— Ne înţelegem bine şi ne respectăm. E greu să te obişnuieşti cu un loc nou, dar încep să mă simt cu-adevărat acasă.

— Înainte locuiaţi la Paris? întrebă el.

— Nu, în provincie.

Jeanne observă că Iris înţepeneşte şi-i sări în ajutor:

— Lucrurile merg mai bine decât m-aş fi aşteptat. Îmi pare numai rău că Théo nu-i ceva mai ordonat. Dar aşa-s tinerii...

Théo fu cât pe ce să se înece, înainte să înţeleagă că bătrâna doamnă îl tachina. Nu-l obişnuise cu aşa ceva. De la o vreme, umorul lui Jeanne ieşea din nou la iveală.

— Îmi pare rău dac-am fost puţin mai dur cu dumneavoastră în prima zi, îi spuse Victor lui Théo. Ţin mult la Jeanne şi eram îngrijorat ştiind-o la cheremul unor necunoscuţi.

— Nicio problemă, frăţioare.

Victor rămase la cină. Jeanne găti rapid piure de păstârnac şi file de cod, iar Théo, un *crumble* cu mere. După ce Victor plecă şi Iris se duse la culcare, Théo îi propuse lui Jeanne s-o scoată pe Boudine:

„Mi-e poftă de o ţigară, profit de ocazie şi-o plimb."

Jeanne refuză spunând că avea nevoie să-şi dezmorţească picioarele. Coborâră împreună, în liniştea nopţii.

Din pricina frigului, norişori de aburi le ieşeau din gură. Merseră agale spre parcul din capătul străzii. Când Théo îşi aprinse o ţigară, Jeanne i-o luă şi o duse la buze.

— Fumezi? se miră Théo.

— Nu, răspunse Jeanne tuşind, înainte să tragă din nou. Nu mi-am îngăduit niciodată s-o fac, am văzut ce grozăvii face tutunul pe bietul meu bunic. Dar m-a atras mereu. La vârsta mea, nu mai risc nimic dacă încep, nu-i aşa?

Îndepărtă ţigara de la gură ca s-o privească, trase încă o dată din ea şi i-o dădu înapoi lui Théo:

— Păcat că-i aşa de scârboasă.

35

Théo

La patiserie toată lumea e mai motivată decât mine. Philippe îmi dă de lucru de dimineaţa până seara şi Nathalie, mai cu seamă, îmi vorbeşte politicos. Nu pare firesc, parcă şi-ar mişca buzele şi cineva ar dubla. Cel mai tare-mi place când mă încurajează Leila. De fiecare dată când termin o prăjitură, îmi spune că e super şi-mi vine să pregătesc multe alte prăjituri super.

Tare îmi plac zilele în care e aici. Sunt ca celelalte, doar că uneori îmi zâmbeşte şi simt că-mi ard obrajii. Nu trebuie să-mi fac filme, sunt zero şanse să-i pese de mine. Ar fi bine ca într-o zi să nu mă mai las prins de cel mai mic semn de interes. Doar ştiu bine că nu merită. De fiecare dată când mi-am dăruit o parte din inimă, am primit-o înapoi în stare jalnică. Mai bine să n-ai pe nimeni, măcar aşa nu rişti să-l pierzi.

Manon îmi spunea c-o să mă iubească pentru totdeauna şi am crezut-o. Ar fi trebuit să ştiu, având în vedere că mama mi-a făcut aceeaşi figură. Aveam o grămadă de planuri pentru când urma să fim liberi, după optişpe ani. Ba chiar am ales şi numele pisicii. Eram împreună de aproape doi ani, de altfel, la centru, toată lumea vorbea despre noi doi de parcă am fi fost o singură persoană: „ManonŞiThéo”. Când am prins-o mozolindu-se cu Dylan, am crezut c-o să crăp. M-am simţit la fel ca atunci când o prindeam pe mama bând, cu toate că se lăsase. Nici măcar n-a încercat să-şi ceară scuze, eram prea de treabă şi ea se-ndrăgostise, nu se putea

împotrivi, basta, sfârşitul poveştii. Şi pe deasupra de Dylan. Am văzut stele verzi. Nu-s genul să critic fizicul, dar totul are o limită. Tipul n-are dinţi, ci un pian cu coadă. N-a ţinut mult, şi chiar dacă n-o să mărturisesc niciodată asta, cred c-aş fi putut să fiu din nou cu ea dac-ar fi vrut. Da n-a vrut. Două luni mai târziu, am împlinit optişpe ani şi am plecat. Asta-i regula: la optişpe ani te-ai cărat, dar, şi-aşa, n-aş mai fi stat nicio secundă-n plus. Sincer, am amintiri plăcute, ne distram pe cinste şi mi-am făcut prieteni adevăraţi, mai ales pe Ahmed şi Gérard. Dar să nu ne amăgim, nu suntem acolo de plăcere. În general, suntem distruşi nevoie mare când ajungem, aşa că e destul de multă violenţă, iar când eşti praf, n-ai nevoie de violenţă. Ahmed şi Gérard m-au sunat de mai multe ori, dar n-am răspuns niciodată. Când am ajuns la Paris, îmi doream să încep o nouă viaţă, să nu mai aud de cea de dinainte. Dar n-am ce-i face, o parte din mine mai lâncezeşte acolo.

— Ce faci? mă întreabă Leila apropiindu-se de blatul meu de lucru.

— Umplu *maicile*[23], răspund luând o savarină ca să pun crema de vanilie.

Izbucneşte în râs.

— Fraza ta e foarte ciudată!

Îmi trebuie mai multe secunde ca să mă dumiresc şi râd şi eu. Nathalie soseşte ca un rinocer la atac:

— Leila, ce faci?

— Voiam să scot cornurile cu ciocolată de la cuptor.

---

[23] *Religieuse* (în limba franceză), prăjitură în formă de piramidă din aluat de savarină cu cremă de vanilie şi de ciocolată.

— Pierzi mult timp, pune-te pe treabă! Vitrina nu se face de una singură.

Leila îşi dă discret ochii peste cap şi se duce spre cuptor. Eu mă-ntorc la călugăriţele mele. Nathalie nu se poate abţine să nu lanseze o ultimă bombă:

— Nu ştiu ce meşteriţi voi doi, dar suntem într-o brutărie, nu pe-un site de întâlniri.

36

Iris

Ecograful e la parterul spitalului. Mă înregistrez la recepţie şi mă aşez în sala de aşteptare. I-am auzit inima de curând, şi totuşi sunt îngrijorată. Nu creşte numai un copil în mine, ci o promisiune. Deşi nu-mi îngădui să-l îndrăgesc înainte să se nască, deja-l iubesc la nebunie.

Am crescut cu o absentă. Aveam cinci ani când s-a născut fratele meu Clément, opt când pântecul mamei s-a rotunjit din nou. Era o fetiţă, o chema Anaïs, nu suportam s-o văd cum se mişcă sub pielea întinsă a pântecului mamei, mi se făcea scârbă. Când mama s-a dus la maternitate, am pregătit o cutie cu cadouri pentru surioara mea: un ursuleţ care nu-mi mai trebuia, o păpuşă care nu-mi mai trebuia, nişte agrafe care nu-mi mai trebuiau. Eram generoasă cu lucrurile care nu-mi trebuiau. Tata s-a întors primul şi ne-a dat vestea. Îmi amintesc că ne-a mângâiat îndelung, pe mine şi pe fratele meu, şi a plâns în hohote. Am plâns o singură dată, când s-a întors mama acasă. N-o să am surioara cu care mi-am imaginat c-o să mă joc atunci când o să vină acasă, cu păpuşile

Barbie sau Connect 4. N-am uitat-o niciodată, e cu noi la fiecare aniversare, de Crăciun, vorbim adesea despre ea şi mama-şi petrece ziua de 24 aprilie plângând. Nu mi-am dat niciodată seama de drama care a marcat viaţa părinţilor mei. Până azi. De-acum ştiu cât de mult poţi iubi o fiinţă pe care încă n-o cunoşti. Ştiu ce eşti în stare să faci ca să ocroteşti o făptură care depinde de tine. Ştiu că, dac-aş pierde-o, n-aş putea trece peste asta.

O infirmieră mă conduce în cabinet şi-mi spune că radiologa o să vină în curând. Încerc să mă relaxez în acest timp. Pe tavan sunt cincizeci şi şase de pătrate, dintre care două pătate.

Un tânăr intră în încăpere salutându-mă. Dacă n-ar purta halat, l-aş întreba dacă şi-a pierdut părinţii. Parc-ar avea doişpe ani. Nu ştiu dacă să nu-i cer cumva buletinul când îmi pune gelul pe pântec.

— E cea morfologică? mă întreabă.

— Pardon?

— E ecografia de la douăzeci şi două de săptămâni? Cea morfologică?

— Da, da, aşa e.

— Atunci o să ne uităm la toate organele şi-o să vedem dacă bebeluşul se dezvoltă cum trebuie. Să începem!

Medicul cercetează cu sonda fiecare centimetru al pântecului meu. Nu slăbeşte ecranul din priviri, iar eu, faţa lui. Încerc să interpretez cea mai mică încruntare sau grimasă. Nu spune nimic şi nu-ndrăznesc să-l întreb nimic, de teamă să nu trec drept mama anxioasă care, în mod evident, nu sunt.

— A, spune brusc.

— Ce e?

— Nu e bine.

Îmi îngheaţă sângele-n vine. Nu mai respir, poate că, dacă fac pe moarta, soarta o să uite de mine?

— Programul se blochează, spune într-un sfârşit. Abia am primit înapoi aparatul, se presupune că l-au reparat, dar nu s-a schimbat nimic. N-o să pot face imagini 3D, îmi pare rău.

Dac-ar şti, în clipa asta, cât de puţin îmi pasă de imaginile 3D... Sângele începe să-mi curgă iar prin vene şi, ca să mă liniştească, bebeluşul face o tumbă.

— A, perfect! exclamă radiologul. Aşteptam să se-ntoarcă. Vreţi să aflaţi sexul?

Nu ezit nicio clipă.

După jumătate de oră, ies din spital strângând la piept un dosar, care nu conţine imagini 3D, ci doar un cocoşel pe care-mi vine să-l arăt lumii întregi.

37

Jeanne

Când intră pe uşa clarvăzătorului pentru a doua oară, Jeanne îşi risipise orice îndoială. După ce cugetase puţin, ajunsese la concluzia că avea două opţiuni: fie credea într-o altă lume cu Pierre, fie credea într-o veşnicie fără Pierre. Se aşează pe divanul lui Bruno Kafka felicitându-se că alesese prima variantă. Viaţa era mai uşor de îndurat dacă nu exista moarte.

— Mă bucur să vă revăd, o întâmpină clarvăzătorul.

— Vă mulţumesc că m-aţi anunţat că Pierre doreşte să-mi vorbească din nou. E aici?

Bărbatul închise ochii şi păru că se concentrează, apoi zâmbi:

— Pierre e printre noi. Vă găseşte foarte frumoasă.

Jeanne se înroşi. Se pregătise, plină de voioşie, ca la primele lor întâlniri. Însoţită de vocea lui Jacques Brel, îşi înfăşurase o eşarfă în jurul cocului, îşi dăduse cu roz pe pomeţi şi pe buze şi-şi conturase genele. Purta o rochie albastru-închis pe care Pierre i-o dăruise într-un mic butic din Roma, şi lenjeria intimă din mătase neagră care-l scotea din minţi, în speranţa că moartea îi dăduse puterea de-a vedea prin haine.

Şovăise, crezând că e vulgară, dar trupurile lor se iubiseră la fel de mult ca sufletele, şi-ndrăznea să creadă că gestul avea să-i placă.

— E mândru de dumneavoastră, continuă bărbatul. Crede că sunteţi foarte puternică.

Jeanne se gândi că, dacă a fi puternică înseamnă să verşi zece litri de lacrimi în fiecare noapte şi să ţii în tine zece litri de lacrimi în fiecare zi, atunci da, era puternică.

— Pierre vrea să ştiţi că e lângă dumneavoastră. Vă vede.

O luă cu friguri. Câteodată – deseori – se trezea imaginându-şi că Pierre e lângă ea. Dacă se concentra bine de tot, reuşea să-i simtă respiraţia pe piele. Bărbatul adeverea faptul că nu era nebună. Ezitase să vină din nou din pricina preţului şedinţei, dar speranţa că Pierre era încă acolo, undeva, aşteptând-o, merita două sute de euro.

— S-a întâlnit cu fratele lui? întrebă Jeanne. Şi cu părinţii lui dragi?

Clarvăzătorul îşi dădu ochii peste cap şi bombăni ceva. Jeanne speră că nu făcea un atac sau măcar că avea s-apuce să răspundă înainte.

— S-a întâlnit cu toţi apropiaţii dumneavoastră răposaţi. Îl văd înconjurat de persoane în vârstă şi mai puţin în vârstă. Mi se pare că părinţii lui sunt cu el, nu-i aşa?

Jeanne de-abia înghiţi. Dădu din cap în tăcere, tulburată de imaginea care i se înfăţişase. Pe comoda din antreu trona dintotdeauna o poză cu Pierre, copil, lângă părinţii lui. O cutremură gândul de a-i vedea din nou împreună.

Clarvăzătorul îşi reveni în simţiri:

— Am terminat. A fost foarte intens. Cred c-ar trebui să ne revedem, ce ziceţi?

Cu toate că şedinţa era scurtă, Jeanne acceptă fără să şovăie. Ar putea cu siguranţă să scoată o sumă suficientă din puţinele bijuterii pe care le avea. Notă întâlnirea în agendă, îşi luă paltonul şi-i mulţumi călduros bărbatului.

— Pierre vă îmbrăţişează, îi mărturisi acesta ţinându-i uşa. Şi pe copii.

38

Théo

Mai devreme, când m-am întors de la serviciu, băbuţele mă aşteptau. Pe moment, mi-a făcut plăcere, nu-s obişnuit ca cineva să m-aştepte, am avut impresia că am o familie. Dar bucuria mea a păţit-o ca Iris pe scări când m-am prins că m-aşteaptă ca să le ajut cu ceva. Dacă bine am priceput, Iris i-a spus ceva lui Jeanne despre o femeie care n-are ţoale potrivite pentru scaunul cu rotile, şi bam, Jeanne s-a aprins ca bradul de Crăciun şi ne-a rugat să coborâm în beci după nişte chestii.

Iris ţine strâns balustrada de parc-ar putea să mulgă lapte din ea, aparent n-are chef să facă remake-ul filmului *Rasta Rockett*[24].

Nici măcar nu ştiam că există un beci. Când deschidem uşa care duce într-acolo, portarul ţâşneşte dinspre terasă. Aşa face mereu când trecem, nu-i om, ci dop de şampanie.

— Totu' bine?

— Boh, răspund. Am avea nevoie de puţin ajutor, aveţi timp?

— Desigur, ce vreţi să faceţi?

— O s-ascundem membrele lui Jeanne în beci, vă puteţi ocupa de picioare?

Funcţionează tot timpul. Se face alb ca dinţii lui, am fost cât pe-aci să orbesc prima oară când mi i-a arătat. Iris îl lămureşte că-i o glumă, el râde zgomotos spunând că s-a prins.

Cobor primul, nu din politeţe, ci ca să n-o mai lungim. Urăsc subsolurile, mi se pare c-o să rămân blocat şi-o să mor sufocat. E unul dintre cele mai urâte coşmaruri, îl am de când sunt mic. Mai e şi cel în care sunt urmărit, şi fug pe loc, iar când ţip, nu iese niciun sunet. La centru, agăţasem deasupra patului un talisman prinzător de vise pe care mi-l făcuse Manon. N-am visat câteva săptămâni. Nu ştiu ce funcţiona: talismanul sau faptul că cineva mă iubea îndeajuns de mult încât să-mi facă unul. L-am lăsat acolo, mi-am zis că visele urâte n-aveau de ce să mă urmărească în noua mea viaţă. Dar parcă mi-au dat de urmă.

Am pregătit cheia. Ajungem în faţa uşii, o deschid repede. Beciul e mic. Lucrurile pe care Jeanne le-a pus deoparte sunt

---

[24] *Rasta Rockett*, film din 1993 având ca sursă de inspiraţie participarea Jamaicăi la proba de bob din cadrul Jocurilor Olimpice de iarnă din 1988.

acoperite cu nişte cearceafuri. Iris se bagă-n faţa mea şi ridică materialul:

— Jeanne a spus că e pe peretele din dreapta.

Găsim nişte poliţe de lemn.

— Maşina de cusut e aici, spune Iris. Şi cutiile din carton. A mai zis ceva şi de o cutie de croitorie, o vezi?

Nu ştiu ce-i aia, aşa că răspund „nu” şi mă fac că aş căuta, întind braţele ca să mă uit sub alt cearceaf, pe peretele din faţă.

— Théo! Jeanne nu voia să scotocim pe altundeva. A spus de mai multe ori că trebuie să căutăm în dreapta.

Încerc să pun materialul la loc, dar, prea târziu, s-a desprins şi cade pe jos. Iris îl ridică imediat şi-l punem la loc cum putem, dar amândoi apucăm să vedem leagănul în care e culcat un urs mare de pluş de culoare bej.

39

Iris

E prima dată când umblu prin Paris cu un alt motiv decât ca să merg la muncă sau la cumpărături. Mă plimb, fără ţintă, doar de plăcere. Mă îndepărtez de adăpostul meu, ies din zona de confort şi mă ia cu ameţeli. Toţi oamenii ăştia, toate feţele şi trupurile astea în mişcare. Înainte tare-mi plăcea mulţimea, îmi plăcea ca lucrurile să se mişte, să meargă înainte, să fie vii. Părinţii mei locuiau într-o periferie îndepărtată a oraşului Bordeaux, într-o casă dintr-un complex rezidenţial înconjurat de viţă-de-vie. Mama mergea des în oraş pentru problemele legate de serviciu, o imploram să mă ia şi pe mine, mi se părea că descopăr lumea. În adolescenţă, împreună

cu Mel, Marie şi Gaëlle, luam un autobuz şi ne duceam să ascultăm CD-uri la Megastore-ul Virgin din Piaţa Gambetta înainte s-ajungem în Piaţa Victoriei coborând pe strada Sainte-Catherine. Beam o cafea la Auguste şi-apoi ne întorceam în ceea ce numeam sătucul nostru. În timpul studiilor, am locuit cu Mel într-un apartament situat în spatele bulevardului Alsace-Lorraine. Datorită geamului simplu din camera mea, auzeam motoarele şi vocile de parcă patul mi-ar fi fost pe trotuar. Încă din primele nopţi, am renunţat la dopurile de urechi pe care le foloseam de ani buni. Liniştea mă asurzea mai tare decât zgomotul.

Jérémy n-a crescut în La Rochelle. S-a mutat acolo după ce-a părăsit Provenţa lui natală şi a încercat fără succes să se adapteze în departamentele Aveyron, Bas-Rhin şi Loire-Atlantique. Îi admiram libertatea, care contrasta cu neputinţa mea de a mă îndepărta de cei apropiaţi. M-am temut de linişte când m-am mutat la el. Casa lui era departe de locurile animate, împrejmuită cu un gard înalt de lemn. Mama repeta mereu că viaţa de cuplu e un şir de compromisuri, aşa că mi-am spus că acesta o să fie primul.

Mă uit la siluete, le urmăresc mersul, scanez feţele. Mulţimea, prietenoasă ieri, a devenit duşmănoasă. Pericolul se-ascunde poate sub o pălărie sau după o umbrelă, într-o maşină ori pe trotuarul din faţă. Iuţesc pasul, refuz să fac cale-ntoarsă şi să mă dau bătută. Nu vreau să pierd frâiele în faţa fricii. M-am închis de prea mult timp în mine. De prea mult timp păşesc pe lângă viaţă. Intru într-un parc, pe un panou scrie că e scuarul Batignolles. Mă aşez pe prima bancă pe care-o găsesc şi aştept ca inima să-mi bată normal. Aproape c-am reuşit când simt telefonul vibrând în geantă. Pe ecran apare un număr pe care nu-l cunosc. Numai mama, Jeanne şi agenţia pentru care lucrez au numărul meu, pe-ale lor le am

salvate. Îl las să sune până când persoanei care apelează îi intră căsuţa mea impersonală. Mă sună din nou imediat. Inima a-nceput iar să-mi bată nebuneşte. Mă uit la ecran, înmărmurită. Soneria se opreşte şi, după câteva minute, o vibraţie mă anunţă c-am primit un mesaj. De la primul cuvânt, vocea interlocutorului îmi risipeşte neliniştea. Îl sun înapoi îndată.

— Clément, eu sunt.

— Cum eşti? Poţi să-mi spui adevărul.

Preţ de aproape o oră, îi povestesc fratelui meu tot. Tot ce nu i-am spus înainte ca să nu-l îngrijorez. Şi ca să-l protejez pe Jérémy. Nu voiam ca lumea să creadă ceva rău despre el. Fratele meu e una dintre puţinele persoane care n-au exprimat niciodată nici cea mai mică îndoială în privinţa lui. M-am temut de reacţia lui când am plecat în La Rochelle, dar m-a încurajat, poate ca să mă îndepărteze de suferinţa pricinuită de moartea tatei. Am vrut să-l sun de-o mie de ori. Şi m-am răzgândit de-o mie de ori. Eram sora mai mare, care-l apăra în pauze, care-l acoperea când ieşea pe furiş, care tremura când nu se-ntorcea acasă. Ştiam că n-o să sune. Comunică mai ales prin mesaje private pe Instagram. Am instalat aplicaţia şi-am creat un cont doar ca să-l urmăresc. Clément e un călător. Când era copil, adormea admirând globul pământesc care atârna lângă patul lui. La optsprezece ani, chiar după ce şi-a luat bacul la insistenţele părinţilor, a plecat să cutreiere lumea. Cu rucsacul în spinare, cu prietenul cel mai bun şi-atât. După un an, când s-a întors, mama spera că-şi va fi potolit setea de descoperiri, dar era doar începutul. De zece ani încoace, îl văd mai des în poze decât în carne şi oase, dar faptul că e împlinit trece dincolo de ecran. Pe Instagram, peste o sută de mii de abonaţi îi aşteaptă videoclipurile cu aurore boreale, munţi roşiatici, ape străvezii sau furtuni de nisip.

— De unde ai numărul meu?

— De la mama.

— Să nu-i spui nimic, bine?

— Promit. Crede că ai nevoie doar de o gură de aer, că situaţia o să revină la normal. Dar nu mai aştepta prea mult, ar fi cazul să afle că e bunică înainte s-aibă copilul douăzeci de ani!

Îi vorbesc despre pântecul meu, pe care încă reuşesc să-l ascund cu ajutorul unor pulovere de trei ori mai mari. De temerile legate de viitorul bebeluşului meu. Cuvintele-mi ies şuvoi, e prima persoană căreia pot să-i vorbesc, reuşesc cu greu să-l scutesc de starea sănătăţii colului meu uterin.

Mă ascultă cu răbdare, fără să mă întrerupă, doar râde sau se emoţionează. Îmi face plăcere să-l aud, dar îmi aminteşte amarnic că toţi apropiaţii mei sunt departe.

— Mă-ntorc în Franţa peste trei săptămâni, pot să vin la tine?

— Bineînţeles!

— O să fac doar un mic ocol prin La Rochelle, am câţiva dinţi de scos.

Râd, înainte să-i interzic să se amestece.

— Am pierdut destui oameni în povestea asta, Clément. Las-o în seama mea. O să rezolv situaţia.

— O, că tot veni vorba, era să uit! Am primit un mesaj de la Mel pe Insta. Mi-a cerut noul tău număr. De-asta am întrebat-o pe mama dacă l-ai schimbat. I-l pot da?

40

Jeanne

Jeanne aştepta scrisorile pe cât de mult se temea de ele. Îl reînsufleţeau pe Pierre preţ de câteva minute şi, prin urmare, şi pe ea. Neajunsul era durerea absenţei când ajungea la ultimul cuvânt. În zadar le recitea iar şi iar, n-aveau farmec decât o singură dată.

Scrisoarea din acea zi, ca cea de dinainte, redeşteptă o amintire uitată. Misterul care învăluia aceste misive era de nepătruns. Oare cine putea să cunoască acele întâmplări, atât de neînsemnate, încât nu se întipăriseră în mintea lui Jeanne, cu toate că erau atât de specifice poveştii ei cu Pierre? Era limpede acum că era scris negru pe alb: iubirea lor nu cunoscuse nicio mare bucurie, dar fusese o înşiruire de mici clipe de fericire.

Primăvara 2012

E ultima zi de muncă pentru Pierre. În seara asta, după mai bine de patruzeci de ani de predare a limbii engleze unor elevi mai mult sau mai puţin atenţi, se va pensiona. A profesat cu pasiune şi rigoare, fiind convins că e de folos. Jeanne, care e la pensie de câteva luni, ştie cât de deprimant poate să fie sentimentul că *nu mai eşti bun de nimic, combinat cu plictiseala. Se bucură că soţul i* se *va alătura în zilele lungi, fără oră de trezire, fără un ritm impus. I-a pregătit* o *surpriză ca să sărbătorească evenimentul. Mai multe săptămâni la rând,* cu *ajutorul surorii ei, pasionată de tehnologie şi de reţele sociale, i-a contactat pe elevii care, an după an, au marcat viaţa soţului ei. Fiecare dintre ei a acceptat să înregistreze un videoclip pentru fostul profesor. Când îl vede, lui Pierre îi dau lacrimile. Până la sfârşitul vieţii lui, n-a fost lună în*

care să nu se uite la acel videoclip, cântărind doza de dragoste necesară pentru a face un asemenea cadou.

Jeanne ţinu mai multe minute scrisoarea în mâini pentru a nu rupe puntea spre celălalt mal. Când se întoarse cu totul în prezent, o puse în sertarul noptierei lângă celelalte, apoi se aşează la maşina de cusut. Era un model vechi manual, cu care trebuia umblat cu blândeţe ca să nu se rupă firul sau să se blocheze acul, dar Jeanne o ştia pe de rost şi putea să-i vorbească în aşa fel încât să dea ce-i mai bun. Când Iris îi vorbise despre femeia în scaun cu rotile, în ea tresărise ceva. Îi trimisese pe cei doi colocatari după materiale în beci fără să le spună ce intenţii avea. Ca din întâmplare, o întrebase pe Iris despre cum arăta prietena ei. Pe urmă desenase un tipar. Câteva minute fuseseră suficiente pentru ca automatismele să se dezmorţească şi gesturile să revină.

Jeanne fusese croitoreasă la Dior mai bine de patruzeci de ani. Începuse la douăzeci de ani, cu ajutorul unei prietene a mamei sale, care-i descoperise răbdarea şi talentul. Fusese ucenică şi, de-a lungul deceniilor, urcase în ierarhie până când devenise croitoreasă-şefa. Îi plăcuseră în aceeaşi măsură taiorul şi contururile vagi sau croitoria de lux, realizarea tiparelor şi broderia sau asamblarea, îşi formase ochii şi degetele, făcuse, desfăcuse, refăcuse şi redesfăcuse, îşi pusese răbdarea la grea încercare, dar pasiunea rămăsese neatinsă. Fiecare piesă necesita zeci, chiar sute de ore de muncă în echipă. Când vedeau o creaţie finită, toţi colegii se înfiorau. Ieşirea la pensie fusese o bucurie şi un sacrificiu deopotrivă. Putea să petreacă mai mult timp cu Pierre, dar avea să-i lipsească atmosfera atât de deosebită din atelier. Pentru a compensa, îşi făcuse unul la ea acasă, în cealaltă cameră. În toată cariera, Jeanne avusese un singur regret: faptul că nu-l întâlnise pe

Christian Dior, care murise cu mai mulţi ani înainte să vină ea la atelier.

După o oră, Jeanne se opri. Piesa era gata. Făcuse trei, pentru mai multe şanse de a corespunde dorinţelor destinatarei. O aşteptă pe Iris până la sfârşitul zilei, ca un copil pe Moş Crăciun. De mult nu se mai simţise aşa de entuziasmată.

— Iris, am croit ceva pentru prietena ta, o anunţă fără să aştepte să se-nchidă uşa.

O puse pe tânără să se aşeze pe canapea şi-i arătă hainele una câte una:

— Am fost după informaţii la o asociaţie, ca să corespundă cât mai bine nevoilor vestimentare specifice persoanelor în scaun cu rotile. Pantalonul are o talie elastică înaltă în spate, mai adaptată pentru statul jos. N-are buzunare care ar putea crea disconfort. Am folosit bumbac cu elastan. La rochie, am pus nasturi cu capsă, dar aş putea să-i înlocuiesc cu scai dacă e mai practic. Se poate deschide şi în faţă, şi în spate, iar lungimea e suficientă ca să acopere picioarele. Ultima piesă e o capă care se ia pe cap. Şi asta se poate închide în faţă sau în spate, în funcţie de cine o îmbracă: persoana în cauză sau îngrijitorul. Am făcut-o din gabardină, e o stofă cu ţesătura deasă care se comportă bine la ploaie şi la frig. Am adăugat şi o glugă cu un şnur care o strânge. Uite, nu ştiu dacă a fost o idee bună, poate crezi că mă bag în ce nu mă priveşte, dar, când mi-ai vorbit despre problema prietenei tale, m-am gândit că poate aş putea s-o ajut.

Reacţia lui Iris nu întârzie, începu să plângă în hohote bolborosind mulţumiri şi laude. Jeanne, care nu se aşteptă la asta, nu-şi putu stăpâni lacrimile, iar Théo dădu peste acest spectacol plin de bucurie când se întoarse acasă.

41
Théo

Mi-s tare dragi cele două băbuţe, nu-i vorbă. Da' totuşi, dac-ar putea să nu se mai smiorcăie la fiecare pas, ar fi ca-n vacanţă. Sunt porţile deschise ale canalului lacrimal, în ritmu' ăsta umanitatea o să fie înghiţită. În seara asta, când m-am întors de la muncă după o zi naşpa rău, le găsesc plângând în duet. Zici c-ar fi o fântână, mai am puţin şi arunc un bănuţ şi-mi pun o dorinţă. Se opresc când mă văd şi încep să râdă. Am mai văzut eu oameni ciudaţi la viaţa mea, da' ăsta-i alt nivel.

Le salut de departe şi o zbughesc în cameră. La lucru, am primit un telefon de la centrul unde e mama. Asistentul mi-a lăsat un mesaj: mama a făcut o embolie pulmonară în noaptea asta, e internată în spital. Am sunat de îndată ce-am primit mesajul şi, în timp ce apelam, mi-am închipuit tot felul de lucruri. Când asistentul mi-a spus că starea ei e stabilă, am fost uşurat, dar imediat dup-aia am fost dezamăgit. Într-o zi, o să mă sune să-mi spună c-a murit şi-o să mă doară ca naiba, fiindc-o să însemne că-i gata pentru totdeauna, gata cu speranţa, gata cu iertarea, gata cu mama, dar o să fiu fericit pentru ea, fiindc-o să scape. O să scape de corpul ei inert. O să scape de viaţa asta prea grea pentru ea. Mi-a povestit frânturi din copilărie şi oricine în locul ei ar fi făcut la fel ca ea şi, decât să trăiască cu amintirile alea, mai bine s-ar fi anesteziat.

O să merg s-o văd când o să se întoarcă de la spital, peste câteva zile, după ce zice asistentul.

Stau puţin pe telefon, mă uit la videoclipuri fără rost, aştept să treacă timpul şi să ia cu el starea asta de rahat.

Jeanne vine să-mi spună c-a făcut topinambur gratinat, c-o să fie gata în treizeci de minute. Nu ştiu ce-i aia şi numele nu prea-mi inspiră încredere, da-s lihnit şi recunosc că mai bine mănânc cu ele decât cu telefonul.

Apuc să fac un duş. Pregătesc o pereche de chiloţi şi un tricou curate şi mă duc la baie. Iris se spală dimineaţa, Jeanne, când suntem plecaţi, iar eu, seara. Lucrurile au venit de la sine. Deschid uşa fără să văd că-i aprinsă lumina.

— AAAAAAAAAAAAAAAAAH! ţipă Iris, goală sub duş.

— AAAAAAAAAAAAAAAH, TU! ţip văzându-i burta rotunjită.

Mă împinge ca pe-o piesă de domino înspre uşă, care se închide, ne trezim amândoi în încăperea minusculă, tre' să mă uit în tavan dacă nu vreau să văd sâni, un fund sau, şi mai rău, o burtă de femeie gravidă. Jeanne bate la uşă:

— Eşti bine?

— Da, da, răspunde Iris. Am crezut c-am văzut ceva, dar m-am înşelat.

— Super credibil, şoptesc. Eşti gravidă?

Se înfăşoară într-un prosop:

— Nu.

— A, atunci îmi pare rău să-ţi zic, da' ai un edem Quincke la burtă.

Nu-mi răspunde şi mă dă afară din baie.

Mă-ntorc în cameră spunându-mi că lumea-i plină de oameni dubioşi. Când eram mic, psihiatrii şi profii ţineau morţiş să fiu ca ceilalţi în ciuda situaţiei mele. Ai fi zis că-i super important pentru ei, de cum făceam o chestie ciudată, de cum făceam un pas în afara căsuţei, hop trop, mă chemau şi făceau orice ca să intru înapoi.

Dar, pe măsură ce cresc, sunt tot mai liniştit. Cred că, de fapt, norma e să nu fii normal.

Ne punem la masă după douăzeci de minute. Iris are părul umezit ca ochii. De-ndată ce se aşază, ne anunţă că trebuie să ne zică ceva.

42

Iris

Trei perechi de ochi mă privesc cu atenţie. Una nu se pune, Boudine mă impresionează cel mai puţin. Mi-am imaginat discuţia asta de zeci de ori şi-n capul meu era mai uşoară. Dacă mă gândesc bine, e abia a doua oară când o s-o spun cu voce tare.

— Sunt însărcinată.

— Dar... cum? exclamă Jeanne.

Théo pufneşte-n râs:

— Ei bine, tăticu' pune sămânţa în burta lu' mami şi-o împinge până-n fund cu puţulica.

Jeanne lasă furculiţa jos:

— Mulţumesc, tinere, ştiu cu siguranţă mai multe decât tine despre subiect. Iris, de când eşti însărcinată?

— Se fac şase luni în curând.

— Deci erai însărcinată când ai ajuns aici?

Dau din cap:

— Îmi pare rău, Jeanne. Ar fi trebuit să-ţi spun încă din prima zi, dar m-am temut că n-o să-mi închiriezi camera. Pe urmă, n-am găsit niciodată momentul potrivit. M-am gândit la asta de-o grămadă de ori, nu ştiam cum să procedez.

Jeanne mă fixează fără să scoată un cuvânt. Nu pot să-i citesc privirea. Se ridică şi-şi ia farfuria, deşi e încă plină.

— E în regulă, a luat-o bine, trânteşte Théo rânjind.

— Îmi pare rău că te-am minţit şi pe tine.

Sarcasmul lasă loc uimirii. Ridică sprâncenele şi schiţează un soi de zâmbet.

— Nu-ţi bate capul. Nu eşti într-o situaţie uşoară. Nu-s supărat pe tine.

Mă duc la Jeanne în bucătărie. Freacă plină de îndârjire o oală. E încovoiată de spate, e prima dată când îi dau vârsta pe care-o are. Boudine s-a tolănit la picioarele ei.

— Chiar îmi pare rău, Jeanne! Nu-mi place să mint. Chiar n-am avut de ales. Sper c-o să mă ierţi.

Respiră adânc:

— Credeam că mi-a trecut, oftează ea.

— Despre ce vorbeşti?

Lasă buretele, se şterge pe mâini şi se întoarce cu faţa la mine:

— Cu toate că încerc, încerc sincer, chiar şi când e vorba de cineva la care ţin mult, de fiecare dată când mi se vorbeşte despre o sarcină, tristeţea e mai puternică decât bucuria.

Revăd pătuţul din beci, ursul de pluş, norişorii de pe tapetul din camera mea, şi înţeleg.

— N-aţi avut...

— Nu. Am încercat tot. E marea mea suferinţă. Credeam c-o să se domolească în timp. Nu-ţi face griji, o să fie mai bine peste câteva zile.

Se opreşte pentru o clipă, şi-apoi continuă:

— Iris, poţi să rămâi aici cât vrei. N-o să-ţi pun întrebări, dar, dacă într-o zi o să vrei să-mi povesteşti, sunt aici.

Îşi şterge cu stângăcie lacrimile care-i şiroiesc pe obraji. Eu mi le stăpânesc cu greu. Théo deschide uşa de la bucătărie, cu farfuria goală-n mână:

— Mai vreau un pic de *topichestie.* O, nu, doar nu vă porniţi din nou! N-am văzut niciodată aşa ceva, de-acuma e incontinenţă.

Jeanne râde, înainte să-i servească încă o porţie de topinambur gratinat. E o scenă obişnuită, nişte oameni laolaltă într-o bucătărie, într-o seară din timpul săptămânii; şi totuşi, văzând-o, mă simt bine pentru prima oară de mult timp.

43

Jeanne

— Mititica e însărcinată, spuse Jeanne fără ocolişuri.

Ştia că Pierre era înnebunit după asemenea poveşti şi era nerăbdătoare să-l anunţe. Viaţa celorlalţi, şi mai cu seamă surprizele ei, nu era chiar subiectul lor preferat de conversaţie, dar nici nu le displăcea.

— Am reacţionat aiurea, continuă ea. Mi-am revenit repede, dar biata trebuie să se fi simţit prost.

Jeanne păstra o amintire vie a clipei în care colega ei Maryse anunţase că era însărcinată. Erau apropiate, prietenia lor se clădise de-a lungul anilor, şi totuşi Jeanne fusese singura care n-o felicitase călduros. Pe când toţi ceilalţi o îmbrăţişau şi-i urau toate cele bune, ea pretextase o indispoziţie bruscă şi fugise, întorcându-se abia după trei zile, după ce euforia trecuse – şi suferinţa deopotrivă. Vinovăţia îngreuna şi mai tare situaţia. Îşi reproşa faptul că nu era în stare să se bucure sincer de fericirea celorlalţi. Era mai tare decât

ea. Nefericirea o copleşea. Ceilalţi aveau ceea ce ea nu reuşea să aibă.

Peste întreaga existenţă a lui Jeanne planase umbra dorinţei de a avea un copil. În copilărie, mama ei îi dăruise o păpuşă de porţelan pe care-o botezase Claudine şi-i schimba scutecele, o hrănea şi o legăna de parc-ar fi fost un bebeluş adevărat.

Îşi petrecuse adolescenţa într-o nerăbdare nesfârşită. Citea basme gândindu-se că într-o zi avea să fie una din cele care „se căsătoriră, trăirăfericiţi şi avurămulţi copii".

Întâlnirea cu Pierre transformase dorinţa în proiect. Cincisprezece ani la rând se chinuiseră să făurească o viaţă. Ascultaseră nenumăratele sfaturi primite: să încerce să se gândească mai puţin la asta, să se relaxeze, să facă dragoste numai în anumite perioade sau în anumite poziţii, să privilegieze anumite alimente în detrimentul altora, se duseseră la specialişti, generalişti, magnetişti, preoţi, cunoscuseră nenumărate speranţe urmate de dezamăgiri de nepătruns, se uniseră, se dezbinaseră, se îndepărtaseră, se reapropiaseră, număraseră ciclurile, zilele, capsulele, simptomele, oiţele. Mobilaseră şi decoraseră a treia cameră. Jeanne le invidiase cumplit, teribil, excesiv, pe femeile care-şi vedeau pântecul rotunjindu-se, pe când al ei rămânea dezamăgitor de plat.

Sunase, în mod inevitabil, ceasul lui „prea târziu". Se zisese cu speranţele şi cu planurile, le rămânea doar noianul de păreri de rău. Le rămânea doar să plângă ceea ce nu se întâmplase niciodată şi n-avea să se mai întâmple. Trebuise să umple tot golul lăsat de speranţa deşartă. Să găsească alte surse de împlinire, de bucurie, să-şi clădească o familie diferită de cea plănuită şi să încerce să se gândească cât mai puţin cu putinţă la ce-ar fi fost viaţa dacă.

Faptul că Jeanne nu avusese copii fusese piatra de temelie a existenţei sale.

— Credeam că mi-a trecut, iubirea mea. Dar, de când nu mai eşti, port singură golul ăsta.

Lui Jeanne îi luase mult timp s-o înţeleagă pe sora ei Louise, care nu-şi dorise să fie mamă. Părinţii, mătuşile, profesorii, prietenii, toată lumea încercase s-o convingă, considerând că decizia asta era o necuviinţă. Felul de-a gândi al lui Jeanne evoluase de-atunci. Era în măsură să ştie că femeile n-aveau vocaţia să zămislească şi că presiunea la care erau supuse era sufocantă. De câte ori nu fuseseră nevoite, Louise şi cu ea, să răspundă la întrebarea „şi pe când bebeluşul?", fiecare având propriul motiv s-o considere nesuferită.

Ca să nu se despartă de Pierre într-o notă negativă, Jeanne îi povesti apoi despre şorţul pe care începuse să-l croiască şi despre plăcerea regăsită. Apoi îi vorbi despre deliciosul *Paris-Brest*[25] pe care-l făcuse tânărul pentru ele.

La plecare, după ce se duse s-o salute pe Simone, care discuta cu un nou-venit, Jeanne îşi dădu seama că, pentru prima oară, nu mai avusese nevoie de notiţe ca să găsească subiecte de conversaţie.

44

Théo

De fiecare dată când sunt în salonul mamei, îi pun muzică. Când a aterizat aici, am putut să-i aduc aparatul şi CD-urile. Îi plăcea la

---

[25] *Paris-Brest*, produs de patiserie franţuzesc în formă de roată de bicicletă, creat pentru a omagia cursa ciclistă Paris-Brest-Paris.

nebunie să le asculte, avea tot timpul din lume s-o facă. Alegea albumele în funcţie de dispoziţie. Când mă întorceam de la şcoală, ştiam în ce stare aveam s-o găsesc în funcţie de ce auzeam. Dacă asculta Barry White, ABBA sau Marvin Gaye, însemna că era veselă şi casa curată, că avea să danseze, să cânte şi să mă strângă tare-n braţe spunându-mi „puiule". Dacă asculta Nina Simone, Joni Mitchell sau Ella Fitzgerald, o găseam la masă, cu ochii pierduţi, cu obrajii negri de mascara şi cu o sticlă sau două în faţă.

Am adus doar albumele vesele, a plâns destul pentru o viaţă. În orice caz, nu ştiu dacă ascultă, cu toate că aude. La urma urmei, cred că pentru mine pun muzică. E un fel de legătură între noi, o chestie ca-nainte.

O infirmieră intră în salon şi fredonează melodia lui Barry White. Îmi explică faptul că cheagul de sânge de la embolie s-a resorbit, că mama urmează un tratament şi c-ar trebui să-şi revină. Mă uit la corpul întins pe pat, la pleoapele închise, la buzele livide, şi-mi spun că, uneori, ar fi mai bine să nu-şi revină.

— Trebuie să-i fac toaleta, vreţi să rămâneţi?

Să nu exagerăm! Sunt gata să fac o grămadă de chestii, da' asta nu. Profit ca să ies să fumez o ţigară. Niciodată nu fumez aşa de mult ca atunci când vin s-o văd pe mama. Nu-s singurul, mai sunt două persoane pe terasă. Le recunosc, sunt aparţinătorii unor pacienţi. Aici trăim în apnee. Dacă nu luăm o gură de aer, nu putem face faţă.

Când mă întorc în salon, mama e în fotoliu şi discul s-a oprit. Pun ABBA şi mă aşez în faţa ei. Pe perete, am agăţat un text şi nişte poze. Doar eu o vizitez. Toţi prietenii ei au rămas la viaţa de dinainte. Pozele sunt cu ea, multe, câteva cu mine şi două cu celălalt copil al ei. În imagine e mic-mic, n-am găsit altele mai recente. Taică-său are custodia exclusivă. De-abia l-am cunoscut.

Aveam aproape opt ani când mama m-a anunţat c-o să am un frate. Eram la centrul de plasament. M-am smiorcăit zile-n şir, eram furios, ba chiar i-am spart moaca dobitocului de Johann, deşi nu făcuse nimic de data aia. Nu-nţelegeam de ce voia un alt copil când putea să mă aibă pe mine, dar nu mă lua cu ea. M-a dus acasă după un timp, aşa a hotărât justiţia fiindcă nu mai bea şi avea o casă cu iubitul şi cu bebeluşul lor. Avea şase luni. Am încercat să nu-l iubesc, să-i port pică fiindcă-mi luase ce era al meu, dar n-am reuşit. Râdea de fiecare dată când rosteam un cuvânt, mă urmărea peste tot şi mi-a spus prenumele înainte să zică tati sau mami. Dormeam în aceeaşi cameră, mâncam la masă toţi patru, eram o familie, în orice caz, din interior, semăna tare mult cu o familie. Marc, iubitul ei, era cool, mă punea să-mi fac temele şi mă ducea la meciurile de fotbal. Aveam pentru prima oară un tată, de când al meu murise după naşterea mea. Pe scurt, viaţa de familie perfectă a ţinut un an. Mama s-a apucat iar de băut. Marc a aşteptat câteva luni şi, în cele din urmă, a plecat atunci când a înţeles că nimeni nu putea rivaliza cu o sticlă. A spus c-o să se intereseze cum să mă ia cu el, dar n-am vrut s-o părăsesc pe mama. Şi-apoi, serviciile sociale m-au trimis din nou la centrul de plasament. Marc şi fratele meu au venit la mine de mai multe ori şi-ntr-o zi s-au mutat, scrisorile s-au rărit, am încetat să le mai deschid, sfârşitul poveştii.

Când mă întorc acasă, am stare pentru Nina Simone. Iris şi Jeanne sunt în salon, o zbughesc în camera mea fără să le salut. Mă doare burta şi trebuie să mă întind. Dar nici n-apuc să-mi dau jos paltonul, că cineva bate la uşă. E Iris, care-mi propune să joc Scrabble cu ele:

— Nu mersi, n-am chef.

— Hai, vino! Sunt pe punctul de-a încasa o mamă de bătaie, ar fi bine să o luăm de la zero.

— Dacă-ţi spun că n-am chef.

— Treaba ta, n-o să primeşti desert, zice râzând.

— Mă doare-n cot de desertu' tău. Lasă-mă-n pace!

— Bine, bine, poţi să vorbeşti frumos. Glumeam.

Ar trebui să mă opresc aici. Ştiu. Nu pe ea-s furios. Dar e în faţa mea.

— N-am ce lecţii să primesc de la o tipă care face un copil fără tată.

Se-nroşeşte:

— Cine te crezi ca să mă judeci? CINE TE CREZI?

— Nu mă mai freca la melodie.

— Uau! Astea-s argumentele tale? Bravo, eşti grozav!

Jeanne a auzit cu siguranţă ţipetele şi apare cu un aer îngrijorat. Se uită pe rând la noi, vine spre mine şi, înainte s-apuc să mă apăr, mă ia-n braţe.

45

Iris

Ne-am dat întâlnire într-o cafenea. Ajung prima, mă aşez la masă şi stau pe Instagram ca să mai treacă timpul. Fratele meu e în Patagonia. Peisajele sunt nemaipomenite şi locuitorii par primitori, dar, în ciuda experienţei lui Clément, n-am fost niciodată o împătimită a călătoriilor. M-am bucurat de cele câteva pe care le-am făcut, dar nu m-am supărat niciodată să-mi regăsesc reperele. Sunt o mâţă castrată: nu mă duc niciodată prea departe de canapeaua mea.

— Bună, Iris.

Mel se aşază în faţa mea. Brusc, neliniştea care mă copleşea la gândul acestei întâlniri se risipeşte. Mi-a trimis un mesaj la o zi după ce m-a sunat fratele meu ca să-mi propună să vorbim. O cunosc aşa de bine, încât ghicesc bucuria de-a mă revedea în spatele măştii de nepăsare.

— Îmi pare rău, Mel.

— Şi mie. Ar fi trebuit să înţeleg.

— N-am înţeles nici măcar eu.

— Ştii cine m-a sunat?

Îmi stă inima-n loc.

— Vezi Doamne ca să-mi ceară sfatul în legătură cu un litigiu, adaugă ea. S-a ferit să-mi spună c-ai plecat. Are tupeu, nu glumă, doi ani fără să dea vreo veste şi apare ca Bernadette[26] în peşteră. Dobitocul!

Se încruntă:

— Acum pot să-l fac dobitoc?

Râd:

— Aproape că-i prea blând.

— Mi-ai lipsit.

— Şi tu mi-ai lipsit.

Stăm împreună două ore care par zece minute. Complicitatea reapare de parcă n-ar fi fost nicicând absentă. Reluăm relaţia de unde am lăsat-o. Mel îmi vorbeşte despre cabinetul în care lucrează, despre cazurile pe care le are, despre Loïc, despre apartamentul lor cu o cameră din arondismentul 6, despre Marie,

---

[26] *Bernadette Soubirous* (1844-1879), fiica unui morar din Lourdes, venerată de Biserica Catolică după ce a relatat o serie de apariţii ale Fecioarei Maria, într-o grotă din Pirinei.

Gaëlle, despre părinţii ei, despre vremurile de dinainte. Vrea să ştie toate detaliile plecării şi poveştii mele cu Jérémy.

— Ştii c-o să te mai caute? mă întreabă înainte să plece.

— Ştiu.

— Fac aikido de şase luni, pot foarte bine să-l fac să-şi mănânce boaşele.

— Dac-ar avea, s-ar şti.

Izbucneşte-n râs.

— Ar trebui să faci plângere împotriva nenorocitului ăstuia, Iris, să ceri un ordin de restricţie.

— Poate c-o să se liniştească. O să se ocupe de altceva. N-are de ce să creadă că sunt la Paris. Am ales oraşul cel mai populat, sunt acul din carul cu fân.

Într-un sfârşit, se dă bătută, după ce scoate un şir de înjurături. E felul ei de-a scăpa de stres, e ca un reflux îmbunătăţit.

Înainte să plece, înconjoară masa şi mă îmbrăţişează. Nu i-am spus nimic despre viaţa care creşte în mine. Păstram ce-i mai bun pentru final.

— Dar ce-i asta? exclamă uitându-se la pântecul meu.

— Nu ştiu, a crescut în noaptea asta.

— La naiba! O să fiu mătuşică!

Mă strânge din nou în braţe şi mă felicită de vreo zece ori, înainte să spună că bebeluşul meu ar face bine să fie mai puţin dobitoc decât taică-său.

Când mă întorc spre casă, mă simt ca după o hibernare îndelungată. Reiau legătura cu viaţa mea după ce-am pierdut-o din vedere. Singurătatea devenise singurul meu tovarăş. Regăsind-o pe Mel, mă regăsesc pe mine.

Urc scările cu intenţia neclintită să dau gata eclerul cu cafea pe care Théo mi l-a adus aseară ca să-şi ceară iertare pentru reacţia lui.

Avusesem de gând să-l bag în categoria măgarilor până când mi-a explicat că avusese o zi complicată. N-a spus mai multe, nici n-a fost nevoie. Uneori, din privirea lui se răsfrânge întunericul celor care au privit bezna-n faţă.

Aproape c-am ajuns la etajul trei când sunetul din geantă mă anunţă c-am primit un mesaj nou. Fiind convinsă că mi-a scris Mel, iau mecanic telefonul şi mai că nu-l scap pe jos când recunosc numărul de pe ecran.

„Îngerul meu, unde eşti?"

A făcut rost de numărul meu.

46

Jeanne

Jeanne se îndrepta spre cimitir când Victor o opri din drum:

— Doamnă Perrin, puteţi veni o clipă, vă rog?

Ea se uită la ceas cu îngrijorare: autobuzul ajunge mereu la timp, trebuia să fie şi ea punctuală dacă nu voia să piardă din timpul petrecut cu Pierre.

— Nu durează mult, o linişti portarul.

Îl urmă în apartamentul lui, de la parter, care dădea spre curte. Ca de obicei, Boudine adulmecă cele mai mici unghere. Victor lăsa dinadins crochete pe jos pentru pisica lui oarbă şi cu lăbuţele din spate paralizate. Bietul animal mai trăia numai datorită multiplelor operaţii şi unui tratament care-ar fi putut face să bată până şi inima unui scaun. Victor îşi recunoştea îndârjirea, dar avea o explicaţie excelentă: găsise pisica siameză lungită pe preşul lui în urmă cu patru ani, când se întorcea de la spital unde preaiubita lui mamă

tocmai îşi dăduse sufletul. Se pregătea s-o alunge când observă că avea strabism. La fel ca mama lui. Nu fusese nevoie de mai mult ca să facă mici ajustări la credinţa lui catolică şi să se convingă că mama lui purta de-acum părul scurt.

— E în legătură cu tânăra care locuieşte la dumneavoastră.

— Iris? se miră Jeanne.

Bărbatul încuviinţă din cap şi zâmbi într-un fel care dădea de înţeles ce avea să-i spună.

— Aş vrea să-mi cer iertare pentru căzătura ei pe scări. Nu s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi dat treptele cu ceară.

— Cred c-a şi uitat de incident. Chiar trebuie să plec, Victor.

— Credeţi că-i plac florile?

Jeanne se destinse şi-l strânse afectuos de umăr pe portar:

— Mai mult ca orice, cred că e cam debusolată. Florile i-ar face cu siguranţă plăcere, dar fără s-aştepţi ceva înapoi.

Victor zâmbi:

— Bine, am priceput.

O însoţi până la poarta clădirii şi, înainte ca Jeanne s-o ia spre staţia de autobuz, o întrebă dacă nu cumva lui Iris i-ar plăcea mai mult ciocolata.

Jeanne fu nevoită să alerge ca să prindă autobuzul. Uşile stăteau să se închidă când se urcă. Îi luă minute bune ca să-şi recapete răsuflarea, şi totuşi nimeni nu se gândi s-o lase să stea jos. Nu-i păsa: în curând avea să fie cu Pierre.

Simone era pe bancă atunci când sosi Jeanne, dar nu era singură. Lângă ea stătea un bărbat bărbos, pesemne tare prins în vorbă. Jeanne nu vedea foarte bine de la distanţă, dar i se păru că era persoana cu care Simone povestea în urmă cu câteva zile. Se apropie să-i salute.

— Jeanne, vi-l prezint pe Richard, spuse solemn Simone. Richard e văduvul lui Mathilde, care se odihneşte în cavoul mare din capătul aleii.

Apoi, întorcându-se spre Richard:

— Ţi-am vorbit despre Jeanne, văduva lui Pierre.

Jeanne nu ştiu ce să răspundă la această prezentare care-i aducea aminte de vremea copilăriei când ieşea de la şcoală, iar adulţii n-aveau prenume, erau doar „mama lui" sau „tatăl lui". Îşi plecă politicos capul şi se duse la soţul ei, încântată că avea să-i povestească două întâmplări picante.

47

Théo

Stau închis în cameră de zece minute şi nu-ndrăznesc să ies. Un pic de frică şi mai mult de ruşine.

De câteva zile, Iris m-a rugat s-o învăţ să facă o şarlotă cu pere şi ciocolată. Aşa că mai devreme am venit acasă cu ingredientele şi i-am propus să trecem la bucătărie. Iris era bucuroasă, Jeanne era bucuroasă, Boudine era bucuroasă, eu eram bucuros, ai zice că şarlotele cu pere şi ciocolată sunt soluţia pentru pacea-n lume.

Am pus-o pe Iris să descojească perele, i-am zis lui Jeanne c-o să se ocupe de însiroparea pişcoturilor şi a râs, n-am înţeles de ce. Mă pregăteam să încep să fac spuma când s-a întâmplat drama în trei acte.

Iris a zis „m-am tăiat".

Jeanne a zis „e adânc".

Eu am zis „bye-bye".

Am zbughit-o în cameră fără să mă uit, te pomeneşti că degetul ei s-a rătăcit printre pişcoturi.

N-am ce-i face, am fobia sângelui de când mă ştiu. Asta e: dacă văd o picătură, corpul meu o ia razna. Când eram mic, îmi curgea deseori sânge din nas, vedeam stele verzi şi-apoi imediat podeaua de-aproape. În general, tot ce are de-a face cu interiorul corpului mă înspăimântă teribil. Odată, un psihiatru a încercat să mă înveţe exerciţii de respiraţie abdominală ca să mă liniştesc. Deşi îi spuneam că efectul o să fie exact invers, insista să mă concentrez asupra aerului care-mi intra pe gât, în plămâni. N-a mai făcut pe grozavu' când am dat cu capul de covorul lui cel gros. La fel, n-am putut niciodată să joc Doctorul Maboul[27] sau să mă uit la *A fost odată... Viaţa*[28].

În gimnaziu, ne-au pus să facem primul modul al cursului de prevenţie şi întrajutorare civică. Când am înţeles că, de fapt, era un curs de prim-ajutor, am zis nu mersi, dar apoi m-am gândit la mama. Poate că dacă cineva i-ar fi făcut masaj cardiac în ziua accidentului, creierul ei n-ar fi rămas fără oxigen atâta timp. Aşa că m-am dus la curs şi mi-a fost dat să văd de toate: hemoragie, stop cardiac, AVC, arsură, plagă, n-am fost scutit de nimic. Am stat mai mult cu ochii închişi decât deschişi, dar am primit atestatul.

Deschid uşa camerei. Nu se aude niciun zgomot. O strig pe Jeanne: niciun răspuns. Ies încet pe hol, deschid uşa de la baie, pe chiuvetă sunt o sticlă cu dezinfectant şi o cutie cu plasturi. Îi strig

---

[27] *Docteur Maboul*, joc de societate al cărui scop este realizarea cât mai multor operaţii chirurgicale asupra unui pacient.

[28] *Il était une fois... la Vie*, animaţie televizată franceză adresată copiilor şi adulţilor interesaţi de fiziologia corpului uman.

pe Iris, pe Boudine: nicio reacţie. Intru în panică. Poate că era chiar grav, c-au plecat la spital şi eu le-am lăsat cu ochii-n soare. Traversez salonul ca să verific în bucătărie. Apuc doar să le aud şuşotind înainte să deschid uşa. Din fericire, altfel m-ar fi fraierit. Cred că n-o să uit niciodată spectacolul ăsta. Iris şi Jeanne sunt întinse pe jos, cu ochii închişi, pline de ketchup. Lui Boudine nu-i scapă nimic. Ele încearcă să nu râdă, dar văd cum li se ridică burţile de la cum sughiţă. La naiba! Pe bune că-ncepe să-mi placă de ele.

48

Iris

Nadia poartă rochia pe care i-a croit-o Jeanne. I se potriveşte de minune şi pare scoasă direct de la o defilare de modă. În ziua în care i-am adus hainele, a fost foarte stânjenită. A insistat îndelung s-o recompenseze pe Jeanne, sau măcar să plătească materialul, dar, la telefon, colocatara mea a fost de neînduplecat şi n-a acceptat decât mulţumiri. Neavând ce să facă, Nadia mi-a băgat în geantă prăjiturile pe care le făcuse în dimineaţa aceea şi am văzut în privirea ei că nu trebuia să spun nu dacă nu voiam să fiu strivită sub roţi dintr-o eroare nefericită.

— Capa mea face senzaţie în grup, mă înştiinţează zâmbind până la urechi.

— În grup?

— Grupul meu de discuţie pentru persoanele cu scleroză în plăci. Nu v-am vorbit niciodată despre el? Mă duc acolo de când am primit diagnosticul, pot discuta cu oameni care ştiu despre ce e

vorba. Îmi face tare bine, chiar dacă uneori e greu. Pe scurt, tuturor le-a plăcut la nebunie capa. Se găsesc în câteva magazine specializate, dar nu-s aşa de frumoase!

Întinde braţul să ia un pahar de pe masă şi-l lasă numaidecât jos strâmbându-se.

— Vă doare?

— Am un cârcel, probabil am dormit într-o poziţie greşită.

— Vreţi să încerc să vă calmez durerea?

— Ştiţi cum se face?

O ajut să se întindă pe pat şi-mi las mâinile să-şi regăsească rostul pierdut de câteva luni. Îi mobilizez uşor muşchii într-o poziţie care să nu fie dureroasă, îi întorc capul la dreapta, la stânga şi, pe măsură ce minutele trec, simt cum contractura cedează.

— Cârcelul e ca o crampă puternică, îi explic masându-i muşchii trapezi. Metoda Jones e ideală pentru tratarea durerii şi recuperarea mobilităţii.

Nadia îşi ridică privirea spre mine:

— Iris, cum de ştiţi toate astea?

— Am studiat kinetoterapie.

— Şi de ce nu mai profesaţi?

Ca să nu-i răspund, o ajut să se ridice, îşi întoarce capul cu grijă şi pare să fi recuperat ceva din mişcare.

— Încă mă doare un pic, dar mult mai puţin decât înainte! Îmi curge chiuveta, vă ocupaţi şi de instalaţii?

— Desigur! Pot să mă ocup şi de coafura dumneavoastră, dar nu accept plângeri dacă o să semănaţi cu o tarla arată.

Râde, dar are discreţia să nu insiste. Într-o zi, Nadia mi-a spus că ştie că sunt ca ea. N-am prins imediat sensul frazei, dar, mai târziu, povestindu-mi despre trecutul ei, a precizat: „Există o

legătură nevăzută între femeile care au suferit. Ne recunoaştem între noi.”

N-o să ia ce nu vreau să-i dau. Poate că într-o zi mă voi destăinui acestei femei care-mi e tot mai dragă.

Uşa se deschide dintr-odată şi fiul Nadiei dă buzna cu ghiozdanul în spate. Îşi aruncă lucrurile, vine să-şi sărute mama şi apoi mă priveşte de parcă m-ar vedea pentru prima dată:

— Ai un bebeluş în burtă?

— Nu, doar ciocolată.

Privirea mamei lui rămâne ţintuită la nivelul buricului meu. Zgâieşte ochii şi-şi duce mâna la gură:

— A, drace! N-am văzut nimic!

Nu tăgăduiesc, nu mai pot tăgădui. Am burta atât de mare, c-aş putea găzdui înăuntru toată familia Kardashian.

— Eşti măritată? mă întreabă Léo.

Nadia îi zice că nu trebuie să pună asemenea întrebări necunoscuţilor, el răspunde că nu sunt o necunoscută şi mintea-mi zboară departe, într-un buzunăraş interior al genţii mele, la secţiunea SMS-uri a telefonului, unde se-adună zeci de mesaje de la Jérémy.

49

Jeanne

Jeanne închise ochii şi mirosi o creangă de brad. Puterea miresmei o transpunea în copilărie. Mereu îi plăcuse Crăciunul. Încă din prima zi de Advent, alături de sora ei Louise, toate gândurile erau îndreptate într-o singură direcţie: ajunul, când

întreaga familie se strângea laolaltă în casa cea mare a mătuşii Adélaïde. Ca să-şi ţină-n frâu nerăbdarea, împodobea pereţii şi mobilierul cu ghirlande şi stele argintii făcute din ambalaje de tablete de ciocolată adunate pentru asta tot anul. În seara cu pricina, se adunau vreo douăzeci în jurul bradului mare. Femeile pregăteau cina râzând, bărbaţii aprindeau focul în şemineu sau tăiau crenguţele de ilex folosite la decorarea mesei, în timp ce Jeanne şi verişoarele ei construiau şi umpleau ieslea. După bibilică, tradiţionala buturugă şi trufele cu ciocolată, toată lumea se îmbrăca şi pornea spre biserică, pentru a lua parte la slujba de la miezul nopţii. Jeanne îşi amintea cu duioşie de nopţile de Ajun. Cei şapte verişori se împărţeau cum puteau în două paturi şi le promiteau părinţilor c-o să doarmă – lucru pe care nu reuşeau să-l facă niciodată, căci încercau să-l prindă pe Moş Crăciun asupra faptei. Se trezeau în zori ca să descopere cadoul pus lângă pantofi. Odată, Jeanne primise o păpuşă ale cărei pleoape se închideau când era culcată. Încă o mai avea, era cocoţată pe dulapul din camera ei. Îşi preţuia cadourile cu atât mai mult cu cât, dat fiind că nu crezuse niciodată cu adevărat în Moş Crăciun, îşi dădea seama ce sacrificiu reprezentau pentru părinţi. Crăciunurile zgomotoase şi voioase contrastau dureros cu liniştea care-o împresura acum. Din fericire, în seara asta, i se alăturaseră două singurătăţi.

— Unde punem ilexul? întrebă Théo.

Jeanne luă crenguţa şi-o aşează în mijlocul mesei.

Era primul Crăciun fără Pierre. Amândurora le plăcea sărbătoarea asta la fel de mult şi, cu toate că se temuse într-o vreme, lipsa unui copil nu le stricase întru nimic plăcerea. Obişnuiau să cutreiere nestingheriţi străzile Parisului ca să admire luminiţele. Ajunul Crăciunului era ocazia perfectă să pregătească o cină pe cinste şi să se răsfeţe. Era o adevărată provocare să

găsească idei noi de cadouri după mai multe decenii de convieţuire, dar Jeanne şi Pierre ţineau s-o facă. Satisfacţia de-a surprinde fiinţa iubită, de a-i vedea ochii strălucind era de neîntrecut.

Jeanne înghiţi o gură de şampanie ca să topească nodul dureros din gât şi se aşeză la masă. Iris şi Théo insistaseră să pregătească ei tot, de-abia îi dădură voie să intre în salon. Nu fusese chiar plăcut.

— Cine a deschis stridiile? întrebă ea înainte să-şi şteargă de pe limbă nişte resturi de cochilie.

— N-am mai făcut niciodată chestia asta, frăţioare! se apără Théo.

— Frăţioare? se înecă Jeanne.

— Îmi pare rău, e un fel de-a spune, tuturor le zic aşa. Oricum, nu ştiu cum puteţi să mâncaţi chestiile astea, nici măcar lui Boudine nu-i trebuie, deşi-mi înfulecă şosetele murdare.

Felul principal fu primit cu mai puţine rezerve. Puiul era fraged şi castanele asezonate cum trebuie.

— E abia ora zece, observă Jeanne după ce terminară de mâncat. Un ajun demn de acest nume nu se încheie înainte de miezul nopţii. Ce-ar fi să amânăm desertul şi să jucăm un joc de societate?

— Super, spuse Théo dându-şi ochii peste cap. Nu putem sări mai bine pe fereastră?

— E grozav că eşti aşa de entuziasmat, reacţionă Iris. De la magia Crăciunului ţi se trage.

Théo profită de absenţa lui Jeanne, care căuta un joc în comoda din antreu, ca să-i arate degetul mijlociu lui Iris. În schimb, ea îi zâmbi inocent. Jeanne se întoarse cu un platou rotund al cărui fund era căptuşit cu stofa verde şi cu cinci zaruri:

— Hai să jucăm Yams! propuse ea.

La primele două partide, Théo le bătu măr pe concurente şi, până la urmă, decretă că-i place mult jocul ăsta. Dar norocul se întoarse şi începu să piardă. Era aproape miezul nopţii când Jeanne aruncă zarurile pentru ultima oară. Apărură cinci feţe identice.

— Yams! exclamă ridicând braţele. Am câştigat!

— M-am şucărit, bombăni Théo.

Lui Jeanne i se păru că n-a auzit bine:

— Ce-ai făcut?

— M-am şucărit. Sunt în PLS[29], ce mai!

— Dumnezeule mare, cred că fac un AVC! Nu-nţeleg nimic din ce spui.

Iris izbucni în râs:

— Înseamnă că e scârbit fiindcă a pierdut.

— N-am pierdut, sunt al doilea. Tu ai pierdut.

— Dacă mai continui, o să mi se rupă apa.

Théo şi Jeanne se prăpădiră de râs văzând atâta rea-credinţă, dar Iris le distrase atenţia scoţând două cadouri împachetate dintr-o geantă agăţată de scaun. Întinse fiecăruia câte unul:

— Nu-i mare lucru, dar Crăciun fericit!

Théo găsi în el un afiş cu toţi clasicii patiseriei, iar Jeanne primi o perniţă pentru acele de croitorie. Amândoi îi mulţumiră, apoi Jeanne merse repede în cameră şi se întoarse cu două cadouri.

— Uau! şopti Iris, vizibil emoţionată, când despături o rochie neagră, lungă.

---

[29] *PLS*, poziţie laterală de siguranţă, procedură de prim-ajutor care, în limbajul adolescenţilor din Franţa, înseamnă a te simţi rău.

Jeanne îi spuse că are o talie *empire,* perfectă ca să-i cuprindă pântecul până la sfârşitul sarcinii. Théo primi un pulover kaki şi un şorţ. Le mulţumi celor două şi dădu din cap:

— Eu n-am luat nimic, îmi pare rău. Nu-s obişnuit nici să fac, nici să primesc cadouri de Crăciun. Dar am putea spune că vă dăruiesc buturuga pe care am făcut-o.

Jeanne dădu din cap cu un aer dezaprobator.

— Are şi de ce să-ţi pară rău, frăţioare, m-am şucărit.

50

Théo

E ceva grozav câţi oameni sărbătoresc Anul Nou de parc-ar fi o eliberare sau ceva de genu', crezând că într-adevăr o să se schimbe lucrurile. Mama profita mereu de revelion ca să tragă o beţie de pomină, înainte de a face promisiunile de care nu se ţinea niciodată. La centrul de plasament, toţi erau încântaţi să sărbătorească Anul Nou, se organiza o petrecere, era evenimentul lunii având în vedere că nimănui nu-i plăcea Crăciunul. Eu o făceam pe blazatul, fiind convins că aşa şi eram, deci nu-nţeleg de ce mă roade aşa de tare că n-am cu cine sărbători astăzi.

M-am tolănit pe pat şi mă uit la un serial pe telefon. Cineva bate încet la uşă. Sigur e Jeanne, Iris s-a dus să petreacă revelionul la o prietenă.

— Am făcut scoici Saint-Jacques şi am deschis o sticlă de vin alb, vii şi tu?

S-a îmbrăcat cu o rochie de seară şi s-a machiat. E frumoasă.

— Sunt în trening, răspund.

— Rămâi aşa cum eşti. O să-ţi dau ceva care-o să te schimbe de-a binelea.

După cinci minute, mă pun la masă în trening şi în tricou, da' cu un papion negru la gât.

E prima oară când suntem doar noi doi. Nu prea ştiu ce să-i povestesc interesant unei doamne în vârstă. În orice caz, vorbeşte pentru doi, şi-asta înseamnă că-i la fel de stânjenită ca mine. Îmi povesteşte despre revelioanele petrecute cu soţul ei, le plăcea să meargă în locuri unde era lume, la restaurante, serate dansante, n-are importanţă, numai să fie zeci de oameni care să strige „La mulţi ani" la miezul nopţii. Se pare că-i lipseşte, câteodată se uită-n gol de parc-ar căuta în el trecutul.

Ţin mult de ea. Simt că n-ar fi nevoie de mare lucru ca să conteze. N-a făcut nimic în sensul ăsta, n-a căutat să se facă plăcută, e doar ea şi nu prea vezi des aşa ceva. Îşi serveşte încă un pahar, e al treilea, nu pot să nu le număr.

— Mai vrei unul?

— Nu, mulţumesc.

Mă opresc întotdeauna înainte să fiu beat. Am încercat o dată şi mi-a plăcut. Mi s-a făcut frică.

— Aveam un mic ritual cu soţul meu, spune Jeanne. Pe 31 decembrie, notam de fiecare dată pe o foaie întâmplările bune din anul care s-a scurs şi puneam lista într-un borcan din camera noastră. Pe urmă, pe altă foaie notam toate întâmplările rele, cele pe care voiam să le lăsăm în trecut, şi-i dădeam foc. Vrei să facem asta?

Nu prea ştiu ce să zic, nu mă deranjează, da' nici nu-mi vine să sar în sus de bucurie, să zicem că mi-e totuna, aşa că accept.

În timp ce scriem chestiile pozitive, povestim câteva dintre ele. Jobul meu şi faptul c-am găsit apartamentul ăsta sunt preferatele

mele. Şi faptul c-am plecat de la centrul de plasament, deşi e puţin şi-n lista negativă. Jeanne îmi povesteşte despre o călătorie în Alsacia la începutul anului şi de săptămânile în care soţul ei încă trăia.

Dar când scriem chestiile negative, nu ne mai spunem nimic. Mi se pare că-s la şcoală, îmi pun braţul pe foaie pentru ca Jeanne să nu copieze şi văd că face acelaşi lucru. Când terminăm, împăturim listele şi le dăm foc în chiuveta de la bucătărie. Jeanne încearcă să-şi ascundă lacrimile, le şterge înainte să-i iasă din ochi. Mă prefac că n-am văzut nimic, dar mi-e milă de ea, aşa c-o bat uşor pe umăr. La cum se clatină, cred c-am calculat greşit forţa.

— Nu ţi-am spus, Théo, dar pe lista întâmplărilor bune am pus numele tău şi pe-al lui Iris. Mi-a fost greu să mă obişnuiesc, dar mă bucur foarte mult că sunteţi aici. Eşti un băiat cumsecade.

Şi-atunci, nu ştiu de ce, da-ncep să mă smiorcăi ca un copil. Jeanne mă ia-n braţe şi parc-ar băga bănuţi în aparatul de lacrimi, căci curg, curg, mi se pare că n-o să se mai oprească-n veci. Tocmai de-aia mă abţin mereu să plâng.

Îi povestesc tot. Mama, alcoolul, centrul, Manon, tatăl meu mort, bebeluşul mamei, accidentul. Nu spune nimic, se mulţumeşte doar să-mi dea batiste şi să mă mângâie pe obraz, dar simt că mă-nţelege. Că mă-nţelege *cu adevărat.* Îmi face extrem de bine. E teribil de ciudat, de parcă totul ar fi mai uşor, pentru că poartă greutatea împreună cu mine.

La miezul nopţii, ne uităm la televizor la numărătoarea inversă şi ne urăm la mulţi ani odată cu Nikos Aliagas şi Arthur[30]. Ne

---

[30] *Nikos Aliagas şi Arthur*, animatori de televiziune şi radio francezi, cunoscuţi pentru prezentarea serii de revelion pe TF1.

ducem la culcare puţin după aceea şi-n telefon mă aşteaptă un SMS.

„La mulţi ani, Théo! Îţi urez toate cele bune, sănătate, bani şi mai ales iubire. Leila”

51

Iris

Am şovăit să accept invitaţia lui Mel la revelion. M-am hotărât să merg când mi-am dat seama că obstacolul principal era frica. Ştiam c-o să fie mulţi invitaţi şi niciunul cunoscut. Nu trebuie să-i las pe ceilalţi să devină un pericol. Asta-mi spun întruna de câteva ore, dar, în clipa-n care apăs pe sonerie, curajul meu o ia la sănătoasa.

N-apuc să pun degetul, uşa se deschide şi două făpturi neidentificate sar pe mine spărgându-mi timpanele. Nu mă aşteptam să le văd. Marie şi Gaëlle, prietenele mele dintotdeauna, mă cuprind în braţe şi mă strâng tare.

— Nu mi-ai lipsit deloc, trânteşte Gaëlle.

— Nu mă bucur deloc să te văd, adaugă Marie.

Mel ni se alătură cu blândeţea unui înaintaş într-un meleu. Bucuria bate frica.

Sunt o grămadă de oameni, dar suntem singure pe lume. Trăim doi ani în două ore, vorbim repede, râdem tare, ne atingem, ne uităm unele la altele, ca să fim sigure că suntem chiar aici, împreună, ca înainte.

— Cum o să-l botezi? mă întreabă Marie.

— Am câteva idei, dar nu m-am hotărât încă.

— Va trebui să alegi bine naşa, spune Gaëlle zâmbind până la gură. Nu uita că fiica mea e fina ta, înţelegi ce vreau să spun.

Ridic sprâncenele:

— Nu, nu-nţeleg. Te gândeşti la Mel sau la Marie?

— Bietul copil, spune oftând. Încă nici nu s-a născut şi-i maltratat deja.

Marie se apleacă spre mine:

— O să-i spui?

Cele trei prietene îmi pândesc reacţia. Ca de fiecare dată când mă gândesc la asta, am palpitaţii.

— Ştie.

— Şi dacă cere custodia? Sau custodia comună? întreabă Mel.

— Nu cred.

— O s-o facă doar ca să te sâcâie, spune Gaëlle fără menajamente.

Bucuria s-a evaporat, înlocuită de nelinişte. Fetele îşi dau seama şi se iau la întrecere să vadă cine-o să mă facă să râd mai întâi. Câştigă Marie cu imitaţia de Shakir-aşa-şi-aşa.

Nişte prieteni de-ai lui Mel şi Loïc vin la noi. Unul dintre ei nu mă slăbeşte din priviri. E stânjenitor. Îmi vine să-l întreb dacă mă vrea în sânge sau rumenită.

— Vrei să dansezi? îmi propune după mai multe minute de observaţie.

— Nu, mulţumesc, dansez ca un elefant.

Râde. Mă relaxez. Faptul că discutăm nu înseamnă nimic. Ceilalţi nu sunt un pericol.

— Eşti amica lui Mel?

— Da, prietenă din copilărie. Tu?

— Lucrez în acelaşi cabinet cu Loïc. Şi tu eşti avocată?

— Nu, asistentă socială.

E ceva imperceptibil, dar vigilenţa mea exacerbată observă schimbarea de atitudine. Mai îndrugă câteva banalităţi înainte să-mi spună că se duce să-şi ia ceva de băut.

— Nu pot să-l sufăr, îmi şopteşte Mel trecând prin spatele meu. E un porc, are materia cenuşie-n puţă. Loïc a ţinut să-l invite.

— Nu-ţi bate capul, îi vorbeam numai din politeţe. Prefer să-mi pun un fund pe frunte decât să fiu cu cineva.

— E miezul nopţii în curând! strigă Loïc.

Toate vocile se unesc pentru numărătoarea inversă. Rememorez anul care s-a scurs cu gândul să păstrez doar ce-i mai bun din el. A trebuit să caut, să mă agăţ de razele de soare când umbra măcina tot. Să dau din picioare mai tare ca să nu mă scufund şi să mă bucur din plin de aerul de la suprafaţă. La urma urmei, o să păstrez şi ce-i mai rău. Ca ceva ce întăreşte binele, ca pe un negativ al plăcutului. Da, anul acesta a însemnat şi asta. Sub buricul meu, în special, în făgăduinţa zilelor de mâine, în zâmbetele care nu s-au stins, în prezenţele tăcute. În anul care vine, o să mă bucur de aerul de la suprafaţă, o să văd lumina dincolo de umbre, o să râd cu lacrimi, o să desluşesc plăcutul chiar atunci când se ascunde bine. Îmi doresc viaţa cu sarea ei cu tot.

LA MULŢI ANI!

00:01

SMS nou.

„Iată că a sosit anul nostru cel mare. De-abia aştept să devin soţul tău. Toate cele bune, îngerul meu.”

IANUARIE

52

Jeanne

Jeanne se supuse cu aceeaşi plăcere ca şi până acum tuturor regulilor de bună-cuviinţă legate de noul an. Îşi scrise urările pe nişte cărţi poştale oferite gratuit de una dintre asociaţiile căreia-i dona o mică sumă de bani în fiecare lună şi le trimise unei liste de persoane care nu suferise modificări de multă vreme: verişoara Suzanne, verişorul Jacques, doctoriţa ei de familie, oncologul care o tratase, prietena ei Maryse care se mutase în Sud, copiii verişorilor ei, foştii colegi. Se duse să-i lase cadoul de Anul Nou lui Victor şi refuză cafeaua pe care portarul i-o propunea: voia să-i ureze un An Nou fericit surorii ei înainte să meargă la Pierre.

Îi era teamă de vizitele la sora ei. Multă vreme, făcuse ce făcuse ca să nu treacă deloc pe la ea. Nu mai avea nicio scuză.

Louise se odihnea la două alei distanţă de mormântul lui Pierre. Trecuseră deja cinci ani, şi totuşi Jeanne nu se putea împăca cu gândul. Când Jeanne se îmbolnăvise, sora ei şi Pierre fuseseră principalul ei sprijin. Cum mama şi mătuşa lor fuseseră răpuse de un cancer la sân, cele două surori erau monitorizate îndeaproape. Jeanne era în remisie când Louise simţi o gâlmă la subraţ. A fost o formă fulminantă.

Jeanne trecuse prin viaţă fără să simtă nevoia de a-şi face prieteni. Soţul şi sora îi erau îndeajuns s-o facă fericită. Se bucura de compania colegelor ei, unele îi deveniseră chiar apropiate, şi-i

plăcea să cunoască persoane noi, să înnoade legături cu cele pe care le întâlnea des, cu vânzătorii, cu vecinii, dar nucleul ei era constituit din Pierre şi Louise.

Jeanne avea doi ani când Louise intrase în viaţa ei. Devenise numaidecât fiinţa ei pereche, indispensabilă. De nedespărţit. Mezina o urmase pe sora mai mare la Paris când aceasta se angajase. Găsise un loc de muncă la raionul de mercerie al magazinului Bon Marché. Camera de bonă pe care o împărţeau pe vremea aceea nu li se păruse niciodată micuţă. Era ca un cocon, un cuib în care se întâlneau cu bucurie în fiecare seară ca să râdă şi să-şi spună tot. După întâlnirea cu Pierre şi cu Roger rămăseseră la fel de legate.

Există prezenţe pe care te poţi baza, persoane care îţi sunt atât de apropiate, de atâta vreme, încât sunt o prelungire a propriei fiinţe. Louise nu era un membru al familiei lui Jeanne, era un membru al lui Jeanne, întocmai ca mâinile sau braţele ei. Ca să trăiască, Jeanne avea nevoie de oxigen, de sânge şi de o soră mai mică. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că, într-o zi, avea să-i fie răpită.

Jeanne puse ghiveciul cu plăntuţa Erica la baza pietrei de mormânt. Prenumele Louise era scris chiar sub cel al dragului ei Roger.

— Bună, draga mea soră, şopti Jeanne.

Pe când se îndepărta să meargă la Pierre, un gând o cutremură. Se vedea, de-acum, cu cei morţi mai mult decât cu cei vii.

Simone stătea pe bancă, fără noul ei prieten:

— Toate cele bune! îi spuse lui Jeanne, care se opri în dreptul ei.

— Mulţumesc, Simone. Vă doresc un an bun, multă sănătate înainte de toate şi iubire dacă doriţi...

Îi păru numaidecât rău de ultima parte a frazei, dar Simone pufni în râs:

— Îmi place să mi se facă curte din când în când, dar nimic mai mult. E prea târziu pentru mine. Am optzeci şi doi de ani şi de cincisprezece ani îmi trăiesc povestea de dragoste aici. Că veni vorba, dacă-mi îngăduiţi să vă urez ceva...

Se opri zâmbind stânjenită:

— Da? întrebă Jeanne.

— Poate c-o să credeţi că sunt lipsită de tact, dar mi-ar fi plăcut ca cineva să mi-o fi spus când mai puteam încă schimba ceva. Şi-apoi, e vremea urărilor, nu-i aşa? Aşa că vă doresc să nu mai veniţi în fiecare zi aici. Cimitirele sunt pentru morţi. Viaţa e dincolo de poartă.

53

Théo

Să te întorci la ora de karate după două săptămâni de sărbători e un chin. Stomacul meu încă mai digeră şi creierul se gândeşte doar la concursul pentru cel mai bun ucenic, care va avea loc peste trei zile. Nu reuşesc să mă concentrez la ce spune profu', fac totul pe dos şi asta-l amuză pe Sam cel mic. Pesemne, şi-a înghiţit respectul odată cu buturuga de Crăciun. Fac fiţe, mă dau peste cap, mă pricep mai bine la asta decât la exerciţii pe tatami. Mama spunea că peste leagănul meu se aplecase un clovn, nu o zână. Cu cât îi era mai rău, cu atât făceam mai tare pe măscăriciul. De obicei, râdea până la urmă, iar când se abţinea, era grav.

— Cincizeci de flotări! strigă profu'.

Am impresia că se uită la noi, dar având în vedere că se uită cruciş, mă-ntorc ca să mă asigur. Nu-i nimeni în spatele nostru.

Vrea să ne pedepsească fiindc-am făcut pe şmecherii în timpul orei. Sam se pune pe burtă şi începe să facă flotările. Eu încerc să nu-l bag în seamă de parcă nu m-ar privi, poate-i trece.

Se apropie de mine cu o moacă pe care-o vezi în emisiuni despre criminalii în serie. Îmi rog picioarele să mă ducă departe de-aici, dar pare-se că s-au uitat la aceleaşi emisiuni. Se opreşte la câţiva paşi de mine:

— S-au făcut o sută.

N-am de ales.

Sam a şi terminat când încep eu. Mă încurajează, dar, după treizeci de flotări, braţele-mi spun hai pa, mersi pentru tot, a fost mişto, dar preferăm să continuăm fără tine. Am condiţia fizică a unei motorete.

Profu mă felicită, nu ştiu dacă-şi bate joc de mine sau dacă vorbeşte serios. Sam îmi face cu ochiul:

— Îmi pare rău, dac-aş fi ştiut că ai braţe de mămăligă, n-aş fi râs aşa de tare.

— Lingăule!

Se hlizeşte în continuare, dar în linişte de data asta.

La sfârşitul orei, profu vine să-mi explice că artele marţiale nu sunt ceva de mântuială, că nu e un simplu sport, ci un mod de viaţă, că respectul e unul dintre stâlpi şi că lecţiile te fac să te maturizezi.

Când ies, toţi au plecat deja. E frig, nu-mi mai simt braţele, dar am de făcut o chestie înainte să mă întorc acasă. Doar un ocol mic.

Pe drum, mă gândesc la concurs. De câteva nopţi încoace nu mai dorm. Philippe mă presează, simt c-o să-i pice prost dacă nu-s selectat. Am aflat că a participat la concursul pentru cel mai bun muncitor din Franţa acum câţiva ani, dar n-a reuşit. Şi Nathalie e implicată la maxim, le povesteşte tuturor clienţilor despre asta, îmi

vorbeşte cu voce mieroasă, de parc-aş fi un chihuahua. Mai e şi Leila. Mă tem să n-o dezamăgesc. Văd în privirea ei că are încredere în mine. Eram stresat înainte, dar acuma-s ca paralizat.

Intru pe strada Condorcet. O motocicletă e parcată pe locul unde dormeam în maşina mea. Nu mai ştiu câte nopţi am petrecut aici. Mă opresc câteva clipe şi-apoi fac stânga-mprejur. Casa cu obloane albastre e tot acolo.

54

Iris

De mult timp nu mai fusesem sărutată cu atâta patimă. Nu ştiu cum am ajuns aici, e prea întuneric ca să-i desluşesc trăsăturile, nu ştiu cum îl cheamă, dar îi simt mai întâi răsuflarea pe gura mea. Buzele calde lipite de ale mele. Apăsătoare. Limba care-mi linge gura. Nasul. Bărbia. Ochii.

— Boudine, ce naiba!

Cocoţată la mine-n cap, căţeluşa mă trezeşte dintr-un vis ciudat curăţându-mi faţa. Acum trei luni, când m-am mutat aici, speram să mă obişnuiesc cu ea, dar nu mă aşteptam la aşa ceva. Am devenit cea mai bună prietenă a ei. Mă urmăreşte peste tot şi mă priveşte aşa cum multor persoane le-ar plăcea să fie privite, cu ochii plini de-o iubire fără rezerve, aproape rugătoare. Nu mă deranjează, chiar dacă, uneori, în anumite locuri, aş prefera să fiu singură cu rola de hârtie igienică.

Probabil că n-am închis bine uşa când m-am dus la culcare. Aş mai fi dormit puţin. Am intrat în ultimul trimestru şi somnul se scurtează pe măsură ce-mi creşte pântecul. Până acum am fost

scutită de neplăcerile cu care au de-a face femeile însărcinate, pesemne corpul meu se păstra pentru buchetul final. Am parte de experienţa totală. Reflux gastric, picioare umflate şi obosite, vezica de neoprit, sciatică, apariţia vergeturilor şi dispariţia perineului.

— Vrei să te plimbi?

Boudine dă din coadă şi înţeleg că da. Jeanne avea o programare dimineaţă devreme, probabil n-a avut timp s-o scoată.

Ca de fiecare dată când cobor scările astea nenorocite, ţin strâns balustrada ca să nu repet o mişcare *à la* Surya Bonaly[31]. O ţin pe Boudine în braţul liber, treptele sunt mai înalte decât ea, se transformă inevitabil într-o piesă de domino. Când ajung la parter, am faţa curăţată perfect.

Rămânem în cartier. Unde încep să am propriile repere. Când am ajuns aici, nu eram sensibilă la nimic şi iată că mi-au devenit familiare zgomotele, mirosurile, faţadele. Am crezut mereu că sunt rezistentă la schimbări, am crezut mereu că „acasă" era acolo unde-mi erau amintirile, obiceiurile. Viaţa mi-a arătat că „acasă" e acolo unde sunt. În cartierul ăsta, pe strada asta, în clădirea, în apartamentul, în camera care-mi erau străine, am găsit un cămin.

Mânată de stomac, intru în brutăria lui Théo. O tânără serveşte un client, şi-apoi îmi vine rândul.

— Bună ziua, aş dori o ciocolatină, vă rog.

Se uită la mine de parc-aş fi înjurat-o. Am observat de mai multe ori efectul pe care acest cuvânt îl are asupra oamenilor care nu sunt din sud-vest.

— Nu facem aşa ceva, răspunde zâmbind discret. Dar vă recomand cornul cu ciocolată, e mult mai bun.

---

[31] *Surya Bonaly* (n. 1973), cunoscută patinatoare artistică franceză.

Intru în joc sesizându-i umorul:

— Cornul cu ciocolată? E un corn cu ciocolată înăuntru? Nu, sincer, prefer o ciocolatină, aveţi câteva foarte frumoase aici.

— Dacă nu, pot să vă propun o *raisintine,* răspunde arătându-mi un melc cu stafide.

Théo, care, după câte se pare, mi-a recunoscut vocea, scoate capul din bucătărie:

— Leila, femeia asta nu-i de-aici. Pe urmă, o să te roage s-o serveşti într-un buzunar şi-o să-ţi ureze o zi bună îndopată.

Mă întorc acasă, cu ciocolatina în buzunar. Portarul spală geamurile.

— O, bună ziua! mă salută. Încă nu v-am văzut anul ăsta, voiam să vă urez toate cele bune. Sănătate, muncă, iubire, fericire, toate astea, ce mai!

— Mulţumesc frumos, Victor, numai lucruri frumoase şi dumneavoastră.

Se uită fix la mine zâmbind, înţepenit în faţa uşii. Îmi plânge stomacul.

— Scuzaţi-mă, aş vrea să trec.

Se dă la o parte înroşindu-se.

— De fapt, spune în clipa-n care intru, n-aveţi numele pe căsuţă. Poştaşul a lăsat o scrisoare pentru Iris Duhin, dumneavoastră sunteţi?

Înţepenesc şi eu. Nimeni n-are noua mea adresă. Îmi ridic fluturaşii de salariu direct de la agenţie şi am cerut un transfer pentru ca scrisorile să-mi ajungă la mama.

Victor dispare în apartamentul lui şi iese după câteva secunde cu o cutie de ciocolată şi cu un plic.

— Nu-i mare lucru, bolboroseşte întinzându-mi-le, dar voiam să vă dăruiesc ceva dulce.

Îi mulţumesc pentru gest cu mintea-n altă parte, căci mă interesează doar proveniența scrisorii. Sunt uşurată când văd scrisul mamei. Deschid plicul maşinal, în timp ce Victor o mângâie pe Boudine. Înăuntru, găsesc o felicitare de sărbători pe care e lipit un post-it.

Am şovăit dacă să ţi-o trimit, dar a ajuns acasă pentru tine. E Jérémy. Dacă nu vrei, n-o citi.
Pupici, mama.

Pe felicitare e un cerb auriu în zăpadă, pe care scrie „Cele mai bune urări”.

Îngerul meu,
Număr fiecare minut care ne desparte de nunta noastră. Sunt aşa de nerăbdător să fim uniţi pentru toată viaţa. Înţeleg că ai îndoieli, sunt întemeiate înainte de un asemenea legământ. Sună-mă ca să te liniştesc.
Te iubesc mai mult decât viaţa mea.
Jérémy

55

Jeanne

Când se întoarse acasă, Jeanne o găsi pe Iris mâncând în silă un corn cu ciocolată. Fu uşurată că nu-i pusese nicio întrebare legată de aşa-zisa programare la oftalmolog, nu ştiuse niciodată să mintă. Prefera să nu vorbească despre întâlnirile cu clarvăzătorul, n-avea

niciun chef ca cineva s-o convingă să se lase de treaba asta. Şedinţele-i făceau o gaură-n buget, dar obţinuse un preţ rezonabil pe mai multe bijuterii de aur. La bijutier, fusese cât pe ce să nu le mai vândă. Unele aveau o valoare sentimentală, precum medalionul de botez sau un inel pe care i-l dăruise Pierre, dar decât nişte obiecte din trecut prefera să păstreze o legătură cu soţul ei în prezent.

Vorbi puţin cu Iris, care nu părea nici ea dornică de conversaţie, şi se retrase în cameră, cu mâna în buzunarul hainei, lipită de plicul pe care-l primise.

Scrisorile soseau tot mai rar în ultima vreme, de aceea erau cu atât mai preţioase. Se puse în fotoliul de lângă pat, o lăsă pe Boudine să i se urce pe genunchi şi începu să citească.

Iarna 2015

Jeanne a făcut ultima tură de chimioterapie. De câteva luni, se luptă cu cancerul la sân. Pierre a însoţit-o la fiecare şedinţă, la fiecare analiză, la fiecare programare. Jeanne iese fără perucă pentru prima dată de când i-a căzut părul.

A început să-i crească la loc şi a hotărât să nu-l mai vopsească. E de un gri-argintiu plăcut. Se întorc pe jos de la spital, mersul îi prieşte de minune lui Jeanne, care ştie c-o să urmeze zile cu efecte secundare supărătoare. Pe drum, se întâlnesc cu o vecină, doamna Partelle. Ştie că Jeanne e bolnavă, dar nu poate să nu facă o remarcă despre tunsoarea ei, pe care o socoteşte masculină. Jeanne nu-ndrăzneşte să răspundă, nu-i stă-n fire. Nici lui Pierre nu-i stă-n fire, dar e jignit de atacul la adresa soţiei lui şi răspunde dur: „E nevoie de clasă ca să-ţi permiţi o tunsoare masculină. Prin urmare, vă sfătuiesc să n-o încercaţi."

Jeanne zâmbi amintindu-şi urmarea acestei întâmplări. Vecina pălise, se bosumflase şi se dusese în drumul ei fără să scoată un cuvânt. Pierre şi Jeanne râseseră ca nişte puşti care au făcut o boacănă. Vecina nu le-a mai răspuns niciodată la salut.

Ce-a mai putut râde cu Pierre! Simţul lor al umorului era specific celor care nu avuseseră de ales. El era publicul ei cel mai bun, iar ea, al lui. Deseori, se comparau cu oamenii de vârsta lor spunându-şi că le îmbătrânise doar trupul. Se vedeau ca nişte copii întemniţaţi în carcase de oameni mari şi n-aveau de gând să iasă de-acolo.

Jeanne începu să împăturească scrisoarea, dar un detaliu o făcu să se oprească. O reciti încet, oprindu-se la fiecare frază pentru a încerca să desluşească ce o tulburase. La cea de-a opta se poticni. O citi încă o dată şi pricepu. Ştia cine era expeditorul.

56

Théo

E ziua cea mare. Concursul se desfăşoară la şcoala de patiserie Fermade, la Courbevoie. Mă gândisem să iau metroul până acolo, dar Philippe a ţinut să mă ducă el cu maşina. E prima oară când îl văd în afara patiseriei şi e ciudat. Leila nu lucrează azi, aşa c-a vrut să vină. M-am aşezat pe scaunul din dreapta fără să-ndrăznesc să spun că mi-era rău în spate. Oricum n-am putut să înghit nimic în dimineaţa asta, din cauza emoţiilor, n-aveam voie să risc.

Philippe crede probabil că poate pune paie pe foc, fiindcă îmi spune din senin că, dacă trec de etapa asta şi-o câştig pe următoarea, o să fiu selectat direct pentru faza naţională.

— Nu ţi-am spus înainte ca să nu te agiţi, o să afli vrând-nevrând.

— Ai dreptate, e chiar momentul potrivit.

Simt mâna Leilei pe umărul meu. O ţine doar câteva secunde, n-apuc să reacţionez. Arunc o privire în oglinda retrovizoare, Iris îmi zâmbeşte, Jeanne se uită la peisaj. Şi ele au insistat să vină. Simt o presiune groaznică şi ştiu că asta nu m-ajută. Încerc să-mi golesc mintea, dar e şi mai rău.

Suntem vreo treizeci de ucenici şi am impresia că-s singurul căruia-i ţâţâie fundul. Ori sunt liniştiţi de-adevăratelea, ori îs mai tari ca mine, iar faţada nu se duce naibii când le tremură măruntaiele. Aşteptăm puţin în curte, e puţină întârziere, fiindcă un jurat încă n-a ajuns. Doar eu sunt însoţit de patru persoane, toţi ceilalţi sunt singuri sau cu coordonatorul lor, e cam penibil, dar, măcar o dată, nu mă plâng.

Uşa se deschide şi putem intra. Tipul care mă legitimează îmi spune că o singură persoană poate intra cu mine, Philippe nu-mi dă de ales şi păşeşte pe uşă cu mine.

Leila mă apasă iarăşi pe umăr şi de data asta-mi pun mâna pe-a ei. Iris îmi urează succes, Jeanne îmi spune să-i fac praf.

Pe nişte mese mari sunt lipite etichete cu numele noastre. Toate cele necesare probei sunt acolo, ingredientele, cuptoarele, frigiderele, congelatoarele şi aparatele electrice sunt la comun într-un colţ al sălii. Membrii juriului se prezintă, nu cunosc pe nimeni, dar starea de nelinişte m-ar face să uit şi cum mă cheamă. Primim conţinutul probei: trebuie să pregătim o tartă cu lămâie şi bezea. Philippe mă încurajează pentru ultima oară şi se aşază pe un scaun din fundul sălii, cu ceilalţi însoţitori.

„3,2,1, start!”

Încep cu aluatul de tartă, amestec ingredientele, îl frământ şi-l las la rece. Între timp, mă apuc de prepararea cremei. Răzuiesc coaja de lămâie, o tai în două ca s-o storc, mă tai la deget, văd o picătură de sânge, apoi două, pe urmă un firicel, îmi ţiuie urechile, e cald aici, o, ce de stele, noapte bună, copii!

La întoarcere, în maşină nu vorbeşte nimeni. Philippe nu-şi descleştează dinţii. După ce mi-am recăpătat cunoştinţa în sala de concurs, a insistat să continui, dar organizatorii au considerat că par prea slăbit şi nu i-am contrazis. Nu ştiu dac-o face dinadins, dar, chiar în clipa în care porneşte radioul, Jean-Jacques Goldman[32] înfige cuţitul în rană până la sânge.

Nu-mi ridic ochii din telefon tot drumul. Sunt mort de ruşine şi uşurat că s-a terminat. Mă uit la nişte videoclipuri când primesc un mesaj. E de la Leila, care stă chiar în spatele meu.

„E mare lucru că ţi-ai înfrânt frica. Ai făcut ce-ai putut."

„Mulţumesc. Philippe e îmbufnat."

„E faţa lui normală LOL. Dacă vrei, putem să bem ceva sâmbătă seară."

„Eşti drăguţă, dar nu-mi trebuie milă."

„Nu mi-e milă, am chef."

---

[32] *Jean-Jacques Goldman* (n. 1951), autor, compozitor şi interpret francez de varieteuri şi pop-rock.

57
Iris

— Te-am rugat să nu-i dai numărul meu.

— Da' mi-a fost milă de el.

Conversaţiile cu mama ar trebui să fie contraindicate în timpul sarcinii. Dacă după povestea asta nu-mi creşte tensiunea, sigur ceva nu face contact pe undeva.

De când am primit primul mesaj de la Jérémy, nu recunoaşte că i-a dat numărul meu. A reuşit să mă facă să mă-ndoiesc, cu toate că e limpede: doar ea, fratele meu şi Mel îl aveau, iar ceilalţi doi s-ar putea uita cum geme Jérémy fără să clipească. În cele din urmă, a recunoscut că vorbeşte cu el cu regularitate, ba chiar că l-a primit în casă în două rânduri.

— Nu-nţelege de ce-ai plecat. Să spun drept, nici eu. Draga mea, se apropie nunta, nu-i poţi lăsa cu ochii-n soare pe toţi invitaţii!

— Mamă, nu te-am implicat în povestea asta dinadins, nu vreau să-ţi baţi capul. Te rog, nu te-amesteca! Şi nu-i spune nimic! Sper că nu i-ai zis că sunt la Paris?

Tăcere.

— Mamă? Spune-mi că nu i-ai spus.

— Ascultă, ai dat şi tu o dată de un băiat cumsecade! Lui taică-tău îi plăcea mult de el, ştii?

Închid telefonul şi-l arunc în cealaltă parte a camerei. Mă zbat între furie şi nelinişte. Ştiam că-şi face griji, dar nu credeam că pentru el. Mama mă tratează în continuare ca pe o copilă care trebuie ocrotită, incapabilă să aibă păreri sau să ia decizii raţionale. Ale ei sunt mai presus de ale mele. Ea e adultul şi ştie mai bine.

Trecând prin salon ca să merg la bucătărie, o găsesc pe Jeanne la maşina de cusut.

— Eşti bine? mă întreabă. N-am tras cu urechea, dar am auzit ţipete.

— Nimic grav, o ceartă cu mama. Mă scoate din sărite.

Zâmbeşte:

— A mea mă scotea câteodată din pepeni, cred că doar mamele pot să ne atingă coarda sensibilă. Peste câţiva ani, o să-ţi scoţi tu fiul din sărite!

— Cred că deja-i cazul: la cum se mişcă, presupun că vrea s-o ia la goană.

Jeanne râde, înainte ca privirea să i se întunece:

— Te doare?

— Nu, doar că e ciudat. Dar când îmi dă şuturi în coaste, e neplăcut. Vrei să vezi?

Propunerea o ia pe nepregătite şi regret numaidecât.

— Scuză-mă, nu voiam...

— Dar vreau! mă întrerupe ridicându-se.

Mă întind pe canapea, bebeluşul îşi face simţită prezenţa cel mai mult în poziţia asta. Îmi ridic puloverul, dezvelind pielea întinsă a pântecului. Aşteptăm un semn mai multe minute la rând.

— Mereu e aşa, spun. Noaptea, când vreau să dorm, îmi ia uterul drept trambulină, dar de câte ori vreau să-l filmez, se ascunde.

— O să fie un năzdrăvan, şopteşte Jeanne. Pot?

Dau din cap ca s-o încurajez să-şi pună mâna lângă buricul meu. Simt că e emoţionată. Ca mine.

— E prima oară, îmi mărturiseşte.

E momentul în care copilul meu drag alege să facă o tumbă, formând o cocoaşă mişcătoare sub mâna lui Jeanne. Zgâieşte ochii şi scoate un ţipăt:

— E incredibil! Extraordinar! Când te gândeşti că înăuntru e o făptură mică. Viaţa e minunată.

Se deschide uşa şi apare Théo, care era plecat de la începutul după-amiezii. Ne priveşte din depărtare, intrigat de acest spectacol necuviincios.

— Ce faceţi?

— Vino să vezi, îi şopteşte Jeanne. E magic.

Ascultă şi se apropie de noi, cu ochii aţintiţi asupra pântecului meu. Un val îmi umflă pielea, Théo face un pas înapoi:

— Drace, ce scârbos! Parc-ar fi un extraterestru.

58

Jeanne

Întorcându-se de la cimitir, Jeanne se opri la brutăria lui Théo să cumpere o prăjitură cu ciocolată. Împlinea şaptezeci şi cinci de ani şi se gândise să nu spună nimănui, dar, ca-n fiecare an în acea zi, ţinea să reînnoade legătura cu copilăria. Mama ei ştia ce poftă-i era lui Jeanne de ciocolată şi-i făcea mereu aceeaşi prăjitură cu ciocolată, cu toate că, proporţional cu corpul ei care creştea, i se părea din ce în ce mai mică. Era regina zilei şi avea în mod excepţional privilegiul să fie ea servită prima, nu tatăl. Cum lui Louise nu-i plăceau deloc fulgii mari de ciocolată în care era învelită prăjitura, iar Jeanne putea să renunţe la cireşe, cele două surori făceau schimb sub privirea curioasă a căţeluşei Caprice, care

aştepta şi ea câteva firimituri. Chiar şi după câteva decenii, când crema chantilly şi pandişpanul se întâlneau în gură, Jeanne se simţea ca la opt ani.

Brutăreasa, ca de obicei, nu fu din cale-afară de amabilă, iar Jeanne îl admiră pe Théo pentru că îndura o astfel de colegă.

Se întoarse acasă organizând în minte cina din acea seară. În josul scării, şovăi câteva secunde şi se îndreptă spre apartamentul lui Victor. Mai stătu puţin pe gânduri şi pe urmă bătu.

Boudine intră de îndată ce se deschise uşa. Jeanne o urmă, la invitaţia lui Victor. Mai stătea uneori la o cafea cu el, aşa că nu păru surprins de această vizită neaşteptată.

— E prea târziu pentru cafea, spuse portarul deschizând frigiderul, dar cred că am limonadă sau vin roze.

— Nu stau, îl înştiinţă Jeanne, trebuie să pun prăjitura la rece. Am venit doar să fac apel la memoria ta. Îţi aminteşti de doamna Partelle?

Victor răspunse imediat:

— Desigur! Doamna Partelle, de la unu. S-a mutat în Bretania, dacă nu mă-nşel. Au fost aşa de mulţi locatari, încât e greu să nu-i încurci. De ce mă-ntrebaţi?

Jeanne deschise geanta, scoase teancul de scrisori pe care le primise şi-l puse pe masă:

— Pentru că se numea Pardelle, nu Partelle. Mereu i-ai greşit numele.

Victor îşi duse mâna la faţă şi se frecă pe frunte. Jeanne putea să-i citească în ochi încurcătura: să mărturisească sau să facă pe prostul?

Victor se născuse în 1972, la trei ani după ce Jeanne şi Pierre se mutaseră în apartament. Mama lui, doamna Giuliano, preluase poziţia de portăreasă pe care o ocupaseră părinţii ei. Tatăl lui, care

lucra la măcelăria din cartier, murise tânăr. Copilul crescuse în clădire, pe lângă preaiubita lui mamă. Devenise un motiv de glumă, locatarii clădirii o întrebau mereu pe doamna Giuliano, când micuţul Victor nu era lângă ea, dacă nu cumva i s-a ascuns sub fuste. Era un copil politicos, serviabil şi înzestrat cu un umor ascuţit, calităţi care-l făcuseră îndrăgit de toată lumea. Pierre şi Jeanne se apropiaseră în mod deosebit de el şi-i deschiseseră uşa casei. Pierre îi dăduse ore de engleză în gimnaziu, iar Jeanne îl iniţiase în croitorie. Fusese un adolescent visător, adeseori cu capul în nori, apoi un tânăr singuratic, care nu se integrase în nicio categorie a societăţii. Se simţea la adăpost şi fericit numai în micul lui apartament de la parter. După moartea mamei, în urmă cu patru ani, Victor preluase în mod firesc ştafeta.

— M-am gândit că poate v-ar face bine, şopti el. Am văzut într-o emisiune că retrăirea amintirilor fericite te ajută să-ţi porţi doliul.

— De unde ştiai de toate întâmplările astea?

— Ştiţi că am o memorie bună şi un auz ascuţit! Aud şi reţin tot. De exemplu, întâmplarea cu doamna Partelle – sau Pardelle – i-aţi povestit-o mamei când v-aţi întors acasă. Eram acolo, încă-mi amintesc cum mai râdeaţi.

Jeanne uitase amănuntul.

— Îmi cer scuze dacă v-am făcut rău, oftă Victor.

— Nu mi-ai făcut rău, nu-ţi face griji. Ştiu că şi tu ţineai mult la el.

El dădu din cap în tăcere. Jeanne era sinceră. Nu doar că nu-i purta pică lui Victor, ci era şi foarte mişcată. Se pare că ţinea extrem de mult la ea şi că fusese înduioşat de suferinţa ei ca să se străduiască aşa de mult s-o aline. Preţuirea era reciprocă. Pentru Jeanne, Victor era important cu adevărat, îi oferise o dovadă

frumoasă de prietenie, dar mai ales darul nepreţuit: amintirile cu Pierre.

Jeanne plecă la scurt timp, după ce Boudine găsise toate crochetele pisicii. Portarul o însoţi la uşă.

— Victor, dacă te rog...

— Da?

— Oare ai fi bun să-mi mai trimiţi scrisori?

El încuviinţă, iar Jeanne ieşi din apartament cu zâmbetul pe buze.

59

Théo

„Frăţioare, când vii?"

De când nu le-am mai răspuns lui Gérard şi Ahmed, mă bat la cap să vin să-i văd. Gégé o să fie major într-o lună, Ahmed mai are de aşteptat şase luni. Când eram în locul lor, îmi doream un singur lucru: să mă car din centrul ăla pe care-l simţeam ca pe-o închisoare. La optişpe ani, n-avem de ales, fie c-avem unde merge sau nu, trebuie să plecăm. Îi ştiu pe unii care au devenit boschetari pe urmă. Mulţi. De-asta n-am vrut să studiez la facultate sau mai ştiu eu ce, trebuia să câştig lovele. Ca ucenic, nu faci o avere, dar totuşi e ceva.

Nu ştiu de ce nu-mi vine să mă-ntorc acolo. Poate din cauza amintirilor urâte, poate din pricina celorlalţi. De departe, clipele plăcute ocupă mai mult loc în memorie. În ziua-n care am plecat, Ahmed a luat chitara şi-au cântat un cântec de rămas-bun. Scriseseră mai mulţi versurile care vorbeau despre chestii pe care

le-am trăit la centru. Am strâns pumnii super tare şi am reuşit să mă smiorcăi doar în sinea mea. Gérard mi-a dat cascheta pe care-o purta tot timpul, cei mai micuţi m-au mângâiat, Manon a plâns.

Au fost momente foarte grele. Ani în şir, Sébastien, un pedagog, ne tratase ca pe nişte câini, chiar mai rău. Făcea ce făcea şi ne lovea în locuri care nu se vedeau. Eram mic, nu-ndrăzneam să mă apăr, dar nici cei mai mari nu se luau în gură cu el. Unii dintre copiii în plasament erau violenţi, mi-am luat o grămadă de pumni în mutră fără niciun motiv, mi s-au furat lucruri la care ţineam, alţii ţipau, fugeau, ba chiar încercau să se sinucidă. Da' cred că lucrul cel mai dureros era speranţa. Speranţa că mama o să mă viziteze, speranţa c-o să se lase de băut, speranţa c-o să mă ia de-acolo. Într-o zi, un psihiatru mi-a spus că mi-e mai bine la centru decât la mama. L-am înjurat şi m-am cărat. Nu puteam s-aud aşa ceva. O iubeam pe mama ca orice copil: necondiţionat. Voiam să fiu cu ea. N-o să ştiu în veci dacă individul avea dreptate, dacă era mai bine să fiu singur, la adăpost, sau cu ea, în primejdie.

Au fost şi clipe plăcute. Nico şi Assa, doi pedagogi care mă tratau ca pe fratele lor mai mic. Jocurile cu mingea redesenând lumea. Serile-n care fugeam, în sfârşit, cele-n care nu eram prinşi. Râsetele nebune la duşuri, atunci când cântam din toţi rărunchii. Serile la televizor. Ziua-n care am fost la plajă. La patinoar. Ahmed şi Gérard, fraţii mei. Manon. Malik, Sonia, Enzo, Emma. Când treci prin acelaşi chin, clădeşti prietenii, vrând-nevrând. Chiar şi-atunci când nu-i nimeni care s-o primească, avem iubire de dat. Nu era chiar o familie, dar uneori mai că ai fi zis că-i aşa.

Răspund o tâmpenie şi opresc telefonul. E trecut de miezul nopţii. Sting lumina, mă bag sub plapumă şi-nchid ochii. E un loc în mintea mea unde mă refugiez de cum simt nevoia. Ca o lume paralelă, o viaţă imaginară, unde nu risc nimic, unde totul se

termină cu bine. O anticameră a adevăratei vieţi, unde eu hotărăsc. Credeam că toată lumea are un astfel de loc, dar când am vorbit cu cei din jur, am înţeles că nu suntem aşa de mulţi. Şi n-am mai amintit despre asta. A început când eram foarte mic. Mă văd, întins pe pat, retrăind o serbare unde îndrăznesc să cânt în faţa tuturor. Trebuie doar să-nchid ochii şi mă trezesc altundeva, departe de griji, departe de destin. E o evaziune fără carte sau ecran. Un scurt-metraj personalizat. De-o vreme încoace, rulează acelaşi film. Ajung la brutărie mai devreme. Am cheile, intru şi merg la vestiar să mă schimb. Sunt la bustul gol, am un corp de pompier din calendar, Leila intră-n încăpere, se apropie încet de mine, îşi trece mâna peste ceafa mea şi mă sărută.

60

Iris

— Mi-a fost aşa de dor de tine!

— Mă sufoci.

Mă desprind din strânsoare şi mă uit la fratele meu, care e-n faţa mea în carne şi oase.

— Au! Tâmpito, de ce mă ciupeşti?

— Să fiu sigură că nu visez.

Am luat autobuzul ca să-l aştept la aeroport. Nu i-am spus nimic. A trecut pe lângă mine fără să mă recunoască. Dacă n-aş fi fost aşa de bucuroasă să-l văd, mi-ar fi picat prost.

Pe drum, îmi povesteşte despre călătorie şi întâlniri, îmi arată poze şi videoclipuri. Le-am văzut aproape pe toate pe contul lui de Instagram, dar povestea ar mişca până şi-un copac.

Hotelul unde s-a cazat e la doi paşi de apartament. Pune sacoşa jos şi se întoarce spre mine uitându-se stăruitor la pântecul meu:

— Nu pot să cred! O să fiu unchi.

— Începe să-mi fie frică. Mai sunt nici trei luni şi-o să fie aici.

— De ce ţi-e frică?

— De tot. C-o să-l pierd, c-o să fie bolnav, că Jérémy o să ceară custodia, că fiul meu o să-mi reproşeze că l-am lăsat fără tată, că n-o să fiu la înălţime. Cu cât se apropie momentul, cu atât îmi tot spun că n-o să reuşesc.

Rostindu-le, fricile astea devin reale. De câteva săptămâni, refuz să ascult şi să le las să mă cotropească. Mă îndoiesc de mine însămi şi-mi tot pun întrebări stânjenitoare. Mă condamn pentru lucrurile rele care mi se-ntâmplă şi-mi zic că am noroc când mi se-ntâmplă ceva bun. Încetul cu încetul, ba o înfrângere, ba o bătălie câştigată, mi s-a umplut paharul cu încredere în mine. Poate şi fiindcă am fost înconjurată de persoane care credeau în mine în locul meu. Iar, la început, Jérémy era una dintre ele.

Mă înţelegea, mă asculta, îi păsa ce simt. Mă încuraja, adesea excesiv. Tot ce făceam era un pretext să mă copleşească cu laude. Un risotto? Cel mai bun pe care l-a mâncat vreodată. O frează nouă? Totul mi se potrivea, aş arăta minunat şi rasă-n cap. Un pacient nou? O să-l fac bine, eram cea mai talentată kinetoterapeută. Între prea multul lui şi îndoiala mea era o medie care mă echilibra. Schimbarea s-a produs pe nesimţite. Îmi amintesc de prima frază care m-a doborât.

„E prea fiert. Ar trebui să iei ore de la fosta mea."

Am plâns, şi-a cerut scuze, era nervos din cauza contractului pe care-l pierduse. A redevenit bărbatul pe care-l iubeam. Şi-apoi, înc-o palmă.

„Când facem dragoste, îţi văd doar bărbia dublă."

Şi-ncă una; şi-ncă una; şi-ncă una. „Jeanşii ăştia îţi fac fundul mare”; „Nu eşti deloc amuzantă”; „Când lumea o să-şi dea seama, n-o să te mai vrea nimeni kinetoterapeută”; „Ce tâmpită poţi să fii, biata de tine”; „Regret ziua-n care ţi-am cerut să te muţi aici”; „Nu te-ntrebi niciodată de ce prietenii nu-ţi mai vorbesc?”; „Nu eşti bună la nimic”.

Criticile au îngropat complimentele. Problema era că eu credeam mai mult criticile.

Fiecare ieşire era urmată de consolare. Nu era răutăcios, o făcea doar pentru binele meu, îi părea rău că mă răneşte, nu ăsta era scopul. Tot reparând ceea ce stricase, devenea indispensabil. Era călăul şi salvatorul meu. Cuţitul şi pansamentul. În puţin timp am ajuns să cred mai mult în el decât în mine. Ca să mă conving că, în cele din urmă, fără el nu eram în stare de nimic. Că numai el putea să mă înţeleagă. Să mă iubească. În trei ani, a reuşit să facă praf ce-mi luase treizeci de ani să clădesc.

— O să fii o mamă genială, mă asigură fratele meu. O ştiu prea bine, m-ai îngrijit ca pe copilul tău ani în şir.

Râd gândindu-mă din nou la vremurile în care o imitam pe mama, încercând până şi să-l alăptez pe bebeluşul Clément.

— O să fac tot ce pot.

Fratele meu se aşază lângă mine pe pat şi-şi pune capul pe umărul meu.

— M-am îndrăgostit, spune.

Până şi bebeluşul meu e surprins de veste.

— Tu? Nu se poate! De cine? Unde? Când? Spune-mi tot, de douăzeci şi opt de ani tot aştept!

Clément nu mi-a prezentat niciodată pe nimeni, nici n-a pomenit de vreo eventuală relaţie. Când îl întrebam, ridica din umeri zâmbind. Mă scotea din minţi, pentru că eu nu eram în stare

să nu-i spun şi cel mai neînsemnat început de *romance.* În mai multe rânduri, am surprins apeluri, am constatat schimbări, am observat detalii, dar i-am respectat discreţia, fiind convinsă c-o să aleagă momentul potrivit. Ba chiar am crezut că n-o să vină niciodată. O cheamă Camila, e fotografă în Buenos Aires şi-l însoţeşte pe Clément în călătorii de mai bine de-un an. Plănuiesc să se mute împreună, aici sau în altă parte. E discret, aproape imperceptibil, dar, când vorbeşte despre ea, îi străluceşte ceva în privire, vocea devine mai duioasă, gesturile mai sigure. Sunt o spectatoare care-şi admiră fratele îndrăgostit. Aşteptarea a meritat.

61

Jeanne

Micuţa Jeanne fusese crescută cu respect faţă de aproapele ei. Regulile erau simple: aproapele era rege, nu trebuia să-ţi superi aproapele, să-l dezamăgeşti, să-l deranjezi, să-l agasezi, să-l oboseşti, să-l încetineşti, să-l zoreşti, să-l răneşti, să-l necăjeşti, să-l încurci. Pentru a corespunde cu ceea ce se aştepta de la ea, Jeanne îşi însuşise foarte curând comportamentele ca pe nişte veşminte şi-şi înăbuşise felul de-a fi.

Cu trecerea anilor şi maturizându-se, Jeanne reuşise la vârsta adultă să dea la o parte mai multe straturi artificiale, dar unele se-nfipseseră aşa de adânc, încât deveniseră a doua ei natură. Astfel, când Jeanne era plictisită, îşi ascundea emoţiile şi fericea pe oricine-i ieşea în cale cu un zâmbet perfect convingător. Trebuia s-o cunoşti bine ca să-i desluşeşti tulburarea din spatele măştii. În mod firesc, Théo şi Iris începeau s-o cunoască bine.

— Jeanne, eşti supărată pe noi? spuse Iris îngrijorată aşezându-se lângă ea pe canapea.

— Deloc, răspunse Jeanne.

— Se vede că te supără ceva, insistă Théo.

— Dacă vă spun că sunt foarte bine.

Cei doi se priviră, sperând că procedaseră corect.

Totul pornise de la apelul acela. Telefonul fix sunase în timpul cinei. Se întâmpla rareori şi întotdeauna răspundea Jeanne. Trebăluia prin bucătărie, aşa că răspunsese Iris. Un bărbat dorea să vorbească cu doamna Perrin, Jeanne luase receptorul, iar ceilalţi doi pricepuseră numaidecât care era treaba. Când se întorsese la masă, Jeanne se simţise obligată să-şi dezvăluie secretul.

— Mă duc la un clarvăzător.

— Ca să-ţi citească viitorul? întrebase Théo.

Jeanne o scăldase, înainte să recunoască faptul că vorbea cu soţul ei drag cu ajutorul unui profesionist. Iris îi dăduse dreptate, prietena ei Gaëlle vorbise cu tatăl ei răposat în acelaşi fel. Deşi se îndoise la început, fusese convinsă de amănuntele date de clarvăzător, amănunte pe care le ştia doar ea.

— Unele persoane chiar au un dar, trăsese concluzia Iris, dar nu trebuie să vă încredeţi, sunt şi mulţi escroci. Cei adevăraţi sunt uşor de recunoscut: au o listă de aşteptare lungă şi oamenii vin de departe la ei.

— Am avut mare noroc, răspunsese Jeanne. M-a contactat direct, n-a trebuit s-aştept.

Théo se strâmbase:

— Cum te-a contactat?

— La telefon. Pierre i-a dictat numărul nostru.

— Drace, se scăpase Iris. Îmi aminteşte de doamna Beaulieu, pacienta mea care a murit acum două luni. După câteva zile, când

m-am dus să-mi iau halatul şi cutia de mâncare, fiica ei mi-a povestit că un clarvăzător o sunase acasă ca s-o înştiinţeze că mama ei avea un mesaj pentru ea. I-a închis în nas. E chiar ciudat.

— Da, adăugase Théo. Nu miroase a bine.

Jeanne nu lăsase să se observe nimic, dar îi păruse rău că se destăinuise. Nenumărate incoerenţe şi contradicţii îi ştirbiseră deja încrederea în acest domn Kafka, nu voia să i se sporească îndoiala.

— Îmi pare rău dacă te-am rănit, adăugă Iris ridicându-se de pe canapea. Poate că-i foarte bun. Mai mult ca sigur. Eşti cea mai în măsură să ştii, noi n-am fost niciodată la el.

Jeanne se destinse, dar Théo nu părea convins:

— Am putea s-o facem.

— Ce să facem? întrebă Jeanne.

— Să mergem la el! Şi-aşa am putea să-ţi spunem părerea noastră. Când e următoarea şedinţă?

62

Théo

Încă nu e zece seara. Mă postez pe stradă în spatele barului ca nu cumva să creadă c-am ajuns mai devreme. De când Leila mi-a propus să ieşim în oraş, sunt cât pe ce să leşin de fiecare dată când o întâlnesc, şi nici nu-i nevoie să mă tai la deget. Aproape că n-am dormit azi-noapte, eram stresat până şi-n lumea mea imaginară.

E prima întâlnire din viaţa mea. Cu Manon, m-am pupat fără să fac planuri, în sfârşit, mai ales ea, eu m-am lăsat de parc-ar fi fost normal, deşi-n corpul meu era sărbătoare naţională. Ne plăceau aceleaşi chestii, ascultam aceeaşi muzică şi avea ochi demenţiali; la

cinşpe ani, e combinaţia câştigătoare, înainte de ea, ieşisem scurt cu o fată din clasă, ne mozoleam în parcarea de biciclete ca să nu ne vadă nimeni. Zicea că din respect, dar cred că era de ruşine. Asta-i tot. Trebuie spus că n-am fost niciodată copleşit de propuneri. E întâia oară când am o primă întâlnire. Ba mai mult, e prima oară când am întâlnire cu o fată de care-mi place mult.

Fumez ultima ţigară numărându-mi bătăile inimii prea rapide pentru o inimă de om.

— Salut!

Tresar, Leila e în faţa mea. Inima nu mi se mai opreşte între două bătăi. Trăiesc la foc continuu.

— Salut! răspund. Ce faci?

Am început bine, sunt la fel de pasionant ca un extras de cont.

Barul e liniştit. Ne aşezăm în fundul sălii, la o masă înaltă. Leila pare la fel de intimidată ca mine. Bem un pahar, povestim de toate, aflu că locuieşte singură de şase luni, înainte stătea cu părinţii, fratele şi sora ei. O să-mplinească douăzeci de ani. Are trei joburi în total: lucrează la brutărie, face curăţenie în birouri şi ore extra în restaurantul fratelui său.

— Şi tu? Doamna care a fost la concurs e bunica ta?

— Nu, locuiesc împreună cu ea şi cu Iris.

Îşi ridică sprâncenele. Asta e. Trebuie să mă hotărăsc dacă spun adevărul sau inventez altul. Faptul că vin dintr-un centru de plasament m-a marginalizat tot timpul. Oamenii îşi schimbă comportamentul când află. La şcoală, eram tipul care n-are părinţi. Fie nu se apropiau de mine, fie se apropiau din curiozitate sau din milă. Uneori am avut impresia că-s un animal de la zoo. Exotic. Leila aşteaptă să-i explic. Răscolesc cuvintele în minte, încerc să le pun cap la cap. Ştiu că pot să schimbe totul.

— Sunt din Brive. Nu câştig îndeajuns ca să-mi plătesc un apartament şi nu ştiam pe nimeni la Paris. N-am familie, am crescut într-un centru de plasament.

Nu-ndrăznesc să mă uit la ea. Fixez paharul ţinându-mi respiraţia.

— Par cool, spune ea într-un sfârşit. Erau tare stresate pentru tine, am crezut că sunt din familie. Ce zici, o luăm din loc?

N-a reacţionat. N-a pus întrebări. N-a vrut să ştie de ce şi cum. Ori nu e ceva de discutat pentru ea, ori n-a auzit, ori nu-i pasă.

Ajungem pe trotuar, e frig, ne ies norişori de aburi din gură. Îmi iau inima-n dinţi ca s-o întreb dacă m-a auzit, când îmi face semn s-o urmez:

— Hai să-ţi arăt ceva.

Mergem pe malul Senei povestind întâmplări despre Nathalie, e un subiect inepuizabil, ne distrăm necontenit.

— „Nu, domnule, nu vindem pe datorie, spune Leila. Vedeţi că n-am barbă, nu mă confundaţi cu abatele Pierre[33]!”

— O imiţi super bine!

— Ştiu, ştiu, am oarece talent.

Se opreşte în faţa porţii unei clădiri şi introduce codul explicându-mi că se ocupă de întreţinerea unui birou de la ultimul etaj. Ajungem într-o curte privată, îşi pune degetul pe buze în semn să tac. O urmez pe scări, până sus. De perete e sprijinită o scară de lemn, o ia şi-o propteşte de o trapă din tavan. Îmi şopteşte să urc după ea.

---

[33] *Henri Grouès* (1912-2007), numit şi abbé Pierre, preot catolic şi călugăr capucin care a fondat Emmaus, o organizaţie caritabilă de combatere a excluziunii sociale.

Panorama îmi taie răsuflarea. Literalmente. Îmi tremură picioarele şi mi se-nvârte capul. E tot Parisul, acoperişurile se întind cât vezi cu ochii. În depărtare, turnul Eiffel şi, mai aproape, Sacré-Cœur. Leila face câţiva paşi pe coama acoperişului, iar eu mă agăţ de o ţeavă groasă şi alunec în jos.

— La naiba, nu te simţi bine? întreabă aşezându-se lângă mine.

— Ba da, foarte bine. Ai un defibrilator la tine?

Pufneşte-n râs şi, când se opreşte, ascultăm o vreme noaptea. Încet-încet, nu mai tremur şi aproape uit că sunt în vârful unei clădiri. Leila nu se mişcă, mi-ar plăcea să ştiu la ce se gândeşte. Inspir adânc şi încep:

— Ai auzit ce ţi-am spus în bar?

— Da, am auzit. Ştiu că e un subiect dificil pentru tine. Ştiu pentru că şi eu am subiecte dificile. Avem timp să ni le povestim când o să le vină vremea.

Încep iar să tremur, sunt încă ameţit, dar de data asta nu-i acelaşi lucru. Leila se uită la mine, chipul ei e lângă al meu, la naiba cu fricile, închid ochii şi ne sărutăm.

(Cum de turnul Eiffel nu lansează focuri de artificii cu ocazia asta?)

63

Iris

Jeanne nu era de-acord. N-am insistat, ea trebuia să aleagă dacă preferă să se amăgească cu iluzii sau să accepte realitatea. Ieri, la cină, ne-a mărturisit că s-a răzgândit. Voia să fie împăcată.

Când deschide uşa, clarvăzătorul pare surprins s-o vadă însoţită. Îi întind mâna:

— Bună ziua, sunt fiica doamnei Perrin.

— Şi eu sunt nepotul, fiul fetei, adaugă Théo arătând cu capul spre mine.

Aproape că mă înec. Zăpăcitul e mândru de el.

E primul test. Jeanne ne-a spus că domnul Kafka ştia că nu avusese copii. Nu reacţionează. Îi acord prezumţia de nevinovăţie.

Clarvăzătorul ne pofteşte să ne aşezăm la o masă rotundă. Cabinetul e de-a dreptul caricatural. Mai lipsesc doar globul de cristal şi poţiunea cu ovare de hamster pitic. Îmi amintesc ce mi-a descris Gaëlle după prima întâlnire cu clarvăzătoarea ei. Fusese surprinsă de sobrietatea locului, departe de reprezentaţia teatrală pe care şi-o închipuise. Arunc un ochi spre Jeanne. Cu fruntea sus şi privirea directă, nu lasă să se întrevadă nimic din ce o tulbură.

— Mi-aţi spus că aveţi un nou mesaj de la Pierre?

— Aşa e! se însufleţeşte domnul Kafka. Rar se-ntâmplă ca răposaţii să mă solicite atât de des, după cât se pare, ţine mult la dumneavoastră.

Jeanne zâmbeşte. Nu mai am niciun chef să-l demasc pe omul ăsta, vreau doar să fie sincer. Să nu rostească vorbele astea, tulburătoare pentru orice fiinţă care a pierdut ceva, numai din lăcomie de bani. Nu-ndrăznesc să-mi închipui ce simte Jeanne, ţintuită între speranţă şi raţiune.

— O să repet direct ce-mi spune, reia clarvăzătorul. Nu vă faceţi griji, îmi păstrez vocea, dar el vorbeşte prin mine. Gata, să începem!

Îşi dă capul pe spate şi-şi pune degetele arătătoare la tâmple:

„Bună, draga mea, eşti foarte frumoasă astăzi. Sunt atât de fericit c-am găsit mijlocul să comunic cu tine! Îţi mulţumesc c-ai

crezut în domnul Kafka. Avem noroc că putem păstra legătura asta. Sunt mereu cu tine. Noaptea, mă întind lângă tine în apartamentul nostru de pe strada Batignolles, ca înainte. Te iubesc, draga mea. Sper să putem vorbi şi mai des."

Lui Jeanne îi şiroiesc lacrimile pe obraji. Scoate o batistă din mânecă, se şterge la ochi şi se întoarce încet spre noi:

— Aţi avut dreptate, copii.

Lui Théo nu-i trebuie mai mult.

— E aici? îl întreabă pe domnul Kafka.

— Absolut. Bunicul e chiar lângă dumneavoastră. Poate că-i simţiţi mâna pe umăr.

Théo închide ochii şi inspiră adânc:

— O simt, oftează deschizând din nou ochii. Eram foarte apropiat de el. Îi ziceam Patapuf.

Clarvăzătorul fixează un punct imaginar în gol.

— Îşi aminteşte perfect. Îi plăcea la nebunie că-i ziceaţi aşa. Ţinea în mod deosebit la dumneavoastră. Să nu le spuneţi celorlalţi!

Jeanne e impasibilă. Îmi apropii scaunul şi-mi pun mâna pe a ei.

— Are un mesaj pentru mine?

Bărbatul îşi reia poziţia. După câteva secunde, uitându-se stăruitor la pântecul meu, răspunde:

— Tatăl dumneavoastră mă însărcinează să vă spun că e fericit că viaţa merge mai departe. Îi pare rău că n-a apucat să-l întâlnească pe ultimul micuţ, dar promite c-o să vegheze asupra lui din lumea cealaltă.

E foarte tare tipul. Disperarea lui Jeanne mă copleşeşte.

— Eu mă bucur c-a murit înainte, spune Théo, altfel ar fi trebuit să împart moştenirea. Dacă tot mă aude, îi mulţumesc că mi-a lăsat

averea. Sunt aşa mulţi bani, că nici nu ştiu ce să fac cu ei. Poate are nişte sfaturi?

— Desigur! se grăbeşte să răspundă clarvăzătorul. Lui Patapuf îi va face plăcere să vă ajute prin intermediul meu. Facem o programare la sfârşitul şedinţei, ce ziceţi?

— OK! Întrebaţi-l acum ce crede despre prima mea investiţie.

Mă tem de el, nu pricep unde vrea să ajungă. Domnul Kafka ascultă în tăcere dând din cap:

— E mândru de dumneavoastră. Vă felicită pentru această investiţie responsabilă.

— Ce uşurare! Credeam c-o să i se pară ceva superficial. Dar a meritat, am câştigat zece centimetri în repaus, e o nebunie. Când stau în picioare, am impresia că-s un trepied. E hiper-practic: dacă-mi rup un picior, nu-i grav, umblu cu puţa!

Bărbatul zâmbeşte forţat. Îmi muşc obrajii ca să nu râd. Jeanne se ridică brusc:

— Dumnezeule, ce-i cu mine?

— Jeanne, ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, e ciudat, văd o femeie în picioare în spatele domnului Kafka. Cred că am o viziune!

În clipa asta, aerul descumpănit al lui Théo e de neuitat.

— O viziune? întreabă clarvăzătorul neîncrezător.

— Da, cred că mi-aţi transmis darul! exclamă. E mama dumneavoastră, are un mesaj. Vrea să ştie dacă nu vă e ruşine să profitaţi de suferinţa oamenilor ca să vă umpleţi buzunarele.

— Ce spuneţi?

— Aşteptaţi, n-am terminat! Vă văd băgând mâna în sertar şi restituindu-mi cei o mie de euro pe care vi i-am dat.

Zâmbetul bărbatului se şterge. Se supără, nu pricepe de ce ar trebui să restituie banii câştigaţi cinstit. Jeanne e surprinzător de liniştită.

— Am înţeles cum m-aţi găsit. Puricaţi rubrica cu necrologuri, alegeţi văduvele în vârstă şi le găsiţi datele de contact.

— E urât, aprobă Théo. Aţi merita să vă pun la pământ cu al treilea picior.

Jeanne îl priveşte cu răceală pe domnul Kafka:

— Dacă nu vreţi să fac plângere, trebuie să-mi dai banii înapoi, frăţioare.

Nu-i îndeajuns ca să fie convins. Nu e la prima încercare, probabil l-au demascat şi alţii înaintea noastră. Jură că e sincer şi că n-avem cum să dovedim că a fost de rea-credinţă.

Pe drumul de întoarcere, Théo nu mai conteneşte cu comicăreala, iar eu tot caut subiecte de conversaţie. Jeanne nu reacţionează nici la unele, nici la altele. Când ajungem acasă, ne roagă să ne aşezăm lângă ea pe canapea, aprinde televizorul, ne acoperă cu o pătură, îşi lipeşte capul de spătar şi-apoi ia mâna mea şi pe a lui Théo în mâinile ei.

64

Jeanne

Când Jeanne intră în atelier o năpădiră amintirile. Unele feţe se schimbaseră, dar mirosurile, zgomotele, decorul erau neschimbate. Cei care o cunoşteau lăsară numaidecât lucrul ca să o salute. Viviane, croitoreasa-şefă a atelierului de contururi vagi, o îmbrăţişă îndelung. Jeanne îşi aminti de momentul în care Viviane

începuse să lucreze, în 1980 sau poate în '81, anul alegerilor prezidenţiale. Era foarte tânără pe-atunci şi acum se pregătea să iasă la pensie. Luis, Marianne, Clotilde, Paul şi ceilalţi făcuseră cerc în jurul ei, iar Jeanne se miră: avea impresia că plecase doar ieri.

În ciuda promisiunilor, nu păstrase legătura cu niciunul dintre foştii colegi. În primele săptămâni după plecare, trecuse să-i mai salute din când în când, dar nu-i dădea pace teama de a-i încurca. La urma urmei, munceau şi vizita ei avea să-i distragă. Trecuse de la „în fiecare zi" la „niciodată". Mai dăduse câteva telefoane înainte, ca şi acestea să se piardă în viaţa de zi cu zi şi în noile planuri.

Jeanne trecu rapid la scopul vizitei. A fost nevoie de autorizaţia direcţiunii, dar n-a fost greu, căci propunerea ei entuziasmă pe toată lumea. Se gândise la asta cu o zi înainte, aşteptând să adoarmă. De trei săptămâni, pusese capăt relaţiei cu somniferele, iar nopţile, chiar dacă mai tihnite ca înainte, aveau nevoie de mici schimbări. Între două gânduri negre, Jeanne îşi amintise cât material nefolosit era aruncat în fiecare zi în atelier. Pentru ei era o nimica toată, nu făceau nimic cu el. Dar pentru alţii, nimic însemna mult. În zorii zilei, bătuse la uşa uneia dintre asociaţiile pe care le sprijinea.

De cum se întoarse, Jeanne se puse pe treabă şi nu-şi mai ridică nasul de la maşina de cusut decât pentru a-l vizita pe Pierre. Seara se puse iar pe treabă, pe urmă a doua zi şi în următoarea. Atingerea ţesăturii şi bâzâitul maşinii, alături de speranţa de a fi de folos o umpleau de bucurie. Era un sentiment pe care se temuse că n-o să-l mai aibă niciodată. Jeanne avusese mereu o înclinaţie spre fericire. Era un fel de a fi, nu avea niciun merit şi, invers, se simţea norocoasă că era înzestrată cu capacitatea de a se bucura cu uşurinţă, care-i echilibra latura întunecată. Adesea se gândise că

cele două erau legate, certitudinea de a fi trecător punând sub lupă micile bucurii. Încercările care-i ieşiseră în cale îi ştirbiseră din optimism, dar nu-l făcuseră să dispară. Odată cu moartea lui Pierre, ceva se stinsese în ea şi era convinsă că n-avea să se reaprindă niciodată. După o hibernare îndelungată, Jeanne simţea că se întoarce la viaţă.

Împături piesa pe care o terminase şi o puse în coş lângă celelalte. Mâine, avea să ducă totul la asociaţie, înainte să facă altele. În curând, mâini mici şi durdulii vor ţine babeţici, zornăitoare, păturici de confort, bodyuri, pături mici de înfăşat confecţionate din tafta, jacard, brocart sau organza.

65

Théo

N-am spus la nimeni că vin. Nu eram sigur c-o s-o fac până la capăt. Înconjor clădirea prin exterior, mă duc de-a lungul grilajului, recunosc găurile prin care ne strecuram când o ştergeam. A mai rămas una neastupată. Îi aud înainte să-i văd. Cei mici se joacă în grupuri în curte. Cei mari povestesc şi bat mingea. Ahmed stă pe masa de ping-pong. Fluier, se-ntoarce brusc şi sare pe mine ţipând nevoie mare.

Nico mă lasă să intru, e ciudat să trec pragul acestei uşi. Toată lumea se adună-n jurul meu, mă pricopsesc cu palme în spinare, pupici şi cu o mângâiere grozavă de la Mayline, o fetiţă căreia îi plăcea mult să stea cu mine. S-ar părea că semăn cu taică-său. Mai sunt şi unii noi, care stau la distanţă. Nu prea ştiu ce simt, totul se învălmăşeşte, dar nu mă opresc din zâmbit. E ca-ntr-un *cross-over,*

când două seriale se intersectează preţ de un episod. Am impresia că viaţa de dinainte apare pentru o clipă în noua mea viaţă şi episodul începe bine.

Ahmed îmi spune că Gérard e în cameră, intrăm în fugă, fără să batem, şi ne năpustim asupra lui. Are muzica-n urechi, n-apucă să-şi dea seama, se zbate şi, când mă vede, pufneşte-n râs. La fel şi Ahmed, cu râsul lui de capră şi, pe urmă, eu. Pe peretele de deasupra patului, a agăţat o poză cu noi trei la patinoar. Aveam treişpe sau paişpe ani, am stat mai mult pe fund decât pe patine şi-o fărâmă din mândria mea a rămas acolo, dar e una dintre cele mai frumoase amintiri.

Ahmed avea trei ani când a ajuns, cu sora lui mai mare. Mama lor murise şi tatăl n-avea cu ce să-i crească cum se cuvine. Gérard a sosit la doi ani după el. A fost scos de sub tutela părinţilor, care-l maltratau. N-a dat niciodată amănunte, dar a păstrat urme, pe corp şi în cap. Uneori, există o anticameră a prietenei, cu ei am intrat direct în ea.

Petrecem două sau trei ore împreună, lenevind ca înainte. Amândoi îmi pun o grămadă de întrebări legate de viaţa de după centru, am văzut atâţia care au sfârşit prost, vor să mă creadă şi-atunci exagerez. Când ai coşmaruri în oglinda retrovizoare, înaintezi râvnind la visuri. Le vorbesc despre slujbă, apartament, Jeanne, Iris, şi nu-i nevoie să le pomenesc de Leila, se prind singuri când ne întâlnim cu Manon. Ne pupăm, schimbăm câteva vorbe şi, degeaba încerc, nu mă trece niciun fior. Nu tu tremurat, nu tu gol în stomac, nu tu nod în gât. Mă bucur s-o văd şi-atât. M-am vindecat de tot.

Îmi cer să jur c-o să mă întorc în curând, însă chiar şi fără, aş fi făcut-o. Nu ştiu cum am crezut că-i pot lăsa în trecut.

Orele de vizită se termină repede, dar nu pot să fiu aşa de aproape de mama şi să nu trec s-o văd. Îi vorbesc despre relaţia mea cu Jeanne şi cu Iris, care a luat o întorsătură neaşteptată. Credeam c-o să găsesc liniştea în convieţuirea asta, dar am găsit mai mult de-atât. Îi spun că i-ar fi plăcut de ele, aşa cum i-ar fi plăcut şi de Leila. Mama a preferat întotdeauna oamenii cu probleme decât pe cei plaţi. Spunea adesea că două suprafeţe netede alunecă unele într-altele, în timp ce două suprafeţe vălurite se agaţă şi devin mai trainice împreună. Cam avea dreptate.

Înainte să plec, agăţ încă o poză pe perete. Pe hol, păşesc în urma unei familii care pleacă. O doamnă cu doi fii, care au venit cu siguranţă să viziteze un apropiat. Fără să mă mai gândesc, fac stânga-mprejur, deschid uşa salonului, mă aplec la urechea mamei şi-i mărturisesc ce-am făcut şi ce urmează să fac.

66

Iris

E ultima zi de lucru înainte de concediul de maternitate. Nadia mă întâmpină cu un platou plin cu prăjiturele.

— Aveţi impresia că aştept octupleţi? o întreb.

— Gustaţi una, o să-mi mulţumiţi c-am făcut atâtea.

Mă simt uşurată că nu mai lucrez. Pântecul meu este aşa de greu, încât mă întreb dacă fiul meu n-o să se nască într-un tanc. Prevăd un program extrem de încărcat pentru zilele care urmează, între sieste, citit şi iar sieste. Cu toate astea, Jeanne a părut aşa de bucuroasă când a aflat că în curând o să stau toată ziua acasă, încât

m-aştept să fiu nevoită să pun câteva partide de Yams şi Scrabble în orar.

Am continuat să văd şi alte apartamente după ce m-am mutat la ea. Nu voiam să-i impun viaţa cu un bebeluş, cu tot ceea ce implică. Dădeam dosarele mecanic, fie că-mi convenea sau nu apartamentul. Săptămâna trecută, am fost aleasă de proprietarul unei garsoniere din Bagneux, din vreo douăzeci de candidaţi. Când le-am dat vestea la cină, Jeanne s-a transformat în inspectoare:

— Suprafaţă?

— Treizeci şi doi de metri pătraţi.

— Prea mic. Chirie?

— 720 de euro.

— Prea scump. Geamuri duble?

— Simple.

— Izolare proastă pentru temperaturi şi zgomot. La ce etaj?

Nu mi-a aprobat niciunul dintre răspunsuri şi, în cele din urmă, mi-a propus să rămân la ea până ce voi găsi o locuinţă demnă de acest nume. N-am încercat să-mi ascund bucuria, n-aş fi fost în stare. Când m-am ridicat s-o îmbrăţişez, Théo ne-a ameninţat că se ridică de la masă dacă plângem.

— Am întâlnit-o pe înlocuitoarea dumneavoastră, îmi spune Nadia manevrând scaunul în antreu. A venit cu responsabila agenţiei. Ei bine, o să fie mult mai plictisitor decât cu dumneavoastră. Fiul meu a încercat să facă o glumă, mai c-a trebuit s-o reanimăm.

— Ce fel de glumă?

— Nimic rău. A lăsat un şarpe de plastic în cadă.

Râde amintindu-şi scena şi nu pot să nu râd cu ea, fără îndoială mânată şi de uşurarea de a nu fi fost ţinta acestei farse. Arătaţi-mi un şarpe şi sunt gata să nasc.

Nadia nu mă lasă singură toată după-amiaza. Mă urmează în toate încăperile şi mă roagă necontenit să mă aşez şi să mă opresc din curăţat. Într-un sfârşit, o ascult şi stau la o cafea decafeinizată.

— N-o să vă întoarceţi după concediu, nu-i aşa? mă întreabă.

Dau din cap:

— O să-ncerc să-mi reiau adevărata meserie.

Nadia oftează zâmbind. Vin la ea de cinci ori pe săptămână de mai bine de şase luni. Am intrat în intimitatea ei. M-am apropiat de vulnerabilitatea ei. Am văzut neajunsurile, fricile, puterea, latura neşlefuită. Toate astea creează legături. Ştiu că mă voi gândi deseori la domnul Hamadi şi la doamna Lavoir, persoana care a înlocuit-o pe doamna Beaulieu. Dar Nadia ocupă un loc aparte. Îmi va lipsi, aşa cum îţi lipsesc doar cei care contează. Şi când, însoţindu-mă la uşă după ce m-a obligat să iau prăjiturile pe care nu le-am mâncat, mă întreabă dacă o să ne revedem, nu şovăi, iar urarea de bun-rămas se transformă în promisiuni.

FEBRUARIE

67

Jeanne

În timp ce cumpăra un buchet de mimoze de la florărie, Jeanne era frământată de două sentimente. Îi părea că viaţa alături de marea ei iubire se petrecuse ieri şi-acum o veşnicie, în acelaşi timp, în acelaşi loc, era totodată rană vie şi cicatrizată. Emoţiile ei semănau cu suişuri şi coborâşuri alternative şi se agăţa cu toate puterile ca să facă faţă acestui paradox.

Ieri, acum o veşnicie, Pierre îi dăruise un braţ de mimoze, primele flori de sezon. Făcea aşa în fiecare an, ştiind că lui Jeanne îi plăceau deopotrivă pompoanele galbene şi mireasma florilor. Avea trucurile ei ca să le conserve cât mai mult cu putinţă: zdrobea capetele tulpinilor cu un ciocan, le băga în apă călduţă uşor îndulcită, într-o vază transparentă, le uda de mai multe ori pe zi cu ajutorul unui pulverizator, le punea în bucătărie, încăperea cea mai luminoasă din apartament. Şi, mai ales, le vorbea cu blândeţe şi emfază, ceea ce-l amuza grozav pe Pierre.

Trecuse aproape un an de la ziua funestă. Hora primelor dăţi avea să se încheie în curând.

Stând în autobuz, cu buchetul galben strâns în mâini, lui Jeanne îi trecu prin minte un gând: supravieţuise. O cuprinse numaidecât vinovăţia, dar gândul îşi lăsase amprenta.

N-ar fi crezut niciodată că avea să trăiască mai mult decât Pierre. De câte ori nu-i spusese acest lucru, fără să se gândească la faptul că putea să li se întâmple cu-adevărat? „O să plec înaintea ta, nu pot face altfel.” Şi făcuse altfel. Se prăbuşise, se cufundase în adâncuri, se întovărăşise cu umbrele. Îşi dorise să rămână acolo, singură, nefericită, să crape fiindcă viaţa nu mai avea nicio noimă. I

se spusese că timpul era de partea ei, că, învăluindu-i în trecerea lui rănile, avea să i le aline. Nu voise să asculte. Suferinţa era cel din urmă lucru care o mai lega de el. Totuşi. Aşa cum soarele îi răpea nopţii în fiecare zi câteva secunde, viaţa îi răpea morţii în fiecare zi câteva secunde.

Adulmecă mireasma mimozelor spunându-şi că, la urma urmei, era adevărat. Puteai supravieţui oricărei situaţii.

În dimineaţa aceea, Jeanne se oprise în băltoaca de lumină din mijlocul camerei. Dezbrăcată, cu braţele depărtate asemeni suricatei care-i plăcea atât de mult lui Pierre. Pe urmă, cususe pe muzica lui Brel, a Barbarei şi a lui Céline Dion, una dintre puţinele cântăreţe contemporane care o emoţiona. Iris se trezise târziu, cum se întâmpla adesea de când era în concediu de maternitate. Jeanne vorbise despre *Desperate Housewives* şi se uitaseră la două episoade comentând cu sârg ţinutele lui Gabrielle şi comportamentul lui Bree.

Viaţa de zi cu zi îmbrăcase hainele normalităţii.

N-avea să mai fie niciodată ca înainte. Fusese făcută fărâme şi apoi reparată. Ştia că dorul n-avea să dispară, îşi dorea asta. Era fragilă, mai şchiopăta, dar era în picioare.

Simone nu era acolo când ajunse la cimitir, şi nici bărbatul cu care ea vorbise. Jeanne se trezi zâmbind şi se duse să pună mimozele în locul lalelelor ofilite.

68

Théo

Leila m-a rugat să-i dau ore de patiserie acasă la ea. Mi-a stârnit o emoţie prea mare ca s-o ţin în mine, aşa că le-am spus lui Jeanne şi lui Iris şi mi-a părut repede rău. M-au pus să port cămaşă şi încălţăminte de domni, au crezut că merg la bal mascat. M-au însoţit până pe palier ca să mă încurajeze şi, când am ieşit pe trotuar, au continuat de la fereastră. Am impresia că merg să urc pe Everest. M-am purtat de parcă-mi era ruşine, dar de fapt eram bucuros.

De la primul sărut pe acoperiş, ne-am mai văzut de două ori în afara serviciului. Cu cât o cunosc mai bine, cu atât ţin mai mult la ea. Nu ştiu dacă există o limită, un plafon, un vârf, o zi în care sentimentul începe să stagneze înainte să scadă iar, dar pentru moment urc spre dragoste fuga-fuguţa şi, drace, ce-mi mai place! La brutărie, facem tot posibilul să nu se prindă nimeni de nimic, dar, de cum putem, ne atingem, ne zâmbim, facem gesturi mici. În zilele în care nu e la lucru şi-n cele în care sunt la centrul de formare, mintea-mi stă numai la ea. N-am simţit niciodată aşa ceva şi, chiar dacă uneori mi-e teamă, aş vrea să rămân în starea asta toată viaţa. Totul e mai uşor, mai puţin grav. Aş vrea doar ca inima să nu mai creadă că-i un ciocan pneumatic de îndată ce mă gândesc la ea, pentru c-o să ajungă să-mi iasă din piept şi-o să sară-n aer.

Nu mi-am pus cămaşă, dar i-am dus flori. Jeanne nu mi-a dat de ales, degeaba i-am spus că-s chestii care nu se mai fac din secolul trecut, am înţeles că există limite de netrecut.

Leila n-are vază, aşa că umple chiuveta cu apă şi pune buchetul în ea. Apartamentul e minuscul şi bucătăria n-are dreptul să se numească aşa. O întreb unde vrea să facem patiserie şi se înroşeşte:

— De fapt, nu mă gândeam la patiserie.

— A? Şi-atunci ce vrei să faci?

— Un Monopoly? îmi propune râzând.

— Bună idee!

Când îi văd faţa descumpănită, mă prind. Mă gândesc iar la Jeanne şi la Iris, după câte se vede, sunt ultimul care a înţeles ce-am venit să fac aici.

Îmi bate inima-n draci, mi-e cald, îmi dau jos puloverul, Leila se pune-n faţa mea şi mă întreabă dacă pot să i-l dau jos şi pe-al ei.

Încep cu braţele şi, la capitolul idei de rahat, am cu duiumul. Leila se trezeşte cu gulerul prins la jumătatea capului, cu braţele blocate în aer, în timp ce eu trag ca un măgar. Într-un sfârşit, puloverul iese, cu urechile ei cu tot cred, dar arată bine, ca să zic aşa, având în vedere că are părul măciucă şi ruj până pe frunte. Se lipeşte de mine, mă sărută, mi se ridică părul pe tot corpul, mă trage spre canapea.

— Stai o secundă s-o deschid.

O ajut, ne aruncăm pe aşternuturi, buzele noastre nu se desprind, îmi dă jos tricoul, pe urmă pe-al ei, îi mângâi pielea, e moale, şi atâta pagubă pentru arcul care-mi intră-n coaste. Se urcă peste mine, îi dau jos bretelele sutienului, încearcă să-l desfacă, şi, într-un elan de romantism, îmi zic c-aş putea s-o ajut. Ce glumă! Acelaşi tip a inventat găicile la sutiene şi ambalajele cu deschidere uşoară. Îţi trebuie un master ca să reuşeşti. Leila râde şi se ocupă ea. Nu mai am nevoie de un defibrilator, ci de o minune. Îi spun că-i minunată, îmi spune că mă iubeşte, îi spun că şi eu, şi, după

ce-am trecut de proba chilotului de dat jos, facem dragoste de-a binelea, fără preliminarii.

69

Iris

— Mergem la plimbare?

Boudine reacţionează înaintea lui Jeanne. O zbugheşte în antreu dând din coadă sub lesa agăţată de perete. Jeanne opreşte maşina de cusut şi-şi ia paltonul. Ginecologul m-a sfătuit să umblu cât mai mult cu putinţă ca să îmbunătăţesc circulaţia sângelui şi să evit retenţia de apă care mi-a transformat picioarele în crenvurşti. În fiecare dimineaţă, petrec zece minute trăgându-mi ciorapii compresivi şi zece minute în plus îndreptându-mă de spate după manevră.

Prima oară când i-am propus lui Jeanne să vină la plimbare cu mine, m-am forţat să păşesc mai încet ca să n-o obosesc. N-ajunsesem bine la capătul străzii că mă şi depăşise.

— Sunt pariziancă, mi-a explicat.

De-atunci, s-a adaptat la pasul meu, pe care-l categoriseşte drept lent, dar eu prefer să-l calific drept tihnit.

Victor scoate capul pe fereastră ca să ne salute:

— Sper c-aţi luat umbrelă, s-ar zice că cerului i se rupe apa!

Ziua şi gluma legată de sarcină. Mai multe săptămâni la rând, am avut impresia că portarul nutrea faţă de mine alte sentimente decât simpla vinovăţie în urma căzăturii pe scări. A fost mereu curtenitor, dar era evident că se simţea stânjenit în preajma mea. Până-n ziua în care Jeanne a pomenit de sarcină de faţă cu el. N-

aveam nicio îndoială c-o remarcase de când încetasem s-o ascund sub haine prea largi. Privirea lui a făcut un du-te-vino între Jeanne şi pântecul meu, a zgâit ochii un minut bun şi-apoi a pufnit în râs. De-atunci, se comportă precum complicele unui secret bine ascuns, iar ambiguitatea a dispărut.

Jeanne îşi deschide umbrela de cum iese pe poartă. Mă adăpostesc sub ea şi-mi înfăşor fularul în jurul gâtului. În mod mecanic, mă uit la încălţămintea unei persoane de pe trotuar. Ochii mei trec de jeanşi, de geacă şi se opresc la faţă. Îmi zâmbeşte. Jeanne a început să înainteze, eu rămân ţintuită.

— Bună, îngerul meu.

Jeanne face stânga-mprejur şi se postează lângă mine. Fără să ştie, ştie.

— Mă bucur să te văd, continuă Jérémy venind spre mine, cu mâna întinsă ca să mă mângâie pe obraz. Mi-ai lipsit aşa de mult! Mi-a luat ceva timp să te găsesc, dar ştii ce se spune: nimic nu-i poate despărţi pe cei care se iubesc. Ştiu că ţi se pare că m-am purtat aiurea, dar m-am gândit mult şi pot să-ţi explic tot. Hai să vorbim, de-acord?

— Iris, eşti bine? îmi şopteşte Jeanne.

Dau din cap, dar tot trupul urlă contrariul.

Ştiam c-o să se întâmple, credeam că sunt pregătită, mi-am imaginat clipa asta de mii de ori. Era mai uşor fără personajul principal. Îmi doresc un singur lucru: să fug, ba chiar să dispar, să plec într-un loc unde n-o să mă găsească. Mi-e frică. De el, dar mai ales de mine. Puterea mea piere în contact cu el. Deciziile mele o iau la sănătoasa. Preţ de trei ani, m-a despuiat de convingeri, de liberul meu arbitru. Am fost marionetă. Teleghidată. Departe de influenţa lui, mi-am dat seama de gravitatea situaţiei. Mă îngrozeşte ideea că încă mai poate să distorsioneze realitatea, să

mă facă să cred că certitudinile mele sunt false. Preţ de trei ani, l-am crezut mai mult decât mă credeam pe mine. În prezenţa lui, nu mai sunt sigură că m-am eliberat din prinsoare. Simt cum mâna lui Jeanne mă mângâie pe spate. Nu mai pot da înapoi. Mă trag de sub umbrelă şi mă îndrept spre Jérémy.

— De-acord, hai să vorbim.

70

Iris

Ne aşezăm într-o cafenea. El comandă două ape Perrier. Poartă puloverul pe care i l-am dăruit cu câteva zile înainte să plec. Mă ia de mână:

— Mi-a fost aşa de dor de tine! Eram înnebunit de nelinişte, la început credeam c-ai păţit ceva. Ce bine că te-am găsit! Te bucuri să mă vezi?

Nu răspund. Zâmbeşte:

— Văd că eşti încă supărată pe mine. M-am gândit mult, să ştii. Am avut timp. O să fim fericiţi toţi trei. E băiat?

Aprob dând din cap. Îi dau lacrimile:

— Louis. Ca pe bunicul meu. Am golit biroul, o să-i facem camera acolo. Ce noroc că ne-am găsit! Sufletele-pereche sunt puţine, Iris. Îţi înţeleg neliniştile pe măsură ce se apropie căsătoria. Şi eu le am, să ştii. Dar n-am nicio îndoială că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Uneori, când ne iubim prea mult, nu ne iubim bine. O să te ajut să-ţi aduni lucrurile şi o să ne întoarcem împreună acasă. Îţi termini mai întâi paharul?

Îmi duc paharul la buze şi-l golesc dintr-odată. În ultima vreme, m-am gândit adesea la Julie, o fată pe care am cunoscut-o când studiam kineto. Într-o zi, a venit la curs cu arcada cusută şi cu un ochi negru. A încercat să ne facă să credem că s-a lovit în uşă, dar, în cele din urmă, ni s-a destăinuit. Cu o zi înainte, o lovise iubitul. Nu era prima oară, dar era una dintre cele mai violente. Se întorsese la părinţi şi făcuse plângere. După un timp, s-au împăcat. N-a îndrăznit să ne spună, am aflat întâmplător. Într-o zi, când ne-am întâlnit amândouă, mi-a explicat. Evident, nu-i plăcea latura asta a lui, da-l iubea. Era desigur violent, dar era şi atent, generos, nostim, ştia să asculte. I-a promis c-o să se oprească, a făcut terapie. N-am mai văzut-o după ce-am terminat studiile, nu ştiu dacă sunt tot împreună. Dar îmi aduc precis aminte de ce gândeam pe-atunci. N-o înţelegeam. Ba chiar o judecam. Din exterior, era clar c-o să revină, că era sub papucul lui, că nicio calitate nu putea scuza violenţa. Din exterior, îţi poţi permite să ai o perspectivă parţială. Când trăieşti împreună cu cineva, e mai complicat să fii categoric. Ăsta-i pericolul. Vezi persoana în întregime, cu nuanţele ei, te poţi lăsa înduioşat de amintirile fericite, poţi lăsa calităţile să atenueze ceea ce e de neiertat. Cufundându-mă în privirea lui Jérémy, îi văd sărutul când se întoarce de la muncă, mângâierile când ştie că sunt melancolică, vorbele de dragoste în aburii de pe oglinda de la baie, picnicurile pe plajă. Dar faptul că aceste lucruri există nu împiedică şi existenţa violenţei.

Pun paharul pe masă.

— Jérémy, nu vin cu tine. S-a terminat, nunta e anulată, rămân aici.

Mă strânge de mână:

— Iris, te rog. Ştiu c-am dat-o în bară, dar recunoaşte că nu mi-ai dat de ales. Cum voiai să reacţionez? Eşti încă tulburată de

moartea tatălui tău, e absolut normal. Ai nevoie să te ajute cineva să-ţi bagi minţile-n cap, ţi se poate părea greu, dar e spre binele tău. Ştii că sunt singurul care te înţelege cu-adevărat.

Înainte, gândurile lui mi s-ar fi înfipt în creier în locul alor mele. Distanţa pe care am luat-o în ultimele luni îmi îngăduie să văd amănunte pe care nu le vedeam când îmi erau sub nas. Sforile sunt grosolane. Îmi redeschide rănile, mă face să cred că e singurul în stare să le vindece. Mi-a zdruncinat încrederea în mine până ce m-a convins că nimeni în afară de el n-ar putea accepta pe cineva asemeni mie. E un piroman deghizat în pompier.

— Gândeşte-te la bebeluş, continuă strângându-mi şi mai tare mâna într-a lui. Nu-ţi dai seama ce investiţie presupune, n-o să reuşeşti în veci de una singură. Şi-apoi, nu-l poţi lipsi de mine... sunt tatăl lui!

Vorbeşte în continuare, tot mai tare, şi totuşi nu-l mai aud, nu-l mai văd. Mintea mea a zburat în La Rochelle, în sala de odihnă a cabinetului de kinetoterapie.

Cu şapte luni în urmă

Nu ştiu cum o să rezist până diseară. O să înnebunească de bucurie. Nu slăbesc din ochi cele două bastonaşe albe. Sunt clare: am peste trei săptămâni. Cu siguranţă s-a întâmplat acum o lună, după restaurantul japonez. Ne certaserăm în legătură cu tipul de la masa vecină. Jérémy era convins că se uită la mine, deşi-i spuneam că visează şi încercam să-i distrag atenţia, se gândea doar la asta. La întoarcere, a venit la mine sub duş. Am fost surprinsă de brutalitatea lui, nu-i stătea-n obicei.

Mă simţeam obosită de câteva zile, ba chiar am fost cât pe ce să adorm în timpul şedinţei de terapie a micuţului Timeo. Mai ales

că nu-mi venea menstruaţia. I-am spus colegei mele Coralie, o parte din mine spera. La pauza de prânz, s-a dus să-mi cumpere nişte teste de sarcină. Nu-mi venea să cred: probabilitatea să rămâi însărcinată chiar dacă iei anticoncepţionale există, dar e extrem de slabă.

Nu ştiu cum să-i spun lui Jérémy. Nu-i plac surprizele, dar îmi doresc să fac momentul ăsta de neuitat. Numai săptămâna trecută a plâns la o scenă în care era vorba despre o naştere. Când îl văd cu fetiţa prietenului lui Fred, ştiu c-o să fie un tată nemaipomenit. Uneori poate să fie sever, dar mereu are un motiv întemeiat.

„With or Without You", soneria alocată lui Jérémy în celularul meu sună, ca de altfel de mai multe ori pe zi. Răspund de fiecare dată, fie că sunt ocupată sau nu. Odată, îmi uitasem telefonul în birou în timp ce eram cu un pacient şi aveam treizeci şi două de apeluri pierdute şi cam tot atâtea mesaje de îngrijorare. Încerc să vorbesc pe un ton relaxat, ca să nu bănuiască nimic. Vreau să-i spun faţă în faţă. Vreau să-i văd privirea când va afla c-o să fie în curând tătic.

Conversaţia durează două minute, restul zilei ţine o veşnicie. Niciodată n-am fost aşa de nerăbdătoare să mă-ntorc acasă. Jérémy ajunge la jumătate de oră după mine. E zâmbitor, vine să mă sărute. E weekend, mâine mergem să vizităm nişte peşteri în Dordogne. Fac câţiva paşi în spate şi-mi ridic tricoul. Pe burtă am scris cu carioca „Se încarcă un bebeluş".

— O să fii tătic, dragostea mea.

Zâmbeşte şi mai abitir:

— Cum aşa?

— Ei bine, s-ar părea că spermatozoizii tăi mi-au fecundat ovulul şi că în curând o să fim părinţii unei făpturi mici care plânge şi face caca.

Râde, crede că-i o glumă. Scot testele din buzunarul din spate al jeanşilor.

— Îţi baţi joc de mine?

Zâmbetul a dispărut, vocea e de gheaţă. Bucuria mea se topeşte. Îşi dă seama, se calmează şi mă ia în braţe.

— Îngerul meu, ne e bine aşa, noi doi. Doar tu şi cu mine. Un copil ne-ar îndepărta, sunt sigur. Ne iubim prea mult.

Capul meu e strivit între bustul şi braţele lui. Strâng bastonaşele în mână.

— Credeam c-o să te bucuri.

Mă respinge brusc, mai-mai că mă împiedic de covor.

— Nu-ncerca să mă faci să mă simt vinovat, spune cu răceală. Am vorbit de mai multe ori despre asta, n-am zis niciodată că vreau un copil acum. Poate că-ntr-o zi, o să vedem. Credeam că totul e clar între noi.

— N-am înţeles aşa ceva.

— Sigur, tot timpul inventezi! Dac-ai fi fost atentă puţin şi la ceilalţi, nu mi-ai fi făcut gluma asta proastă. Ar fi trebuit să rezolvi problema fără să-mi spui. Ai stricat weekendul.

Mă ocoleşte şi se duce la baie. Stau împietrită, nu ştiu cum să reacţionez. Am o singură certitudine: îl iubesc pe copilul ăsta de când o linie albastră l-a făcut să existe în mintea mea.

Pregătesc cina când iese de la duş. S-a îmbrăcat.

— Mergem să mâncăm undeva? îmi propune.

— Nu mi-e foame.

— Drace, Iris, doar n-o să faci o tonă de mofturi acuma! Nu-ţi sunt de-ajuns, asta e?

Curăţ în continuare castravetele şi nu răspund. Face cei câţiva paşi care-l despart de mine şi-şi lipeşte faţa de a mea.

— Răspunde! urlă. Nu-ţi sunt de-ajuns?

Îmi stăpânesc lacrimile:

— Ba da, n-are nicio legătură.

— Ba are legătură! Vreau să fim doar noi doi, nu poţi să-mi impui un bebeluş. Probabil c-ai uitat să iei pilula, trebuia să fii atentă. Acum, tu rezolvi treaba.

— Ce vrei să spui?

— Ce vrei să spui? repetă imitându-mă. Vrei un desen? Rezolvi problema, nu vreau să mai aud discuţii. Nici măcar nu ştiu dacă-i al meu.

Am învăţat să nu răspund, ca să nu-i sporesc mânia. Uneori, funcţionează. Dar, alteori, ia tăcerea mea drept dispreţ şi e mai rău.

Mă prinde de umăr şi mă trage cu violenţă. Mă azvârle departe de blatul de lucru. Mă protejez din reflex şi-mi pun mâinile pe pântec. Asta-l scoate din minţi. N-apuc bine să-i văd braţul ridicându-se, că o palmă puternică mă şi ameţeşte. Îmi ţiuie urechea, îmi duc mâna la obraz şi profită ca să-mi tragă un pumn în pântec. Aud un ţipăt – al meu – şi reuşesc să fug şi să mă adăpostesc în cameră. Ghemuită după pat, încerc să-i aud paşii printre bătăile inimii şi vâjâitul din ureche. Vine la mine mult mai târziu, când se pregăteşte de culcare. Mă prefac că dorm, întoarsă cu faţa spre perete.

— N-am vrut să fac asta, îngerul meu. M-ai scos din pepeni. Nu mai fac, îţi promit. Eşti supărată pe mine?

Nu răspund.

— Iris, eşti supărată pe mine? mă întreabă mai tare.

— Nu, şoptesc încercând să-mi stăpânesc tremuratul.

Se întinde lipindu-se de mine, îi simt respiraţia pe ceafă, mâinile pe piept care coboară până la pântec.

— Te las să te ocupi de asta, de-acord? şopteşte.

Niciun răspuns.

— Iris, de-acord?

— De-acord.

Nu închid un ochi toată noaptea. Fiecare secundă e un chin. Îmi fierbe creierul, mă răzgândesc necontenit. Să rămân cu el şi să-l iert? Să-ncerc să-l conving? Să mă întorc la mama? Să plec altundeva? Unde? Să anulez nunta? Să trăiesc fără el? Să renunţ la viaţa mea? Să renunţ la bebeluş? Şi dacă mă găseşte? Şi dacă ar avea dreptate?

În zori, mă îmbrăţişează înainte să plece la jogging. „Pe curând, îngerul meu, aduc croasantele." Aştept să se trântească uşa, mă uit pe fereastră cum se îndepărtează. Îndes în valiza verde lucrurile care-mi vin la mână. Las un bileţel. „Prefer să fiu fără tine decât fără bebeluş. Nu mă căuta." Simt c-o să-mi explodeze inima când ies din casă. Pornesc maşina şi plec fără să ştiu încotro s-o iau.

— Haide, îngerul meu, fii rezonabilă, spune Jérémy luându-mi cealaltă mână. Vrei să-mi cer scuze? Foarte bine, îmi cer scuze. Am făcut o chestie nefericită, m-ai luat pe nepregătite şi m-am panicat. Chiar merită să pui tot sub semnul întrebării? Chiar merită să mă faci să sufăr în halul ăsta? Aş putea face o tâmpenie, să ştii. Şi-apoi, gândeşte-te puţin la invitaţii la nuntă. Gândeşte-te la mama ta. Ştiu că mă iubeşti, o văd în ochii tăi. Suntem mai puternici de-atât. Hai să ne întoarcem acasă şi să ne facem o familie!

Îmi trag mâinile din strânsoarea lui şi-l ţintuiesc cu privirea.

— Nu mă-ntorc. N-a fost o chestie nefericită, ci violenţă. Apogeul unei relaţii abuzive. N-o să-ţi dau argumente, ştiu c-o să găseşti mereu calea să întorci situaţia şi să te convingi că victima eşti tu. Port un copil în pântec şi faptul ăsta mi-a deschis ochii.

Ceea ce acceptam pentru mine nu vreau să accept pentru el. O să-mi revin, sunt pe drumul cel bun. Nu mă mai tem de tine şi nu mai ai nicio putere asupra mea. Nu mă iubeşti, Jérémy, iar eu n-o iubeam pe cea care devenisem lângă tine. Nu vreau să te mai văd. Dacă te mai apropii de mine, fac plângere. Am fost la urgenţe a doua zi după ce m-ai lovit ca să verific dacă bebeluşul e bine. Am dovezi. Stai departe de noi.

N-am tremurat niciodată aşa. Îmi iau geanta şi paltonul şi ies din cafenea. Pe trotuar, Jeanne îmi face loc sub umbrelă.

71

Jeanne

Drumul acela spre Pierre a fost cel mai emoţionant dintre toate cele făcute vreodată de Jeanne. Noaptea fusese agitată. Ea se pregătea acum pentru ceva ce avea o importanţă deosebită în ochii ei.

Încercă să se gândească la altceva îndreptându-şi atenţia asupra trecătorilor, maşinilor şi vitrinelor care defilau de cealaltă parte a geamului din autobuz. Când nu mai fu de-ajuns, se gândi iarăşi la evenimentele din ultimele zile. O speriase privirea lui Iris când îşi recunoscuse fostul partener. După discuţia cu el, tânăra le spusese povestea ei, pe care Jeanne o ghicise în linii mari. Théo propusese să meargă şi să-l termine pe Jérémy, susţinând că cele trei luni de karate îi confereau oarece superioritate în faţa duşmanului. Păruse totuşi uşurat când Iris refuzase. În seara aceea, din mărturisiri în mărturisiri, Jeanne, Iris şi Théo trecuseră oficial de la statutul de colocatari la cel de prieteni.

Jeanne se apropie încet de Pierre. Mâinile îi tremurau mai tare decât de obicei. Mângâie poza cu aceeaşi emoţie. Îşi aminti cât de greu îi fusese s-o aleagă. Luase la rând toate albumele şi fiecare clişeu reînsufleţise momentul asociat în memorie. Oare trebuia să opteze pentru o postură oficială, care nu-i semăna deloc, sau pentru una mai firească, dar mai puţin convenţională? Portretul de căsătorie sau apusul la Saint-Jean-de-Luz? În costum sau în jeanşi? Pierre fusese toate la un loc, nicio imagine anume nu-l reprezenta aşa cum îl cunoştea ea.

— Bună, dragostea mea, şopti. Azi n-am venit singură.

Le făcu semn celor doi însoţitori, care se ţinuseră deoparte până atunci. Veniră lângă ea.

— Ţi-i prezint pe Iris şi pe Théo. Iris, Théo, vi-l prezint pe Pierre.

Iris salută crucea cu voce tare, în timp ce Théo făcu o plecăciune stângace. Pentru ocazia asta, fără ca Jeanne să-l fi îndemnat, luase cămaşa pe care încercase să-l convingă s-o poarte la întâlnirea cu Leila şi-şi pusese papion la gât. Jeanne se abţinuse să nu râdă, fiind mişcată de gest, pe de altă parte, Iris râsese copios.

— Fac parte din viaţa mea. Mi-ar fi plăcut să-i cunoşti altfel decât prin ce-ţi povestesc despre ei. Iris e o tânără de o forţă nemaipomenită şi de o generozitate profundă. Aşteaptă un bebeluş care are mare noroc. Théo e un tânăr cu multă sensibilitate şi un curaj fără margini. Fără doar şi poate tu mi i-ai scos în cale. Am avut nevoie de amândoi ca să mă vindec de tine.

Théo îşi şterse cu dosul palmei ochii atinşi de un praf inexistent. Iris îşi suflă nasul. Când Jeanne schimbă subiectul, cei doi se aşezară pe bancă pentru a-i respecta intimitatea.

— Eu vreau să fiu incinerat, spuse Théo. Nu vreau să-i oblig pe oameni să vină şi să plângă la mormântul meu. Mama se simţea

mega vinovată dacă nu se ducea o vreme la maică-sa la cimitir. Prefer ca lumea să se gândească la mine oricând are chef.

— Eu prefer să nu mor, glumi Iris.

— A, da, asta-i o treabă a-ntâia. Dar, dacă-mi permiţi, o să trebuiască să-nveţi să foloseşti scările.

Jeanne rămase la fel de mult ca înainte. Iris şi Théo se uitară în tihnă la baletul vizitatorilor din cimitir. La cei prăbuşiţi, resemnaţi, grăbiţi, contemplativi, curioşi, în suferinţă, la cei solitari, la duete, grupuri, strănepoate, nepoţi, orfani, văduve, mame, bunici, surori, verişori, prieteni.

— Putem să plecăm! îi anunţă Jeanne îndepărtându-se.

Iris şi Théo o urmară, dar tânărul făcu stânga-mprejur şi se duse la mormântul lui Pierre. Sub privirile celor două femei, care se aflau prea departe ca să-l audă, şopti:

— Nu prea cred în tâmpeniile astea, dar dacă-i drept că m-aţi scos în calea soţiei dumneavoastră, vă mulţumesc. Fiindcă aţi pus-o în calea mea.

72

Théo

Ştiam că troaca mea o să fie distrusă. Am primit o scrisoare care mă înştiinţa că Serviciul de Ridicări Auto n-o s-o păstreze mai mult de treizeci de zile. Se preciza că puteam să-mi ridic obiectele personale plătind taxele aferente şi dovedind că era într-adevăr vehiculul meu. Era tot ce-mi doream mai mult. Am pus nişte parale deoparte în fiecare lună şi, cum aveam două sute de euro,

mi-am spus c-o să fie suficient şi m-am înfiinţat la depozitul din Montreuil. Când tipul mi-a dat factura, am văzut imediat că-i o greşeală.

— Aţi pus un zero în plus, i-am spus.

— Eşti tare glumeţ, a răspuns.

Nu era niciun zero în plus şi nici nu se putea plăti în rate. Am lăsat acolo bileţelele de la mama, vinilul ei 33 cu Barry White şi singura poză cu mine şi cu frate-meu; când o să câştig la loto, o să le recuperez. N-am nevoie de obiecte ca să-mi păstrez amintirile, dar la astea ţin. Plec de-acolo cu capul în trecut. A venit vremea să mă-ntorc cu totu-n el.

E şapte seara. Mă duc pe jos până la casa cu obloane albastre. Îmi apare deseori în viaţa imaginară în care pătrund în fiecare seară înainte de culcare. Am apăsat pe soneria asta de zeci de ori cu ochii închişi. N-am tremurat niciodată mai tare ca atunci când am făcut-o de-adevăratelea. Îmi vine s-o iau la sănătoasa cât încă mai pot, dar uşa se deschide. Iese un bărbat. Trebuie să aibă pe la cincizeci de ani acum. Se uită la mine şi aşteaptă să-ncerc să-i vând o verandă.

— Marc?

— Da. Cine sunteţi?

Încă mai am de ales. Mă tem să nu fac vreo tâmpenie, să nu-mi pară rău, să n-apar într-un moment nepotrivit, să schimb cursul destinului.

— Sunt Théo. Fiul lui Laure.

Coboară cele două trepte şi vine la mine. N-apuc să văd dacă se bucură sau nu. Rămân ţintuit, cu picioarele înmuiate, cu sufletul la gură.

Mă prinde de gât şi mă trage înspre el. Mă strânge tare şi-mi amintesc tot: mirosul lui de piele şi de ţigară, obrajii pişcăcioşi,

râsul, poveştile pe care mi le citea seara, desenele pe care mă învăţa să le fac, exerciţiile pe care mă ajuta să le rezolv. Nu era tatăl meu, dar pe-aproape.

— La naiba, Théo! Ştiam c-o să vii într-o zi. Ai păstrat adresa, nu-i aşa?

Cum nu pot să vorbesc, răspund dând din cap. Deschide şi mă pofteşte să intru în casa cu obloane albastre. Nu seamănă cu cea din lumea mea imaginară, e mai mică, e mai dezordonată, dar e adevărată. O fetiţă soseşte în fugă. Când mă vede, se agaţă de picioarele tatălui.

— Mia, îl saluţi pe Théo? E fratele fratelui tău, aşa că-i un pic şi fratele tău.

— Am un frate nou?

Ajungem în salon, o femeie stă pe canapea şi mă priveşte fix. Marc se îndreaptă spre ea, îl urmez fără să ştiu la ce să mă aştept.

— E Théo, fiul lui Laure.

— M-am prins, răspunde zâmbindu-mi. Eu sunt Ludivine. Mă bucur să te cunosc.

E prea frumos, nici măcar în închipuire nu îndrăzneam să merg aşa departe. Marc vrea să ştie ce fac, unde locuiesc, nu întreabă nimic despre mama, dar îi spun despre accident, pentru că nu mi s-a mai întâmplat până acum să pot împărtăşi asta cu cineva care a iubit-o.

— Îmi pare rău. Nu ştiam. Zici că acum cinci ani? De-asta nu mi-ai mai răspuns la scrisori?

Îi spun că da, dar adevărul e că nu i-am mai răspuns pentru că am încetat să le mai citesc. Când vedeam pozele cu ei, îmi aminteam prea tare de ceea ce avusesem şi nu mai aveam.

— Nu era o femeie rea, maică-ta. Nu era făcută pentru lumea asta.

Ludivine nu mă muşcă, Mia îmi pune o droaie de întrebări, o pisică tigrată se freacă de coapsele mele, încep să mă relaxez, dar lipseşte lucrul principal.

— Nu-i acasă?

— Fratele tău? îşi face temele în camera lui! Hai să mergem la el!

Mă lasă să urc primul pe scări. Toată familia e-n spatele meu. Am impresia c-o să fac o chestie măreaţă, şi de altfel aşa o să se şi întâmple.

Pe uşă e agăţat un semn de sens interzis. Un panou în toată regula, nu un autocolant. Râd în sinea mea, fiindcă şterpelisem unul împreună cu Gérard şi Ahmed din intersecţia de lângă primărie. N-am apucat s-ajungem în cameră, ne-au prins pedagogii şi a trebuit să-l ducem înapoi unde l-am găsit.

Marc îşi trece braţul în faţa mea, apasă pe clanţă şi-mi face semn să intru. Camera e întunecată, doar ghirlandele luminoase şi lampa de birou luminează puţin. Fratele meu se întoarce când aude uşa. Are o faţă mirată:

— Théo? Ce faci aici? N-avem antrenament în seara asta!

— Bună, Sam.

73

Iris

De când am vorbit cu Jérémy, burta mea s-a făcut de două ori mai mare. Jeanne spune că în sfârşit îmi dau voie să fiu însărcinată, dar cred că-mi dau mai ales voie să consum calorii. Peste o lună şi un pic, o să mănânc copănele durdulii. Între timp, onorez prăjiturile lui Théo, care s-a autodelegat să-mi pregătească în

fiecare zi câte una. Jeanne, din spirit de echipă, mă ajută cu degustatul. Zăpăcitul e talentat, aşa că uneori îi îngădui să-mi imite mersul de pinguin.

Am crezut cu naivitate că discuţia cu Jérémy va fi de-ajuns. M-a sunat şi de vreo două sute de ori pe zi, m-a copleşit cu mesaje, când rugătoare, când ameninţătoare. N-am răspuns la niciunul. Într-o dimineaţă, când ieşeam s-o plimb pe Boudine, am dat nas în nas cu el pe scări. A încercat să mă ia cu forţa, strângându-mă de braţ, înfigându-şi degetele în carnea mea. M-am împotrivit, m-am zbătut, m-a lipit de perete spunându-mi să tac. Am ascultat, până la parter, şi-apoi am început să urlu în faţa ferestrei lui Victor. Jérémy a şters-o de îndată ce portarul a scos capul.

Jeanne m-a însoţit la secţie. Poliţista care mi-a înregistrat plângerea mi-a spus c-o să fie chemat în curând. Câteva zile, n-a mai dat niciun semn de viaţă. Eram îngrijorată. Prefer să facă tărăboi ca să ştiu de unde vine. În sfârşit, în dimineaţa asta mi-a trimis un SMS.

„Iris, îmi pare rău că s-a ajuns aici, dar nu mai pot să-ţi tolerez comportamentul. Pun capăt poveştii noastre. N-are niciun rost să-mi răspunzi sau să-ncerci să mă contactezi, n-o să mă răzgândesc. Anulez eu nunta. O să plătesc avansul vânzând lucrurile pe care le-ai lăsat la mine acasă. Să nu-mi ceri pensie alimentară, nu mă poţi forţa să recunosc copilul. O să-i explici ce mamă formidabilă eşti. Ţi-am dat tot, dar îţi trebuie tot mai mult. Noroc următorului. Jérémy."

Puţin câte puţin, am început să respir. Nu-mi vine să cred de-a binelea. Nu l-am văzut niciodată pe Jérémy lăsând baltă ceva. Nici

măcar o carte începută. Merge până-n pânzele albe, e o chestiune de principiu. Şi când e vorba despre femeia lui...

Chiar dacă dispare sau nu, n-o să scap aşa de uşor de el. Chiar dacă e absent, e în continuare prezent. Umbra lui o să planeze încă multă vreme asupra mea. O să mă mai întorc pe stradă, o să tresar auzind o voce sau recunoscându-l într-o siluetă. Dar timpul e de partea mea. Cu fiecare zi ce trece, mă îndepărtez de el şi mă apropii de mine.

A venit momentul să rezolv un amănunt. Mă aşez pe marginea patului şi sun.

— Mamă, sunt eu.

Acum, pot să-i spun adevărul fără să-mi pese dacă-şi face griji. Îi povestesc despre frazele ucigătoare, umilinţe, reproşuri, violenţă. Despre frică, ruşine, izolare. O scutesc de detaliile sordide, fără să-i dau însă posibilitatea să-i găsească scuze lui Jérémy. După ce termin, îmi răspunde plângând în hohote.

— Nu mi-am închipuit, îmi şopteşte trăgându-şi răsuflarea. Nu pare... e aşa de... în sfârşit, tu ştii, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva despre el. Îmi pare rău, draga mea, cred că te-ai simţit singură.

Începe din nou să plângă şi o liniştesc: a văzut ce voiam să vadă, n-are de ce să se învinovăţească.

— De ce nu mi-ai spus nimic? Fii sigură că, dac-aş fi ştiut, te-aş fi îndemnat să-l părăseşti mult mai devreme.

— Mamă, e mai complicat, ştii bine.

— Da, da, sigur, totuşi... Nu trebuie s-aştepţi, la primul semn, trebuie să pleci. Nu le-nţeleg pe femeile alea care rămân alături de bărbaţi violenţi. Au o parte din respon...

Nu-şi termină fraza. Fraza pe care am auzit-o atâta, dintotdeauna. Rostită chiar de mine uneori. Fraza care inversează rolurile, care atenuează responsabilitatea vinovatului şi acuză

victima. Fraza care le face pe femeile bătute să creadă că şi-o merită oarecum pentru că nu pleacă. Poate că mama o să înţeleagă, acum că fraza asta o priveşte pe fiica ei. Căci, din păcate, aşa e omul: nu înţelege cu-adevărat lucrurile decât atunci când are de-a face direct cu ele.

Frica. Iubirea. Dependenţa. Vinovăţia. Copiii. Singurătatea. Lipsa banilor. Să n-ai unde să te duci. Există tot atâtea motive câte situaţii. O victimă nu e responsabilă niciodată.

După mai multe clipe de tăcere, mama spune:

— O s-arunc vaza pe care mi-a făcut-o cadou. Nu vreau nimic de la el. Să nu-i treacă prin cap să vină pe-aici, o să-i arăt eu primire!

— Mamă, mai e ceva.

— A!

— Nu pot să-ţi spun de ce-am rămas, dar pot să-ţi spun de ce-am plecat.

Când mă duc în salon cu Jeanne şi Théo, după ce-am anunţat-o pe mama c-o să fie bunică – şi am primit bucuria şi sfaturile ei –, mă aşteaptă o prăjitură cu rom.

— E rom fără alcool! precizează Théo.

Jeanne ia linguriţa:

— Sper că într-a mea este.

74

Jeanne

Jeanne îşi stăpânise lacrimile aproape toată viaţa. Nu numai că le ascunsese de ceilalţi, ci şi le înăbuşise chiar şi-atunci când era

singură, fără nicio privire care s-o judece. Aşa fusese învăţată şi ascultase cu o sârguinţă care impunea respect. La înmormântarea lui Pierre, ţinuse morţiş să rămână demnă, întrebându-se totodată de ce termenul acesta însemna absenţa lacrimilor. De parc-ar fi nedemn să plângi, de parcă durerea ar fi vulgară.

Intensitatea suferinţei rupsese însă zăgazul. Prima oară, se temuse că n-o să se mai oprească vreodată. Se descărnase cu tot trupul: ochii, gura, gâtul, diafragma, pântecul, mâinile. Se simţise animalică, sălbatică, şi sfârşise istovită, dar surprinzător de uşurată. Descoperirea aceea neaşteptată o îmboldise să-şi dea iar frâu liber de îndată ce va fi simţit nevoia. De-acum, Jeanne plângea dimineaţa, la prânz şi seara, aşa cum îşi dorea. Lacrimile multe, multe spălau dorul de Pierre, absenţa lui Louise, moartea părinţilor, pântecul ei sterp.

Lacrimile îi aduceau alinare. I-ar fi plăcut să afle mai devreme. Nu înţelegea de ce un gest atât de eliberator era considerat ruşinos. Şi când Iris începu să plângă vorbind despre copilul ei care n-avea să-şi cunoască bunicul, Jeanne nu încercă să-i şteargă lacrimile. Din contră, o luă în braţe şi-o îndemnă să-şi verse suferinţa.

Ţinea mult la tânără. Iris îi amintea nu de puţine ori de ea, de straturile de protecţie şi de respectul excesiv al convenţiilor. Îi făcea plăcere să-şi petreacă dimineţile alături de ea, cosând şi vorbind despre orice, despre nimic şi, de fapt, despre ele. Era un obicei nou.

— Dumnezeule! exclamă Jeanne ridicându-şi privirea de la păturica pe care o croia. N-am văzut cât e ceasul, e foarte târziu.

Îşi luă geanta, paltonul şi pantofii şi ieşi valvârtej din casă. Nu putu să se gândească la altceva tot drumul. Era de neconceput. Pur şi simplu uitase de întâlnirea cu Pierre.

Când ajunse în sfârşit la el, se scuză întruna.

— Eram total prinsă de ce lucram. E multă migală, fac broderia englezească de mână. Nu mi-am dat seama cum au trecut orele. E prima oară când mi se întâmplă, nu-mi vine să cred!

Jeanne curăţă crucea cu grijă. Uscându-se, ploaia din ajun lăsase urme. Când se duse la robinet ca să schimbe apa de la flori, observă un amănunt care-i scăpase până atunci. Scăpă vaza. Cu mâna la gură, se apropie de mormântul învecinat. Fusese mereu plin de flori. Simone avea grijă să înnoiască buchetele şi ornamentele florale la primele semne de ofilire, dar niciodată în felul acesta. Jerbele şi coroanele acopereau lespedea cu totul. Părea să fi apărut plăci noi. Se apropie ca să verifice dacă presimţirea era adevărată. De-acum, Simone Mignot avea să-şi petreacă tot timpul alături de soţul ei.

Jeanne fu cuprinsă de o tristeţe neaşteptată gândindu-se la femeia pe care, la urma urmei, o cunoştea puţin, dar cu care avea multe în comun. Uită de vază şi de convenţii.

— Simone a murit, rosti ea, fără răsuflare, când ajunse la Pierre. Credeam că era împăcată cu viaţa, că nu se mai simţea constrânsă, dar habar n-aveam. A murit şi n-a trăit. Mă gândesc necontenit la ce mi-a spus de Anul Nou. „Viaţa e dincolo de poartă.” Nimic nu-i întâmplător, dragostea mea. Astăzi, am uitat de întâlnirea noastră, pentru că trăiam. Ştiu ce mi-ai spune, dacă m-ai vedea venind în fiecare zi aici.

Se opri pentru o clipă, cu privirea aţintită asupra băncii goale, şi-apoi trase aer în piept:

— Asociaţia căreia îi donez creaţiile mele mi-a propus să predau lecţii de croitorie femeilor cu o situaţie financiară precară. Am refuzat, fiindcă asta m-ar fi împiedicat să te vizitez două după-amiezi pe săptămână. Dar, până la urmă, o să accept. O să mai vin des să te bat la cap, să nu crezi c-o să mă schimb în întregime. Dar

n-o să ne mai întâlnim neapărat aici. Eşti cu mine, în fiecare clipă, cu fiecare răsuflare.

Jeanne mângâie fotografia soţului ei iubit.

— Dragostea mea, hai, te iau cu mine de cealaltă parte a porţii!

75

Théo

N-am fost sigur dacă să mă las de karate. Mă înscrisesem doar ca să-mi cunosc fratele şi nu m-am dat în vânt niciodată cu-adevărat, dar aşa petrec mai mult timp cu Sam.

Mă gândesc întruna la cum ne-am întâlnit, şi-acum că realitatea e mai frumoasă decât viaţa mea imaginară, doar n-o să mă lipsesc de ea. Stătea la birou şi se prefăcea că-şi face temele. Tatăl lui i-a spus cine sunt, eu rămăsesem fără voce. Nu-şi aminteşte deloc de mine şi nu-i de mirare: ultima oară când m-a văzut cred că avea trei ani, dar se pare c-a auzit adesea despre mine. Dac-aş fi ştiut că e un loc pe lumea asta unde exist pentru cineva, n-aş fi aşteptat atâta ca să vin.

Marc filma scena. Surioara lui Sam s-a cuibărit în braţele lui. Lui nu prea i-a plăcut lovitura de karate.

— Nu-nţeleg de ce-ai minţit.

— Nu ştiam cum o să reacţionezi. Habar n-aveam dacă ştiai că ai un frate.

— Tata era sigur c-o să vii într-o zi. Eu nu ştiam. Nu vinzi pielea ursului din pădure înainte să-i faci felul.

— Sam, nu mai vorbi aşa! a spus Marc oprind camera.

Băiatul a râs uitându-se la mine şi n-am putut să nu mă iau după el. Cu siguranţă mama l-ar fi botezat şi pe el „micul meu clovn”.

Au vrut să rămân la masă, dar am preferat să mă întorc acasă. Făcusem plinul de emoţii pe care le putea îndura trupul meu.

De-atunci, am primit două SMS-uri de la Marc, dar nicio veste de la Sam.

La începutul orei de karate, aşteptam să ajungă şi mă simţeam ca atunci când te vezi cu o gagică după ce aţi fost împreună pentru prima oară: mă întrebam dac-o să dea mâna cu mine, o să mă pupe sau o să mă ignore. M-a salutat din depărtare şi nu mi-a vorbit. Din când în când, am prins o privire piezişă, dar nimic mai mult. Cum se termină ora, nici măcar nu mă schimb, rămân în chimonou, îmi iau bascheţii şi geaca şi-o zbughesc. Sunt aproape de staţia de metrou când aud o bicicletă în urma mea.

— Théo! Vii cu mine spre casă?

Ridic din umeri, de formă, dar creierul meu saltă de bucurie. Îşi împinge bicicleta, merg lângă el şi mă abţin să-i spun că, prima oară când am făcut lucrul ăsta, eu îi dezumflasem roţile.

— Ai plecat super repede, îmi spune.

— Mâine încep să lucrez devreme.

— Ce norocos eşti! Tata mi-a zis că eşti patiser. De-abia aştept să lucrez, dar o să mai curgă multă apă pe gârlă până atunci. Urăsc şcoala, mai ales matematica. Acuma învăţăm împărţirile, mi-i lehamite.

— Ce vrei să faci mai încolo?

— Visul meu e să lucrez la casa de marcat a unei benzinării. Tata zice că asta nu-i meserie, dar vezi o grămadă de lume şi stai jos, tre’ să fie a-ntâia. Dacă nu, prof de escaladă sau de karate. Mai ştii ceva despre mama?

Întrebarea mă ia pe nepregătite.

— Nu ţi-a povestit tatăl tău?

— A avut un accident, nu-i aşa? Mergi des pe la ea?

— O dată pe lună. Vrei să-l întreb pe taică-tău dacă-ţi dă voie să vii?

Se opreşte să-şi lege şiretul şi-i ţin bicicleta.

— Nu ştiu, răspunde. Mama mea adevărată e Ludivine. Cealaltă m-a părăsit.

Nu răspund. Unele lucruri nu le pricepi cu explicaţii, ci cu timpul. Poate că, într-o zi, Sam o să ştie că a fost mai complicat. Nu ne-a părăsit pe noi, ci pe sine. Era prinsă într-o relaţie prea puternică pentru ea. Într-o zi, o să-i dau să citească textul pe care l-a scris când eram mic, cel pe care l-am agăţat pe peretele din salonul mamei. I l-au găsit în portofel, după accident. I-a zis „Vopseaua de pe buze".

Ajungem în faţa casei cu obloane albastre. Sam dă pumnul cu mine şi mă-ntreabă dacă o să ne mai vedem înainte de următorul antrenament. Îi propun să mergem la cinema în weekend, acceptă şi, după ce deschide uşa, îmi spune:

— Ţi-a luat ceva vreme pân' să vii, dar mă bucur că am un frate.

Vopseaua de pe buze

— De ce te-ai dat cu vopsea pe buze?

Îţi mângâi cârlionţii rugându-mă să n-aştepţi cu-adevărat un răspuns. Ce-aş putea să-ţi spun? „Dragul meu, mama se pregăteşte să facă cea mai mare măgărie din viaţă şi s-a gândit că puţin ruj ar ajuta-o să nu se simtă aşa de urâtă, acum visează frumos."

Trag pătura pe tine şi pe Doudou. Iar ţi-ai desperecheat şosetele, ursuleţii cu stelele. Eşti aşa de mititel!

Îmi vine să mă-ntind lângă tine, să-mi cufund nasul în părul tău şi să te strâng tare-n braţe, dar e prea târziu. Nu mai pot da înapoi. Te sărut încă o dată şi închid uşa cuibuşorului tău. La câţiva metri depărtare, mă aşteaptă prima mea iubire în bucătărie, ca să n-o vezi.

Nu ne-am mai văzut de cinci ani. Am zărit-o câteodată, dar am reuşit să n-o bag în seamă. Îi promisesem tatălui tău.

Sunt cu mâna pe clanţă, înţepenită de vinovăţie. Cum pot s-o poftesc la mine, la noi, după tot răul pe care mi l-a făcut? Ştiu de pe-acum că n-o să mai plece. Mă scârbeşte şi mă atrage deopotrivă. O vomit şi o iubesc deopotrivă.

N-aveam douăzeci de ani când am întâlnit-o. La o petrecere, toată lumea se distra, iar eu, ca de obicei, stăteam stânjenită din pricina timidităţii. Mă simţeam transparentă.

Până ce-am văzut-o.

Alura, culoarea aurie, mirosul. Popularitatea. M-am agăţat de ea şi nu m-am mai desprins toată seara, i-am mărturisit că mă simţeam rău, m-a liniştit, m-a consolat. A reuşit până şi să mă facă să dansez. Ceilalţi nu mai contau.

Ne-am revăzut a doua zi. Nu mă mai simţisem niciodată aşa de frumoasă, amuzantă, puternică. Alături de ea, totul era cu putinţă. Făcea din mine persoana care visasem dintotdeauna să fiu.

Eram atât de fericită!

Dar n-a ţinut mult.

Tuturor le plăcea de ea, nu şi părinţilor mei. Nu-mi dădeau voie s-o văd, dar nu puteam trăi fără. Am început să mint, să caut

motive ca să fiu cu ea. Stăteam nopţi întregi afară, o lăsam să vină acasă când toţi dormeau. Într-o seară, am trezit-o pe mama cu chicotelile. N-am auzit când a intrat, ne-a prins la mine-n cameră. A început să ţipe şi-a aruncat-o pe scări. Am plecat şi eu cu ea.

Ce-a urmat a fost o nebunie. Când l-am întâlnit pe tatăl tău, eram distrusă de ani întregi de dependenţă. M-a smuls din povestea asta, m-a peticit cu dragoste şi răbdare. Ne-am luat o casă, mi-am găsit de lucru, ne-am căsătorit. Am învăţat să preţuiesc fericirea aceea simplă, chiar dacă nu reuşeam s-o uit pe cealaltă. De câte ori n-am fost pe punctul de a ceda, de câte ori a trebuit să mă zbat ca să nu mă duc la ea?

Şi-apoi, ai venit tu, cu genele tale lungi care răspândeau fericire şi cu zâmbetele care ştergeau tot ce era urât. Trecutul a devenit cu adevărat trecut în ziua în care te-ai născut. Gata cu violenţa, cu trădările, cu minciunile. Viaţa îmi dădea o şansă. Moartea mi-a luat-o înapoi.

De când tatăl tău a plecat, încerc să rezist, îţi jur, dragostea mea. Mă agăţ cu toate puterile de promisiunile mele şi de viitorul tău, dar ea e aici, în capul meu, în piele, în vise. Mintea o respinge, dar trupul tânjeşte după ea.

Doar o dată! O singură dată!

Deschid uşa bucătăriei. E acolo, în faţa mea. Nu s-a schimbat.

Ce bine e s-o simt aşa de-aproape!

Cu ultimele puteri, încerc să-mi amintesc că m-a îndepărtat de cei apropiaţi, că m-a făcut să mă las de şcoală, că m-a îmbolnăvit. Dar mirosul. Drace, mirosul ăla...

Mă îndrept spre ea.

Inima-mi bate în tâmple şi nu mai gândesc. Întind mâna, e aici. O ating, o mângâi. Mi-a lipsit aşa de mult! Închid ochii şi-mi apropii buzele.

Doar o dată! O singură dată!

Nu ştiu cât e ceasul când se deschide uşa camerei tale. Nici nu mai ştiu ce zi e. Nici de ce râd în hohote. Nu te văd imediat. N-aud cum te apropii de mine cu şosetele tale mici şi desperecheate. Sunt întinsă pe canapea, de-abia îmi întorc capul când îţi aud glasul.

— Mami, eşti bine? Ce faci pe canapea? Cu cine vorbeşti? Ţi-a curs toată vopseaua de pe buze.

Sunt bine, nimic grav. Sunt puternică, amuzantă, frumoasă. Nu ni se poate întâmpla nimic.

— Dragul meu, du-te şi te culcă. Mami petrece seara cu un vechi prieten.

Şi pufnesc în râs, înainte să duc la buze gura primei mele iubiri.

76

Iris

Jeanne nu vrea să vină cu mine la plimbarea zilnică.

— E duminică, am ceva mai bun de făcut, spune răspicat.

Pesemne, acel ceva mai bun e să se uite cu Théo la un reportaj TV despre lamantini. Mă întreb dacă nu cumva e vreun mesaj; ciudată treabă, felul în care se deplasează animalele astea mă face să mă gândesc la al meu.

Îmi ia o veşnicie până cobor cele trei etaje. Mă gândesc serios să instalez un sistem de scripeţi ca să compensez ligamentele mele

moarte. Spre deosebire de stăpână, Boudine s-a arătat entuziasmată, dar îi trece repede la cât de încet merg.

Sarcina mi-a exacerbat emoţiile, sunt o versiune mărită a propriei mele fiinţe. Şovăi între lamentări şi minunare, râsete şi lacrimi. Cu fiecare zi ce trece, îmi iubesc tot mai mult fiul, îmi închipui feţişoara lui, îi vorbesc, îi miros hăinuţele. Am cumpărat câteva, dar aproape toate au fost făcute de Jeanne. De-abia aştept să-l văd îmbrăcat cu ele. Nerăbdarea mi-a fost totuşi domolită de ultima ecografie. Dacă e să dau crezare greutăţii estimate la naştere, fiul meu o să prăpădească totul în calea lui, ca Attila.

Jérémy nu m-ar fi suportat însărcinată.

Aşa cum mă temeam, liniştea n-a ţinut mult. La numai câteva ore după mesajul de despărţire, îmi trimitea altul: „Îngerul meu, hai să ne dăm o şansă, o să facem tot ce ne stă-n putinţă. Nu-mi face asta. Te iubesc." N-am răspuns nici la ăsta, nici la următoarele. Speram că plângerea o să-i bage minţile-n cap, dar se pare că nu-i cazul. Ţine morţiş să fie cel care decide. Când o să aibă chef, n-o să-i mai pese de mine, poate după ce o să ne întâlnim încă o dată, poate cu trecerea vremii. Între timp, sunt cu băgare de seamă. La urma urmei, situaţia nu s-a schimbat de când am plecat din La Rochelle. Şi totuşi, totul e diferit: nu mai sunt singură.

Mă întorc acasă cu Boudine după vreo două ore, dintre care una şi jumătate pe scări. Ce-a fost în capul meu când am ales o clădire fără lift? Povestea asta o să sfârşească prost. Îmi imaginez titlurile din ziare: „Record mondial: unei femei însărcinate – ori era lamantin? – îi ia trei zile, patru ore şi cincizeci şi şase de minute să iasă din casă. S-a adus o macara în ajutor."

Jeanne şi Théo nu s-au clintit niciun milimetru. E suspect, dacă e să-i dau crezare lui Victor, care mi-a spus că s-a întâlnit cu ei pe hol cât am lipsit.

— Aţi coborât? îi întreb.

— Nici vorbă! se grăbeşte să răspundă Jeanne.

— De ce? întreabă Théo.

— Fiindcă Victor v-a văzut jos.

— Turnătorul! se scapă Jeanne.

Se ridică şi-mi face semn s-o urmez, Théo vine după noi, Boudine după Théo.

— Închide ochii, nu trişa! îmi şopteşte Jeanne când ajungem pe pragul camerei mele.

Aud scârţâitul, ghearele lui Boudine pe parchet, perdeaua, un chicotit şi: „Tadaam!" Deschid ochii. Măsuţa, pe care n-o foloseam niciodată, a dispărut. În locul ei tronează un leagăn verde-deschis.

— Seamănă cu...

Nu-mi termin fraza, de teamă să n-o rănesc pe Jeanne. O termină ea în locul meu:

— E leagănul din beci. L-am vopsit împreună cu Théo, am văzut că-ţi place verdele.

— Jeanne, e... nu ştiu ce să zic. E minunat!

Théo îşi pune mâinile la gură ca să imite sunetul de microfon:

— Smiorcăit în 3, 2, 1...

Încerc să mă stăpânesc ca să nu-i dau dreptate, dar glandele mele lacrimale ţin cu el. Jeanne mă strânge-n braţe.

— Mă bucur că, în sfârşit, e de folos, şopteşte. Am visat aşa de tare să văd un bebeluş în el!

— Sunteţi breze rău, spune Théo. Toată viaţa mi-am făcut o armură şi veniţi voi s-o faceţi praf.

77

Jeanne

Jeanne citea scrisoarea pe care o găsise în căsuţa poştală când Iris veni în salon.

— Cred că am contracţii.

Jeanne susţinuse mereu că era înzestrată cu un sânge rece de nezdruncinat. De multe ori, îl asigurase pe Pierre că, în caz de urgenţă, ar putea să judece cu mult calm şi să ia decizii raţionale. Şi-n faţa veştii neaşteptate a tinerei sale amice, reacţionă în mod cumpătat şi metodic:

— Suntem în rahat!

— Nu cred că-i cazul, e prea devreme, o asigură Iris. Cu siguranţă e o alarmă falsă. O să treacă.

Ca să-şi întărească spusele, se chirci gemând îndelung. Jeanne sări-n picioare:

— Hai la maternitate!

— Stai, nu e nicio urgenţă. Moaşa mi-a spus că pot să am contracţii cu mai multe săptămâni înainte de naştere, o să AAAAAAAAAAAAH DRAAAAAACE DOAAAAAAARE!

Jeanne înţepeni câteva clipe, apoi îşi reveni în simţiri şi o porni cu Iris spre maternitate.

La etajul doi, îşi dădu seama că n-avea cum să reuşească: Iris cobora câte o treaptă pe contracţie. În ritmul ăsta, când o s-ajungă la parter, copilul o să aibă trei ani. Scoase telefonul şi-l sună pe Victor care ajunse numaidecât şi-o luă în braţe pe viitoarea mamă cu încărcătura ei cu tot.

Din fericire, maternitatea era la două străzi distanţă. Victor le însoţi pe cele două femei. Iris fu nevoită să se oprească de mai multe ori, sprijinindu-se de Jeanne gata să cadă la fiecare geamăt.

Jeanne nu avusese niciodată de-a face atât de îndeaproape cu o sarcină, şi cu atât mai puţin cu o naştere. Dar nu era singurul motiv al tulburării ei. Jeanne avea faţă de Iris şi de Théo sentimente pe care nu le mai încercase până atunci. N-ar fi îndrăznit niciodată să pretindă că-i iubeşte ca pe copiii ei. Îi iubea pur şi simplu, şi era de-ajuns ca să tremure pentru ei.

— Poate că-i de la tarta cu mere a lui Théo, suspină Iris între contracţii. Avea un gust ciudat, n-am îndrăznit să-i spun.

— Iris, o să naşti, răspunse Jeanne hotărât.

Iris tăgădui, înainte să fie redusă la tăcere de un nou val de dureri.

La recepţie, Jeanne explică de ce veniseră şi luă documentele cerute din geanta lui Iris. Când aceasta fu dusă în sala de consultaţie, Jeanne o luă spre sala de aşteptare.

— Jeanne, vrei să vii cu mine?

Nu se lăsă rugată. Mai întâi, se aşeză într-un colţ al încăperii ca să nu încurce procedurile echipei medicale. Era impresionată de ce descoperea. Un bărbat puse două curele în jurul pântecului lui Iris de care prinse nişte senzori. Iar pe ecranul unui aparat apărură cifre.

— Aici e ritmul cardiac al bebeluşului dumneavoastră. Şi aici, intensitatea contracţiilor. Să ne spuneţi când aveţi una.

O femeie se uita între picioarele lui Iris. Instinctiv, Jeanne se apropie de prietena ei şi-o mângâie pe frunte.

— O să fie bine.

— Îi fac să piardă vremea, răspunse Iris.

Se strâmbă de durere, iar Jeanne văzu pe viu cum pântecul lui Iris se întinse, până ce se întări. Cifra de pe ecran crescu. Moaşa-şi scoase mănuşile şi se îndreptă spre Iris.

— Travaliul a început. Când o să plecaţi de-aici, o să aveţi bebeluşul în braţe.

Iris râse şi plânse în acelaşi timp. Jeanne îi luă mâna şi-o mângâie cu degetul mare.

— Rămâi cu mine, bine?

Jeanne încuviinţă dând din cap şi-apoi se duse la prima persoană în halat pe care-o văzu şi-o întrebă dacă s-ar putea întinde undeva câteva clipe înainte să leşine.

78

Théo

Nathalie nu e deloc în toane bune. Trebuie s-o cunoşti bine ca să-ţi dai seama de asta, pentru că e mereu îmbufnată, dar acum, pe lângă faptul că pufăie din zece în zece secunde, mai şi mârâie pe deasupra. În sfârşit, mai degrabă aduce a bârâit de motocoasă care nu vrea să pornească. Şi totul din cauza Leilei. A-ndrăznit s-o contrazică de faţă cu un client. Ceruse o baghetă nu foarte coaptă, Nathalie i-a dat una rumenită bine, iar Leila i-a propus alta, mai albă. De-atunci, spune acelaşi lucru.

— Nu poţi să mă faci de ruşine în faţa clienţilor. Cin' te crezi? N-ai experienţa mea, dacă ai uitat cumva?! Ce-s eu aici?

Am un răspuns la ultima întrebare, dar nu-s sigur c-o să-i placă. De îndată ce poate, Leila îmi face semne ca să-mi arate că e necăjită

sau ca s-o imite pe Nathalie. Râd, dar mă tem să n-o vadă. Mai ales că sigur s-a prins deja...

De câte ori Leila şi cu mine ne întâlnim, facem ce facem şi ne atingem. E mai tare ca noi, n-am mai simţit niciodată aşa ceva, trebuie s-o văd, s-o simt, s-o aud. Pe scurt, a trecut prin spatele meu când făceam crema de vanilie şi, uite-aşa, m-a mângâiat pe fund. Am auzit un ţipăt aşa de înfricoşător, că am tresărit.

— Ce-i asta? a întrebat Nathalie arătând cu degetul spre fundul meu.

— Asta? am răspuns. Aş zice că-i fundul meu.

— Nu faceţi pe grozavii, am înţeles perfect mişcarea. Leila, de ce i-ai pus mâna pe fund?

— N-am făcut-o dinadins, am alunecat şi m-am prins de ce-am apucat.

Era greu să nu râzi.

— Sunteţi împreună?

— Nici vorbă, am răspuns în acelaşi timp.

— Aveţi grijă! Sunt cu ochii pe voi. Fără poveşti de dragoste aici, nu suntem la *Tournez manège*[34].

N-am înţeles despre ce vorbea, dar n-am răspuns. Ne-am văzut de treabă sperând c-am convins-o, dar tare mă îndoiesc.

Îmi vibrează telefonul în buzunar. Mă ascund ca să răspund, că altfel iar îmi face capu' calendar. E Jeanne. Mă-nchid la toaletă şi răspund în şoaptă.

— Jeanne, eşti bine?

— Iris o să nască.

---

[34] *Tournez manège*, joc TV de întâlniri matrimoniale, difuzat pe TF1 între 1985 şi 1993.

Trebuie s-aştept trei ore înainte să mă pot duce la ele. Nathalie nu mi-ar da voie să plec mai devreme, nici măcar n-o întreb. De îndată ce termin, o tulesc la maternitate. O femeie mă-ntreabă dacă sunt un apropiat al lui Iris.

— Sunt fiul ei.

Mă însoţeşte într-o încăpere.

— S-ar putea să dureze foarte mult, îmi spune. Vreţi să vă uitaţi la televizor?

— Nu, mersi. Sunt bine.

Îmi pare numaidecât rău. Aproape rămân fără baterie la telefon şi nu-mi e uşor să intru în lumea mea imaginară când sunt stresat. De nevoie, citesc regulamentul de ordine interioară şi afişele despre alăptat şi contactul cu pielea. Îi povestesc Leilei, ca s-o fac să râdă. Soseşte după o oră, cu un încărcător şi nişte sendvişuri.

Am un gol în stomac, nu pot să-nghit nimic, dar mă forţez pentru că mă impresionează gestul ei. Cred că simte:

— Ţi-e frică?

— Un pic.

— Ţii mult la ea, nu-i aşa?

Stau să mă gândesc câteva clipe, fiindcă e ceva nou, neobişnuit, pe care nu l-am stocat de tot în baza mea de date internă, şi răspund:

— Da, mult. Jeanne şi Iris sunt familia mea.

79

Iris

Gabin doarme, ghemuit la pieptul meu.

Gabin, Dominique. Al doilea prenume e al tatei.

Nu ştiam la ce să m-aştept. Unii vorbesc despre dragoste la prima vedere, alţii au nevoie de timp ca să-şi întâmpine cu adevărat copilul. Mă pregătisem pentru ambele variante. A fost ca o explozie. Inima mea a crescut ca să-i facă loc în ea. Când moaşa mi l-a pus în braţe, s-a uitat în ochii mei şi-am văzut tot ce-mi dăruia, tot ce ne aştepta. Mă simt împlinită. Nu ştiam că-mi lipseşte ceva până ce-a venit să umple golul.

Brancardierul îmi împinge patul pe holuri. Mă duc în salon. Jeanne e alături de mine. A rămas nouă ore, cât a durat naşterea, şi m-a ţinut de mână, m-a încurajat, m-a liniştit, şi-a înfundat urechile când înjuram pe toată lumea. I-a ţinut locul mamei, care-a pornit la drum de îndată ce-a aflat. O s-ajungă pe la prânz.

Uşa se deschide, Théo doarme în fotoliu. Când ne aude, tresare.

— Am dormit puţin! se justifică, cu ochii întredeschişi. Leila a plecat, trebuia să se odihnească, o, e aşa de mititel!

— Spune-i asta perineului meu!

Théo râde. Îl întorc încet pe Gabin, Théo se apleacă să-i vadă feţişoara.

— E frumos. Nu ştiu cu cine seamănă.

Jeanne chicoteşte şi mă întreabă din priviri dacă poate să-l atingă.

— Vrei să-l iei în braţe? întreb.

— Niciodată! exclamă Théo dându-se înapoi. Nu m-ating din prima seară.

— Vorbeam despre Jeanne.

— Vreau, şopteşte şi-i strălucesc ochii.

Îl ridicăm cu patru mâini şi, după câteva gesturi stângace, reuşeşte să-l ţină pe Gabin în căuşul braţului stâng. Îl mângâie uşor pe obraz, îi ia degetele minuscule într-ale ei, îl sărută pe frunte, iar

eu îi privesc întrebându-mă cât de mult poate să-ţi crească inima şi să nu explodeze.

— Tre' să merg la lucru, spune Théo uitându-se la ceasul de pe telefon. O să trec pe la tine în seara asta dacă nu eşti prea obosită.

— Vin cu tine, răspunde Jeanne dându-mi-l în braţe pe Gabin. Iris trebuie să se odihnească, şi eu, la fel.

Se apleacă să mă sărute pe frunte, apoi se dă înapoi şi se uită-n ochii mei.

— Mulţumesc, draga mea. A fost una dintre cele mai frumoase clipe din viaţa mea.

Nu-i nevoie să-i răspund, privirea mea spune ceea ce simt.

Rămân singură cu fiul meu. Burta i se ridică pe măsură ce respiră. Uneori, îi iese câte un icnet pe gură. Poartă o pijama de catifea albă şi bonetă asortată, făcute de Jeanne. Nu-mi pot lua ochii de la el. Ştiu de pe-acum că n-o să mă satur nicicând de spectacolul ăsta. Făptura asta teribil de mică mă face să trăiesc un lucru teribil de mare.

O să mă desfăt în orele pe care le petrec singură cu fiul meu. O să mă-ndop cu mirosul, plânsetele şi tresăririle lui. Şi-apoi o să mă întorc în apartamentul în care am aterizat din întâmplare, într-o zi, anul trecut, alături de doi necunoscuţi pe care nu-mi doream să-i cunosc mai bine. Apartamentul care trebuia să fie doar un adăpost provizoriu şi care a devenit căminul meu. Necunoscuţii care trebuiau să fie doar nişte colocatari trecători şi care mi-au devenit prieteni. O să-mi reiau viaţa, din care şi ei fac parte de-acum.

Mai am încă multe lucruri de lămurit. Nu ştiu dac-o să găsesc o locuinţă, dac-o să fac din nou kinetoterapie, dac-o să rămân la Paris. Mâine începe o altă viaţă. Dar de-un lucru sunt sigură. Unele relaţii au nevoie de decenii ca să se închege, altele devin rapid de

nezdruncinat. Sunt certitudini. Jeanne şi Théo sunt certitudinile mele. Orice s-ar întâmpla, ce e al nostru e al nostru.

Epilog

15 iunie

Jeanne îşi cufundă picioarele în băltoaca de soare care scălda parchetul. Acum un an, făcuse acelaşi lucru zi de zi, se bucurase de aceeaşi căldură, simţise aceeaşi seninătate, înainte ca lumea ei să fie dată peste cap. Rămase îndelung goală, cu părul desfăcut, cu ochii închişi, lăsând amintirile s-o copleşească.

Când reuşi să se smulgă din trecut, se îmbrăcă, îşi potrivi părul şi se duse la Iris şi la Théo în salon.

— A adormit, şopti tânăra.

Jeanne se apropie de leagănul de lângă canapea. Doi pumni minusculi de-o parte şi de alta a feţişoarei copilului care, cu fiecare zi care trecea, îşi făcea tot mai mult loc în inima ei.

— E o zi deosebită, şopti aşezându-se. Se-mplineşte un an de când a murit Pierre. N-am reuşit să vă povestesc niciodată până acum, dar vreau s-o fac azi.

Jeanne le povesti. Valiza, călătoria cu rulota, cerul albastru, Pierre care coboară să cumpere pâine, mulţimea, masajul cardiac, ambulanţa, ultima privire. Povesti ultimele clipe ale unei vieţi trecute, dintr-o răsuflare, cu privirea aţintită asupra zilei de ieri.

Nu-l văzu pe Théo pălind. N-o văzu pe Iris punându-şi mâna la gură.

Toată viaţa, ne întâlnim cu mii de persoane. Între noi şi ele se creează legături nevăzute, care ne clădesc fiinţa. Unele sunt trecătoare, altele sunt trainice, şi toate au o influenţă asupra existenţei noastre. De la persoana cu care schimbăm două vorbe stând la coadă la cea cu care alegem să împărţim o parte din drum. Sunt chipurile pe care le întâlnim în treacăt şi cele care stăruie. Chipurile pe care le alegem şi cele care se impun. Chipurile pe care le uităm şi cele care ne marchează. Sunt chipurile cu care ne-ntâlnim de mai multe ori.

Iris. Théo. 15 iunie, anul trecut.

Théo îşi aminti de ţipătul lui Nathalie. „I s-a făcut rău clientului!" Lucra la brutărie numai de câteva zile. Până ce-şi adusese aminte procedurile pe care le învăţase la cursul de prim-ajutor, se năpusti afară şi-i făcuse masaj cardiac bărbatului întins pe trotuar.

Iris îşi aminti de mulţime. Câţiva gură-cască se adunaseră în jurul persoanei căzute pe jos. Era în trecere pe acolo, mergea la un interviu de angajare la o agenţie de asistenţi sociali, întrebase dacă cineva sunase la 112 şi nu răspunsese nimeni. Aşa c-o făcuse ea.

Amândoi îşi amintiră de doamna care sosise fugind, desculţă pe trotuar. Plecaseră de îndată ce ajunsese ambulanţa, ţineau minte că plângea, dar nu-şi aminteau şi chipul ei.

Jeanne îi ascultă spunându-i că drumurile lor se întâlniseră mai înainte. Că, fără să ştie, erau legaţi. Că le părea rău că nu putuseră să-l salveze.

Tăcu îndelung, asimilând informaţia, minunându-se de tainele vieţii, uitându-se la chipurile acelea pe care le întâlnise fără să le vadă, şi-apoi zâmbi.

„Nu l-aţi salvat pe el, dar m-aţi salvat pe mine.”

SFÂRŞIT

Mulţumiri

Când am început să scriu acest roman, aveam o singură certitudine: va fi vorba despre întâlniri. Sunt convinsă că persoanele pe care le întâlnim în viaţă ne orientează traiectoria. De aceea, acum când trebuie să scriu mulţumirile, mă gândesc la acele întâlniri care, zi de zi, construiesc femeia şi romanciera care sunt.

Îi mulţumesc familiei mele – baza, soclul, stâlpii, oxigenul meu: copiii şi soţul meu, cu care-mi împart zilele, nopţile şi inima. Mama, tata, sora, nepotul, nepoata, bunicii, mătuşile, unchii, atât de importanţi!

Le mulţumesc prietenilor mei – certitudinile mele: Sophie, Cynthia, Serena, dragile mele Bertitis, care mi-au dovedit că prietenia, cea adevărată, ne poate lua prin surprindere la orice vârstă. Le mulţumesc lui Marine, Gaëlle, Baptiste, Justine, Yannis, Faustine, că-mi sunt alături de atâta timp.

Le mulţumesc celor care au acceptat să-mi recitească textul înainte să ajungă la voi, şi care mi-au permis să-l îmbunătăţesc prin observaţiile lor: Arnold, Muriel, Serena Giuliano, Sophie Rouvier, Cynthia Kafka, Baptiste Beaulieu, Constance Trapenard, Audrey, Marie Varielle, Michael Palmeira, Sophie Bordelais, Florence Prevoteau, Marine Climent, Camille Anseaume.

Îi mulţumesc nespus lui Fabien, alias Grand Corps Malade, care, dincolo de faptul că e un artist talentat, e un om generos care a acceptat să-i folosesc minunatul titlu „Il nous restera ça”[35]. Vă recomand să-i ascultaţi albumele, în special pe cel care conţine melodia aceasta. Cântecul „Pocahontas” mă face să plâng de ani buni de fiecare dată când îl ascult.

Îi mulţumesc editoarei mele, Alexandrine Duhin, pentru prezenţa eficace şi pentru cuvintele care ştiu să-mi redea elanul atunci când mă blochez.

Îi mulţumesc lui Sophie de Closets pentru încredere, privirea exactă şi prietenie.

Le mulţumesc tuturor persoanelor care lucrează din umbră pentru ca vorbele care ies din tastatura mea să se transforme în carte în mâinile voastre şi cu care s-au creat legături frumoase:

La Fayard: Jérôme Laissus, Sophie Hogg-Grandjean, Katy Fenech, Laurent Bertail, Carole Saudejaud, Catherine Bourgey, Eléonore Delair, Florian Madisclaire, Pauline Duval, Romain Fournier, Pauline Faure, Ariane Foubert, Véronique Héron, Iris Neron-Bancel, Florence Ameline, Clémence Gueudré, Anne Schuliar, Delphine Pannetier, Martine Thibet.

La Livre de poche: Béatrice Duval, Audrey Petit, Zoé Niewdanski, Sylvie Navellou, Claire Lauxerrois, Anne Bouissy, Florence Mas, Dominique Laude, William Koenig, Bénédicte Beaujouan, Antoinette Bouvier.

Reprezentantelor şi reprezentanţilor care se străduiesc să aducă până la voi cărţile.

---

[35] Referire la titlul original al cărţii, în traducere: „Ne va rămâne asta“.

Le mulţumesc librarilor care, în ciuda ultimilor doi ani de încercări, îşi păstrează pasiunea de a crea punţi între autori şi cititori.

Îi mulţumesc lui Valérie Ranaud pentru că a petrecut atât de mult timp căutând această copertă minunată.

Le mulţumesc lui Lorraine Fouchet şi Valérie Perrin, două întâlniri deosebite cu ocazia saloanelor literare.

Le mulţumesc bloggeriţelor şi bloggerilor, care-şi împărtăşesc cu atâta generozitate dragostea pentru cărţi.

Îi mulţumesc lui Jean-Jacques Goldman că a acceptat să-i citez versurile, o scurtă trimitere la primul meu roman, *Prima zi din restul vieţii mele,* în care a jucat un rol important.

Şi un mulţumesc imens, profund, sincer, vouă, dragi cititoare şi cititori! Nu vă cunosc neapărat chipurile, vocile, adeseori, nu ne-am întâlnit sau nu ne-am scris niciodată. Şi totuşi, sunteţi una dintre cele mai frumoase întâlniri. Vă mulţumesc pentru această prezenţă nevăzută care-mi aduce atât de multe.

Cuprins

Prolog
- Jeanne
- Théo
- Iris

SEPTEMBRIE
- 1 Jeanne
- 2 Théo
- 3 Iris

4 Jeanne
5 Théo
6 Iris
7 Jeanne
8 Théo
9 Iris
10 Jeanne
11 Théo
12 Iris

OCTOMBRIE

13 Jeanne
14 Théo
15 Iris
16 Jeanne
17 Théo
18 Iris
19 Jeanne
20 Théo
21 Iris
22 Jeanne
23 Théo
24 Iris

NOIEMBRIE

25 Jeanne
26 Théo
27 Iris
28 Jeanne
29 Théo
30 Iris
31 Jeanne

32 Théo
33 Iris

DECEMBRIE

34 Jeanne
35 Théo
36 Iris
37 Jeanne
38 Théo
39 Iris
40 Jeanne
41 Théo
42 Iris
43 Jeanne
44 Théo
45 Iris
46 Jeanne
47 Théo
48 Iris
49 Jeanne
50 Théo
51 Iris

IANUARIE

52 Jeanne
53 Théo
54 Iris
55 Jeanne
56 Théo
57 Iris
58 Jeanne
59 Théo

60 Iris
61 Jeanne
62 Théo
63 Iris
64 Jeanne
65 Théo
66 Iris
FEBRUARIE
67 Jeanne
68 Théo
69 Iris
70 Iris
71 Jeanne
72 Théo
73 Iris
74 Jeanne
75 Théo
76 Iris
77 Jeanne
78 Théo
79 Iris
Epilog
Mulțumiri

VIRGINIE GRIMALDI

MÂINE ÎNCEPE O NOUĂ VIAȚĂ

La 33 de ani, Iris își cară viața într-o valiză.

Théo, 18 ani, are visuri puține, ca să nu se împrăștie peste tot când se fac țăndări.

La 74 de ani, Jeanne își privește existența în oglinda retrovizoare.

Destinele lor păreau prea diferite pentru a se intersecta vreodată.

Când întâmplarea îi aduce pe toți sub același acoperiș, cele trei ființe lovite de soartă vor trebui să învețe să trăiască împreună. Tânăra misterioasă, băiatul obraznic și doamna discretă se trezesc, în ciuda voinței lor, într-o conviețuire care le rezervă multe surprize.

Este povestea a trei singurătăți ciocnindu-se între ele, în întâlniri neașteptate care răsună ca niște revelații.

Virginie Grimaldi posedă un talent inegalabil de a ne face să trecem de la râs la plâns și de a ne spune povești de viață cu realism și sensibilitate.

UNIVERS

9 789733 415534